

DRAP I ALLAHS NAVN

DRAP I
ALLAHS NAVN

AV MIRZA TAHIR AHMAD

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

Drap i Allahs navn

av

Hazrat Mirza Tahir Ahmad,
Khalifatul Masih IV

Norsk oversettelse av *Murder in the name of Allah*.

Først utgitt i Storbritannia i 2017.

© Islam International Publications Ltd.

Utgitt av:

Islam International Publications Ltd.

Islamabad, Sheephatch Lane,

Tilford, Surrey, GU10 2AQ

UK

Vil du vite mer, kontakt:

Ahmadiyya Muslim Jama'at Norway

Sørenbulls vei 1

1051 Oslo

www.alislam.org

www.ahmadiyya.no

Det er forbudt å trykke eller oversette uten skriftlig tillatelse fra utgiver.

ISBN: 978-1-84880-722-8

INNHOOLD

Bemerkninger	VI
Innledning	VII
1 Religionen drypper med blod	1
2 Forkynnelse av Islam: to motstridende syn	16
3 Et motbevis av den Maududianske filosofien	28
4 Profeter og soldater: et studium av kontraster	59
5 Maududis lov for frafall	76
6 Avsvergelse	95
7 Straffen for frafall	118
8 En nåde for hele verden	148
9 Islamsk terrorisme	164
Vedlegg	186
Ord og uttrykk	201

BEMERKNINGER

Referanser i denne boken til vers i den ærverdige Koranen teller alltid åpningsvers som vers 1. Lesere som referer til teksten, og ikke bruker systemet, skal trekke fra 1 fra nummeret oppgitt for å komme til det relevante verset.

Profeten Muhammads navn blir etterfulgt av symbolet ^{sa} for fredshilsen: «Allahs velsignelser og fred være med ham». Andre profeters og sendebudenes navn blir likeledes etterfulgt av symbolet ^{as} for hilsen: «Allahs fred være med ham». De virkelige hilsener har ikke blitt skrevet fullt ut, unntatt i noen få særskilte tilfeller, for å tilpasse teksten for ikke-muslimske lesere. Disse hilsener bør likevel forståes som repetert i sin helhet hver gang.

For å være konsis med de oppgitte referansene, har ordene Mekka og Medina blitt brukt istedenfor den lokalt aksepterte uttalelsen Makkah og Madinah.

INNLEDNING

De siste årene har vi vært vitne til hvordan ekstremister med muslimsk bakgrunn har brukt religionen islam til å legitimere sine kriminelle handlinger. Samtidig ser vi hvordan personer med sterke islamfiendtlige holdninger synes å bekrefte terroristenes forståelse av islam. De mener muslimske ekstremister har forstått islam korrekt, og at islam er en voldelig og krigersk religion. Dette har ført til at mange mennesker har begynt å undre seg over hvorvidt islam faktisk støtter vold, terror og overgrep. Er det for eksempel slik at islam gir tillatelse til å erklære dødsstraff for frafalne, eller å forfølge annerledestroende? Hva er egentlig Koranen og Profeten Muhammads lære? Dette er alle viktige spørsmål som bokens forfatter forsøker å besvare. Sentralt er misoppfatningen av *jihad*, et begrep som feilaktig oversettes som «hellig krig». Gjennom en grundig studie av de historiske islamske kildene søker boken å gi et svar på det grunnleggende spørsmålet hvorvidt islam er en krigens eller fredens religion.

Boken ble opprinnelig skrevet som et svar på de voldelige anti-ahmadiyya opptøyene som fant sted i Vest-Pakistan i 1953. Gruppen *Ahrar-i-Islam* sto bak disse opptøyene, men islamister som Maulana Abu Ala Maududi, grunnleggeren av *Jamaat-e-Islami*, ble etter hvert ledende stemmer i ulike anti-ahmadiyya kampanjer. Tittelen på urdu var *Mazhab ke nam par Khon* (drap i religionens navn), og ble skrevet av Hazrat Mirza Tahir Ahmad, som senere ble ahmadiyya bevegelsens fjerde kalif. I denne boken viser han hvordan en del av mullaene (muslimsk presteskap) i Pakistan presenterte islam som et middelaldersk teokrati, noe han mente representerte en fare for staten Pakistan. Dette er en tematikk og debatt som også er

høyst relevant i våre dager. Boken ble senere oversatt til engelsk av Syed Barakat Ahmad i 1989 og har siden den gang kommet i flere utgaver og blitt oversatt til flere språk.

På grunn av bokens aktualitet har det vært en økende etterspørsel etter å gjøre den tilgjengelig for et norsk publikum. AMJ Norges oversetterteam har utført dette arbeidet siden 2013 under ledelse av misjonær Haroon Chaudhry. Det rettes en stor takk til oversetterne Qura-tul-ain Zartasht og Zahoor Ahmad Chaudhry. Syed Kamal Yousuf, tidligere misjonær i Skandinavia; Faisal Suhel, informasjonsansvarlig; og Shahid Dar, publikasjonsansvarlig, har bidratt med innspill og lest korrektur. Layout og design er laget av Sabahud-Din Chughtai og Kashif Mahmood.

Vi ønsker at enhver som drar nytte av denne oversettelsen husker disse i sine bønner. Måtte Allah belønne dem alle med den beste belønning og gjøre denne oversettelsen til rettledning for mange. Amin!

Forlegger

KAPITTEL 1

RELIGIONEN DRYPPER MED BLOD

Begynte vår historie med forbannelse av Kain? Det er en blodig fortelling om drap, snikmord og tortur i enhver begivenhet. Så mye blod har blitt utgytt gjennom historien at hele verden kunne males rød med det, og likevel ha mye til overs. Når vil mennesket slutte å drepe sine medmennesker? Når vil dets tørst etter blod slukne?

Abel var det første mennesket som ble drept, av sin bror, uten grunn. Beretningen om det mordet er blitt bevart både av Koranen og Bibelen, som en lære for oss alle, og det vil forbli et eksempel til evig tid. Studér historie og en ting blir klar at menneske er et aggressivt vesen.

Dets aggresjonen har ikke forandret seg i takt med sivilisasjonen. Mennesket er like grusom i dag som det var for tusen år siden. Historien om dets grusomhet, tyranni og aggresjon, er lang og smertefull. Ilden av menneskelig aggresjon har ikke sluknet, selv etter tusener av år med villskap.

Drap på individer og utryddelse av menneskegrupper er gjentatte emner i historien. Stater har angrepet stater, landene har kjempet mot sine naboer, og også mot nasjoner fjernt fra deres grenser. Hærskarer av mennesker på steppene og i ørkenen har erobret eldgamle sivilisasjoner. Blodet ble spilt av Cesar og Aleksander den store, Bagdad ble lagt til grunne av Halagu og Gjengis. Kurukshetras jord rant rød i blod av Kauravas og Pandavas.

Blodet ble enkelte ganger utgytt i ærens navn, andre ganger som hevn for antatte feil. Noen ganger har aggressive grupper erobret fredelige jordområder i søken etter mat, og andre ganger i søken

etter verdens dominans. Men mer enn ofte ble blod av menneske – skapt i Guds bilde – spilt i dets Skaperens navn. Religion ble brukt som en unnskyldning for å begå masse mord. Ved å betrakte denne siden av menneskelig natur, undrer man om ikke menneskeheten er den mest nedverdiggende og hensynsløse art på jorda. Man forventer at religion skal lære menneske å bli sivilisert, endog religionen selv drypper av blod.

Denne kjensgjerningen gjenkaller hendelsen som fant sted ved tiden for skapelsen av Adam^{as}, beskrevet av både Koranen og Bibelen. Koranen sier:

«Og *kom i hu* da din Herre sa til englene: “Jeg vil innsette en stedfortreder på jorden”, sa de: “Vil Du innsette noen som vil stifte ufred og utgyte blod der?” – og vi forherliger Deg med lovprisning og opphøyer Din hellighet. Han svarte: “Sannelig, Jeg vet alt det som dere ikke vet!”» (2:31).

Dialogen mellom Gud og englene er forvirrende, fordi enhver bok om religionshistorie vil kunne bevise at englene hadde rett. Hvorfor nektet da Gud å akseptere englenes «forslag» eller deres protest mot Hans planer? Det var i virkeligheten en innvending mot selve profetdømme og i siste instans av profetdømme av profetenes segl, Muhammad^{sa}.

Religionens historie er i enhver del av verden, til enhver tid, en historie om tortur, undertrykkelse, henrettelse og korsfestelse. Det er sannelig skuffende å finne ut at religionen, som antas for å være den siste utvei for fred i en verden av krig og konflikt, er en årsak til ødeleggelse og blodbad. Religionen i seg selv er *ikke* den virkelige årsak til masse mord. Det vil være feilaktig å tro at den er det. Religionen ble ikke skjenket menneske til å oppmuntre det til drap.

Når man oppdager, med blandede følelser av tilfredsstillelse og overraskelse, at Gud ikke skapte religion av denne grunn, får man et glimt av håp. Stattholderen av Gud, hvis skapelse englene satte spørsmåls tegn ved, var visselig en storartet reformator. Religionen han prekte ble kalt islam – fredens religion. Spørsmålet som gjenstår er: Hvorfor, ved første øyekast, skaper historien et inntrykk av at religion godtar blodbad og mord i fredens navn? Koranen fremhever ganske tydelig hvorfor et flyktig blikk over historien kan lede oss til en slik konklusjon. Den siterer fortiden for å vise at de, som utøver vold i religionens navn, er enten antireligiøse eller mennesker hvis religion har blitt korrupt. Det finnes også religiøse ledere som ikke har noe entusiasme, medlidenhet, barmhjertighet eller fromhet. For å være helt ærlig, er de hyklere med begjær for makt – grusomhet er deres herskende lidenskap. Det vil være en stor feil å forbinde religion med ugjerninger av slike menn. Den virkelige sannheten er at Gud – opphav til all nåde – tillater ikke tilhengerne av en hvilken som helst religion å undertrykke Hans folk.

Koranen siterer mange historiske eksempler for å bevise dette. Profetenes tidlige liv er fremlagt av Koranen som en standard for religiøs reform eller forkynnelse. Hvis fysisk tvang var tillatt av Gud, da ville det selvfølgelig også ha blitt tillatt av religionenes grunnleggere. Dette er ganske klart at tvang er forbudt. Tilhengere som kom lang tid etter profetene og prekte ved makt, arvet enten en religion blitt korrupt av tiden eller var i dem selv korrupte. De brukte tvang i religionens navn, enda deres religion var imot bruk av makt.

Koranens religiøse historie er full av eksempler på makt og vold brukt i religionens navn av mennesker som ikke hadde noen religion. Mennesker ble torturert i Allahs navn av dem som selv ikke hadde den minste anelse om Gud. Noah^{as} som kalte folk til rettferdighet og fromhet, var ingen undertrykker. De, som derimot ønsket å undertrykke hans stemme, var i villfarelse. Etter å ha hørt Noahs^{as} budskap,

sa de: «Dersom du ikke holder opp, å, Noah, så vil du visselig bli *en* av dem som er steinet *til døde*» (26:117).

Historien om religiøs forfølgelse, som fortalt av Koranen, viser tydelig at tilhengere av sann religion er ofre for vold. Koranen gir Abrahams^{as} eksempel, som kalte folk til Gud ved bruk av kjærlighet, sympati og ydmykhet. Han hadde ingen sverd, ikke et eneste våpen. Men de eldre blant hans folk gjorde akkurat det som anti-religiøse motstandere av Noah^{as} hadde gjort. Abrahams^{as} far, Azar, sa til ham: «Hvis du ikke holder opp med din tro, skal jeg visselig steine deg til døden». Ordene brukt av Azar var tilsynelatende identiske med de brukt av Noahs^{as} fiender. Både Noah^{as} og Abraham^{as} ble fornærmet og ydmyket, begge ble slått og torturert, endog tok de begge imot alt med tålmodighet og standhaftighet. Etter å ha tent en ild av undertrykkelse og misnøye, prøvde Abrahams^{as} fiender å brenne ham levende.

De som motsatte seg Lot^{as} visste ingenting om religion. Enda var de hans fiender og motsatte seg ham og hans tilhengere i religionens navn. De truet ham med vold, og advarte ham om at han og hans tilhengere ville bli landsforvist. De gjorde deres beste i å hindre ham i å lære bort hans sreligion.

Forfølgere av Sju'aib^{as} gjorde det samme og sa til ham: «Vi skal visselig drive deg ut, Sju'aib, og *også* de troende sammen med deg fra vår by – eller så skal dere vende tilbake til vår religion» (7:89).

Ved å sitere disse eksemplene beviser Koranen at det er et mønster av omvendning til sann religion, og også av vold brukt av sannhetens fiender mot slik omvendning. Sju'aibs^{as} svar til truslene, karakteriserer holdningen av alle Guds profeter. Han sa: «Selv om vi avskyr det?»

Er det mulig å forandre hjerter ved tvang? Kan et menneske omvendes tilbake til en religionen det har forkastet, etter å ha oppdaget den for å være falsk? Kan det omvendes tilbake etter at det har oppdaget sannheten av en ny religion?

Ingen diktator har noen gang kunne unnslippe denne logikk. Det historiske faktum er at sverdet aldri har styrt, og vil aldri kunne styre menneskenes hjerter. Hvis menneskekroppen kan bli underkuet med tvang, så kan ikke sjelen. Troen er en av hjertets anliggende. Dette er den menneskelige naturen som aldri forandrer seg. De uskyldige som blir dømt til døden i religionens navn, av dem som ikke forstår den, vil fortsette å heve sin røst mot denne urettferdigheten. De vil for alltid stille spørsmålet: «Vil dere at vi skal holde oss selv til tro vår forstand har forkastet?». Når dette spørsmålet enn har blitt stilt, har motstanderne av religionen overalt i verden beskyldt profeter for frafall og dømt dem til døden. Umenneskelig tortur og straff ble anvendt, beretningen om vold er en som aldri tar slutt.

Moses^{as} og hans tilhengere møtte samme skjebne ved hendene av datidens såkalte religiøse ledere – Faraos, Haman og Korah – som sa: «Drep sønnene til de som tror sammen med ham, og la deres kvinner leve» (40:26).

Omvendingen fra en religionen til en annen ble ikke straffet av profetene, endog ble de og deres tilhengere straffet for såkalt frafall. Etter Moses^{as} gjennomgikk Jesus^{as} liknende tortur og vold, som kulliminerte i et forsøk på å få ham drept på korset. Blodbad og vold har alltid blitt fullbyrdet i religionens navn, ofrene har hele tiden vært de funnet skyldig i frafall. Enda ikke en eneste åpenbart bok tillater straff av dem som konverterte fra en religion til en annen. Hvis teksten av de åpenbarte bøker har blitt forandret av uærlige mennesker, kan en umulig beskyldte selve bøkene. I deres ekte tilstand, kan ikke bøker åpenbart til Guds profeter lære vold.

Ved å referere til historien av religioner, beviser Koranen at profetene og deres etterfølgere var ofre for vold, ofre som allikevel aksepterte brutalitet med tålmodighet. Det er fjernt fra vår forstand at mennesker som endrer tro kan bli torturert i religionens navn, og Guds profeter, som blir sendt til å konvertere oss, kan heller ikke

akseptere det. Det gjør deres egen misjon til vår. Koranen forteller også hvordan en profets følgere blir straffet for omvendelse, ikke bare i hans liv, men for hundreder av år etter hans død. Slik undertrykkelse har intet bifall fra Gud.

I Koranen finnes også beretning om Hulens folk. Disse kristne ble forfulgt i tre århundre år, og jeg har sett de stedene hvor disse nødlidende ble torturert – amfiteatre bygget for sverdtkamper mot løver og okser. Det var på disse stedene nakne kristne ble kastet foran sultne, ville dyr. Dyrene brølte og gjorde kort prosess med de forsvarsløse kristne. Noen ganger ble disse «fracfalne» kastet foran okser som var blitt holdt sultne i flere dager. De sultne skapningene brølte og bruste og angrep med hvesende skrik. Kristne ble spiddet eller trampet til døde. Etter denne blodfestivalen dro romerne glade og leende hjemover. De «fracfalne» var blitt passelig straffet. Men idet de kristnes bena skalv, slo deres hjerter med sterkere tro på Gud.

Deres forfølgelse fortsatte med visse mellomrom i tre århundre år. Og da de ikke fant noe skjulested, søkte de tilflukt i katakomber under jorda. Disse lange labyrintene eksisterer den dag i dag og minner oss om at kristne kunne leve med insekter, skorpioner og slanger, men ikke med religiøse ledere i sine fine klær. Så vel som de menneskene som flyktet underjordisk – *Ashab-e-Kahf* – nevner Koranen også andre kristne som trodde på Guds Enhet og ble brent levende for sine lidelser. Gud sier i Koranen:

«Ved himmelen, fylt med stjernebilder, og den utlovede dag, og vitnet og den det vitnes om, *at ødeleggelse er bestemt* for grøftenes folk, *i grøfter hvor* det er ild som *stadig* får brensel, mens de sitter ved den. Og de vil se det de gjorde mot de troende. Og de hatet dem kun fordi de trodde på Allah, den allmektige, den lovpriste, som har kongedømmet over himlene og jorden, og Allah er vitne til alle ting» (85:2-10).

Betydningen av disse grusomhetene forverres på grunn av såkalte religiøse beskyttere som egentlig *forhindrer* tilbedelsen av Allah; deres ofre føler en større angst for å bli forhindret i å tilbe enn de føler for selve tortur. Koranen sier:

«Og hvem er mer urettferdig, enn den som forhindrer at Allahs navn blir ihukkommet i Allahs moskéer [bedesteder], og som strever etter å ødelegge dem» (2:115).

Så Koranen forkaster fullstendig bruk av makt for å undertrykke religiøs frihet. Den erklærer at selv om slik undertrykkelse eksisterer, bruker de sanne troende aldri makt for å preke Allahs navn.

Så langt har vi berettet fortellingen om forfølgelse av profeter som kom før den tid når Guds lys skulle opplyse verden fullstendig. Men omsider steg den evige sannhetens sol over himmelen på den arabiske halvøya, og snart skulle verden ta solbad i lys av Muhammads^{sa} budskap.

For tusener av år hadde verden ventet på den største profet. 124 000 profeter hadde levd og dødd i håp om å kunne hilse velkommen denne profetenes segl. Mennesket for hvem hele verden ble skapt viste seg endelig, en avspeiling av all glans fra sin Skaper. Han var den største av alle profeter, og hans religion var fullkommen. Men også han ble forfulgt, og hans forfølgelse var uten forrang. Vår mester og herre, profeten Muhammad^{sa}, gjennomgikk enhver tenkelig form for straff, tortur og pinsel lidt av tidligere profeter og deres etterfølgere.

De tidlige muslimene ble lagt ut i brennende sol. Glovarme steiner ble lagt på deres bryst; de ble dratt gjennom Mekkas gater som døde dyr. De var forhatt, og ble holdt sultne og tørste. De ble kastet i fangehull, deres eiendom ble beslaglagt og deres familier ble splittet. Gravide kvinner ble slengt ned av kameler, og deres uunnngåelige død var årsaken til glede. Deres døde kroppor ble partert – til og med

leveren til Profetens^{sa} onkel ble spist. De ble skjært ned med sverd og gjennomboret med piler. Profeten^{sa} ble steinet av kjeltringer og omstreifere, og ble jaget og bombardert av gategutter til brosteinene av Taif rant rød med hans blod. Og på slagmarkene av Uhud ble Profeten^{sa} hardt såret.

Dette blodbadet skjedde i religionens navn, fordi muslimene erklærte: «*Rabbunallah*», «vår Herre er Allah». Denne forfølgelsen og tortur ble begått i religionens navn, fordi ifølge polyteistene av Mekka var Profeten^{sa} og hans tilhengere frafalne. Polyteistene kalte Profeten^{sa} og hans følgere, «*Sabi*» – folk som forkaster sine forfedres religion, og adopterer en ny. For å slå ned på «denne onden» anvendte mekkanerne metoder for tortur og undertrykkelse praktisert av deres forgjengere. Muhammad^{sa} og hans tilhengere led med tålmodighet og standhaftighet i en lang periode, for å bevise at ondskap er forårsaket av antireligiøse folk, og ikke av sannhetens følgere.

Profeten^{sa}, opphøyet av Allah til en posisjon med ingen like, viste sine forfølgere kun uovertruffet kjærlighet, nåde og tilgivelse til gjengjeld for deres ondskap. Når seieren endelig kom, og polyteistene av Mekka ble overvunnet av Profeten^{sa}, ga han en generell amnesti. Det var ingen massakre og ingen straff for hans forfølgere. Ingen ble arrestert og ingen henrettelse fant sted. I stedet for gjengjeldelse var det denne Koranens erklæring som gjaldt: «La ingen bebreidelse være over dere i dag. Måtte Allah tilgi dere. Han er den mest barmhjertige av alle barmhjertige».

Den dag ble den mest grusomme av alle grusomme tilgitt. De som hadde torturert hjelpeløse slaver på brennende sand ble tilgitt. De som hadde dratt muslimer gjennom gatene som døde dyr ble benådet. De som hadde brutt freden ble tilgitt, og det samme skjedde med de som hadde steinet forsvarsløse muslimer – selv kvinnen som hadde spist leveren til Profetens^{sa} onkel, ble tilgitt.

Hvis verdenshistorien fra Adam^{as} til i dag forsvant evig – og med det nedtegnelser av enhver forfølgelse og ethvert frihetsbrev om menneskerettigheter – ville et blikk på Profetens^{sa} liv mer enn bevise at sann religion ikke forårsaker hat, forfølgelse, underkuelse eller undertrykkelse av tenkeevne.

Men Profeten^{sa} begrenset ikke sin lære til å kalle til religiøs toleranse. Siden islams Profet er «en barmhjertighet for allverden» (21:108), en generell kunngjøring blir fremlagt av Koranen: «Det er ikke tvang i religionen». For tvang er unødvendig fordi «sannheten er visselig lett å skjelve fra løgnen» (2:257), og det finnes ingen mulighet for forveksling mellom disse to.

Tilsynelatende ser denne kunngjøringen uvanlig og avvikende ut. På den ene siden var det en voldelig autoritet, fast oppsatt på å utsette en liten gruppe mennesker på grunn av deres «frafall», med alle midler tilgjengelige for den. Og når denne gruppen av «frafalne» oppnådde makt, ble det befalt av Koranen å kunngjøre at:

«Det er ikke tvang i religionen, for sannheten er visselig lett å skjelve fra løgnen. Den som derfor forneker dem som leder vill, og tror på Allah, han har visselig grepet fatt i et sterkt håndtak som ikke kan brytes i stykker, og Allah er althørende, allvitende» (2:257).

Det må bemerkes at denne kunngjøringen er skrevet i det andre kapittelet av Koranen, *Al-Baqarah*, som ble åpenbart det andre eller tredje året etter Profetens^{sa} ankomst i Medina, et sted hvor muslimene ikke bare var spart for mekkanernes forfølgelse, men også satt med makten. Hva kunne bli mer human og generøs enn kunngjøring om fred fra en profet, som kun år eller to tidligere, ble forfulgt for «å ha endret sin religion».

Folk som forfølger i religionens navn er helt uvitende om essens av religionen. Religion er en transformasjon av sinn. Religion er ikke politikk, og dens arvere danner ikke politiske partier. Den er ikke en nasjonalitet med begrensede lojaliteter, ei heller et land med geografiske grenser. Det er forvandling av sinnene, en forvandling til det gode for sjelen. Religionens hjem er i hjertets dyp. Den er utenfor rekkevidde av sverdets svai. Fjell flyttes ikke med sverd, ei heller forvandles hjerter med tvang. Mens forfølgelse i religionens navn er et gjentatt emne i historien om menneskelig aggresjon, er friheten av samvittighet Koranens gjentatte emne. Profeten^{sa} ble gang på gang befalt om å kunngjøre:

«Og si: Sannheten er fra din Herre, la da den som vil tro, og la den som vil, fornekte» (18:30).

Sannheten er visselig en sak av hjertet, den har ingen tilknytning til tvang. Når den en gang er oppdaget, kan den ikke skjules av noen makt. Derfor erklærer Koranen at når sannheten engang er kjent, er det vårt valg å akseptere eller å forkaste den. I tillegg sier Koranen et annet sted: «Dette er sannelig en formaning. Så hvem som helst som ønsker å ta veien til sin Herre, kan gjøre så.» (76:30). Ingen erklæring om menneskerettigheter kan overgå klarheten i uttrykket fra Koranen, «*fa man shâ'a*» (hvem enn som ønsker). Uttrykket «hvem som helst» er altomfattende. Det er overraskende at etter en slik klar kunngjøring, skulle noen i det hele tatt kunne tenke at islam støtter bruk av tvang.

Nok en gang, i kapittel 39 i Koranen, blir Profeten^{sa} beordret til å fortelle de vantro: «Det er Allah jeg tilber, idet min lydighet alene gjelder Ham» (39:15). Og nå hva dere angår, «Tilbe hva dere vil ved siden av Ham» (39:16).

Siden friheten av samvittighet – frihet til å tro og forkynne – er grunnsteinen i religion, og tvang av religiøst kjetteri er endemål av antireligiøse krefter, legger Koranen stor vekt på friheten av omvendelse. Den siste linjen av kapittel 109 i Koranen summerer opp det grunnleggende prinsipp for en sann religion. «For dere *er det* deres religion, og for meg *er det* min religion». I et tidligere utdrag (10:100) referer Gud til det samme prinsippet ved å spørre et retorisk spørsmål. Henvendt til den ærverdige Profeten^{sa}, sier Han: «Og om din Herre hadde tvunget Sin vilje igjennom, så ville de som er på jorden, ha trodd alle sammen. Vil du da tvinge menneskene, så at de blir troende?»

I skapelsesplan må menneske ha fullstendig fri vilje til å tro eller å forkaste, det er ingen tvang. Menneske må anvende sin logikk og forståelse. Tross alt er troen en gave skjenket av Gud til dem Han anser å fortjene det. 124 000 profeter ble sendt av Gud og de viste, ved sin lære og eksempel, at bærere av det guddommelige budskapet er nedtrykket, ikke undertrykkere. Profetene vant hjerter ved moral og åndelig styrke, ikke ved fysisk tvang. Det er en stor tragedie at ordinære prester og turbankledde mullaher, med sine bølgende kapper av «fromhet», ble antastere av de uskyldige i de undertrykte profetenes navn. De monopoliserte religionen enda de ikke visste noe om den. De hevdet å beskytte sine profeters ære ved å rakke ned på andre, ved å spre ondsinnet løgn, og fremfor alt ved å begå voldsforbrytelser som bringer skam over menneskeheten. De gjorde det før den ærverdige Profetens^{sa} fødsel, og de gjør det fortsatt.

I middelalderens Europa skrev de såkalte tilhengere av Kristus^{as} – pavene, prestene, lærde og biskoper, og Kirkens eldre – et kapittel av terror i historiebøker. St. Agustine kalte det «rettferdig forfølgelse

som Kristi Kirke voldte de ugudelige»¹. I dag innrømmer kristne historikere at denne «rettferdige forfølgelse» påført i Kristi^{as} navn, var en vanære for kirken.

Madam Tussauds voksfigur museet i London har en forunderlig, rørende og skrekkinnjagende utstilling av denne forfølgelsen. Museet ble egentlig grunnlagt i Paris i 1770 og flyttet til England i 1802. Museets lokaler er oppstilt med voksfigurer av både berømte og æreløse personer. Dets skrekammer er en slags underjordisk fengsel. Figurene der er blitt formet med slik uhyggelig samsvar at en nesten kan se dem puste. Mange besøkende har stoppet for å spørre en tilsynelatende vennlig bestyrer om veien, kun for å oppdage at de har snakket til en dukke. På utstillingen finner man dødsmasker av halshugde hoder av Louise XVI og Marie Antoinette, som ble støpt av Madam Tussaud personlig. Det finnes en ekte galge med andre instrumenter for tortur: gapestokk, skaft, piskepost, dukkertkrakk, jernlaget pinebenk, bysser, skampæl, kors, galge, grime og mye mer. Noen utstillinger er så grusomme at disse er dekket med skjermer for å holde dem unna barn og lettskremte voksne.

Det er en underlig verden hvor et menneske kan stige opp til høyder av profetdømme og snakke med sin Skaper, og så synke til dybder av å bli en prest og spørre Jeanne d'Arc om hennes visjoner av engler. Det kan synke enda lavere og bli en inkvisitor. Torturmidlene i Madam Tussauds museum beretter den tragiske historien om de spanske og franske inkvisisjoner. Uskyldige mennesker ble torturert for deres såkalte frafall; de ble tvunget til å tilstå at de hadde avsverget den sanne religionen. Når de nektet, ble de prylt og pisket, lagt på martre, lynesjet, spidd, satt i gapestokken, brennmerket og brent. Ofrene enten tilsto eller døde en miserabel død. Disse embetsmenn

1 Se P. Schaff, *select Library of Nicene and Post-Nicene Fathers*, 1st series, vol. IV (Buffalo, 1887)

fra Kirken med all sin stas, som torturerte uskyldige kristne, minner en om Kristus^{as} med sin tornekrone, blødende på korset og ropende høylydt: «Eli, Eli lema sabaktani?» (Matteus 27:46). På symbolsk vis fortærte disse menneskene kjøtt og blod av Kristus ved nattverder, enda de ikke kunne huske at fariseerne hadde bedt Pontius Pilatus om å korsfeste Kristus^{as} nettopp fordi han hadde «fracfalt» og forlatt sine forfedres religion. Men Kristi^{as} korsfestelse falmer i betydningsløshet i forhold til inkvisisjonen av middelalderens kristne.

Det er med en form for lettelse, og visselig en ære at islam med sin kunngjøring om «ingen tvang i religionen» endelig har lukket dørene til slike grusomheter i religionens navn. Men denne følelsen av lettelse og æren er kun kortvarig. Enhver muslim vil bøye sitt hode av skam når han ser dagens *ulema* konkurrere med det de kristne prester fra middelalderen gjorde, for å finne nye metoder til å undertrykke friheten til å tenke og samvittighet. Og likevel er det nettopp disse *ulema* som hevder å beskytte æren av den ærverdige Profeten^{sa}, hvem Koranen beskriver som en «*barmhjertighet for all verden*».

Disse *ulema* hevder å være den selvsamme personifisering av barmhjertighet, men deres hjerter er uten medfølelse. I stedet er de fylt med sinne. Bruken av tvang i religionens navn har nå blitt en del av deres tro. I anseelse av Guds hellige vann – sendt for å kjølnе våre sinn – tenner de ild av hat og sinne i de uskyldiges hjerter. Følgere av fredens prins^{sa}, hvis blod renses det barbariske Arabia, blir nå lokket til å myrde hjelpeløse mennesker. I beskytterens navn av de fattiges ubevoktede hjem, blir hans følgere oppmuntret til å rane hjem av mennesker som ikke makter å forsvare seg. I Profetens^{sa} navn, som verget selv æren av skurkenes koner, blir kjærlige og lykkelige ekteskap av muslimske kvinner annullert og forvandlet til utuktige relasjoner. I navnet til nybyggeren av den første moskéen i Medina, som tilbød

den til de kristne fra Najran for søndags prekener, og i navnet til Profeten^{sa}, som lærte sine følgere å respektere bedehus av andre religioner, egger dagens *ulema* folkemassene til å ødelegge moskeene til en liten gruppe mennesker, hvis liv er viet til å spre *shahada*².

De urettferdige handlinger Profeten^{sa} fordømte og forbød for alltid, blir nå begått nettopp i hans navn. Hva ville den ærverdige Profeten^{sa} tenke, om han kunne se *ulema* av sin *umma*, falskt anklagende eldre av andre muslimske grupper for all slags ugjerninger, og ropende skjellsord om kvinner og husmødre? Hvordan vil en agnostiker reagere på denne demonstrasjonen av «religiøs begeistring»? Hvilken muslim kan tro, selv for et øyeblikk, at vår Profet^{sa} ville ha rådet *ulema* av sin *umma* til å holde provoserende og splittende taler; eller at han ville ha beordret dem til å gi slike hissiges prekener at hele landsbyer av fattige og hjelpeløse mennesker ble satt i brann? Ikke tilfreds med alt dette, kunne fredens Prins^{sa} ha befalt de religiøse ledere til å behandle alle de muslimer som frafalne hvis forståelse av islam ikke sammenfaller med deres? Ville han ha godtatt mord av dem og deres kvinner og ødeleggelse av deres moskeer – tilsagt for å være den eneste guddommelige måten til å fjerne frafall?

Disse er spørsmål vi alle bør fundere alvorlig over. Muslimene bør betrakte holdningen av disse *ulema*. For undertrykkelse, tortur, mord, brannstiftelse og utjevning av moskeer er ikke Profetens^{sa} tradisjoner. Enhver stein i Mekkas gater, over hvilke de såkalte frafalne ble slept, bærer vitnesbyrd om dette. Ethvert korn av den brennende arabiske sanden hvor hjelpeløse mennesker ble torturert for å ha akseptert islam, gjør det samme. Brosteinene av Taif, hvor den ærverdige Profetens^{sa} blod ble spilt, bærer vitne til det faktum at vår fremragende mester – nådeful – ikke lærte at religiøs tro var

2 Erklæringen om Guds Enhet, og Islams og den ærverdige Profeten Muhammads^{sa} forplantning.

påtvungen, at han ikke beordret ildspåsetting av bedehus i tilbedelsens navn, eller vanære av kvinner i ærens navn. Muslimene bøyer sine hoder av skam, og deres sjeler jamrer over dagens religiøse ledere som preker vold i Profetens^{sa} navn.

KAPITTEL 2

FORKYNNELSE AV ISLAM: TO MOTSTRIDENDE SYN

Da enhver form for dialog (mer enn 13 år med forkynnelse) mislyktes, grep Profeten^{sa} til sverd ... det sverdet fjernet ondt og misnøye, urenheter av hjerte og smuss av sjelen. Sverdet gjorde noe mer. Det fjernet deres blindhet – de kunne se sannhetens lys – og det helbredet dem også for deres arroganse; arroganse som hindrer menneskene i å akseptere sannheten... stive nakker og stolte hoder bøyde seg av ydmykhet.

– Abul Ala Maududi

Muhammad prekte islam med sverd i den ene hånden og Koranen i den andre.

– Prf. Wilfred Cantwell Smith

Kritikere er blinde. De kan ikke innse at det eneste sverdet Muhammad førte var sverdet av barmhjertighet, medlidenhet, vennskap og tilgivelse – sverdet som beseirer fiender og rengjør hjertene. Hans sverd var skarpere enn sverdet av stål.

– Gyanandra Dev Sharma Shastri

Disse er to motstridende synspunkter på hvordan islams budskap ble overbrakt til verden. Kritikerne, spesielt orientalistene, hevder at krigen islams Profet^{sa} kjempet var offensive kriger, og at folk ble konvertert ved makt. Men ifølge objektive historikere er ikke dette synet støttet av fakta. Profeten^{sa} brukte ikke makt i forkynnelse og alle kriger kjempet av ham var defensive. Islams enorme ekspansjon skyldtes Profetens^{sa} åndelige og moralske styrke.

Ikke desto mindre blir dette synet, at islam ble spredt med makt, holdt av enkelte muslimske ledere. De deler, på samme måte som orientalistene, livet til Profeten^{sa} i mekkansk og mediansk periode. De opprettholder at i Mekka var han svak og maktesløs, derfor denne kompromiserende og ydmyke holdning av fredelig sameksistens. Siden, etter å ha oppnådd en viss makt i Medina, tydde han til sverdet ifølge denne lovskolen.

Hadde han ikke gjort slik, ville det ikke ha vært noen åndelig revolusjon i Arabia, og islam ville ikke ha spredd. Den avdøde Abul Ala Maududi¹ var en ledende talsmann for dette synet. I hans bok, «*Al-Jihad fil Islam*», sier Maududi:

1 Abul Ala Maududi, *amir* (overhode) for *Jamâ'at-e-Islami* inntil sin død, tilbrakte sine unge år i den tidligere indiske fyrste staten, Hyderabad. Unge Maududi måtte på grunn av sin fars død, slutte på skolen før han rakk å gjøre ferdig sin videregående utdanning. En stund jobbet han som redaktør for *Al Jamiyat* fra Dehli, avisen tilhørende *Jamiyat Ulama-e-Hind*. I 1927 fratredte han sin redaktørstilling, og etter å ha jobbet så lenge med Deoband *Ulema*, bestemte han å hangi seg til studium av teologi. Han var selv lært i teologi, arabisk og engelsk. Til tross hans store læreevne, kolossale kunnskaper og en egenmektig stil i Urdu, som har alle ingredienser av lærdom, sier hans kritikere – spesielt *ulema* fra Deoband og Lucknow skole – at mangelen på opplæring i teologisk disiplin, var hans store svakhet. I 1941 grunnla Maududi *Jamâ'at-e-Islami* og påtok seg organisasjonenes ledelse. Han kritiserte *Jamiyat Ulama-e-Hind* for dens sammensatte nasjonalistiske teorien, som utsatte den muslimske India for store farer av religiøs-kulturell innsuging i hinduismen, og på samme tidspunkt antastet han Qâid-e-Âzams muslimske nasjonalismen som ikke mindre farlig enn Congress nasjonalismen. For ham gjorde det ingen forskjell om ikke-religjøs muslimer av India overlevde i form av Pakistan eller ikke (*Musalmân âr Mâjudah Sijâsi Kasjmakasj, Pathânkot*, 1946, 6-7).

«Allahs sendebud^{sa} inviterte araberne til å akseptere islam i 13 år. Han brukte alle mulige midler for overtalelse, la frem ubestridelige argumenter og bevis, viste dem mirakler og la fremfor dem sitt liv som et eksempel på fromhet og sedelighet. Han brukte alle mulig midler for kommunikasjon, men hans folk fornektet å akseptere islam».

Det gjør mitt hjerte vondt å sitere resten av utdraget, men det er nødvendig å legge det frem.

«Da enhver form for dialog (mer enn 13 år med forkynnelse) mislyktes, grep Profeten^{sa} til sverd. Det sverdet fjernet ondt og misnøye, urenheter av hjerte og smuss av sjelen. Sverdet gjorde noe mer. Det fjernet deres blindhet – de kunne se sannhetens lys – og det helbredet dem også for deres arroganse; arroganse som hindrer menneskene i å akseptere sannheten... stive nakker og stolte hoder bøyde seg av ydmykhet.

Slik som i Arabia og andre land, var islams ekspansjon så rask at innen ett århundre ble den akseptert av en fjerdedel av verden. Denne omveltningen fant sted fordi islams sverd rev vekk slørene som dekket menneskenes hjerter»².

Konstateringen ovenfor er enda mer beklagelig siden den kommer fra en lærd muslim som hevdet å være *mizaj-shansi-Rasûl*, en som fant seg selv i fullkommen harmoni med Profetens^{sa} sinn og sjel i så stor grad at han oppnår en viss autoritet i å forklare de sanne betydninger av Profetens^{sa} ord og handlinger – en påstand som, om akseptert, vil gi hevderen uvanlig mer rett til representasjon enn den ærverdige Profeten^{sa} nøt *vis-à-vis* sin forståelse av Guds Ord.

2 *Al-Jihad fil Islam*, 137-138.

Det betyr at Maududis forståelse er tragisk hinsides ord – den er blitt fremlagt av en muslimsk leder og gjentar en grunnløs påstand fra islams fiender. Det er fordomsfulle orientalistere som beskyldte Profeten^{sa} for å ha konvertert folk ved makt. Maududis ordlegging synes å forherlige islam, men i virkeligheten gir den tilslutning til europeiske kritikere av islam.

R. Dozy skrev: «Muhammads generaler preket islam med sverdet i den ene hånden og Koranen i den andre». Smith hevdet at det ikke var generalene, men Profeten^{sa} hamselv som «prekte med sverd i den ene hånden og Koranen i den andre».

George Sale skrev: «Da profetens tilhengere økte i antall, påstod han at Gud hadde tillatt ham å angripe de vantro, så at avgudsdyrkelse ble utryddet og den sanne religionen ble grunnfestet».

Pastor Dr. C. G. Pfander, som var aktivt engasjert i misjonerende arbeid blant indiske muslimer i siste halvdel av det nittende århundre, provoserte i stand stor uro ved å skrive kontroversielle skrifter for å avsløre, slik han fremlegger det, «Den falske profeten av islam». I en slik skrift sier han:

«I tretten år forkynte Muhammad sin nye religion under fredelige forhold og med stor tålmodighet.

Så, i *Medina*, ble han *Al-Nabiyju bis-Saif*, dvs. “Den sverdførende profet”, og siden da har sverdet vært islams sterkeste argument.

Studerer vi atferden til Muhammads tilhengere, legger vi merke til at de tenkte at det ikke var nødvendig for dem å følge en religiøs og moralsk lov. Gud krevde kun en ting fra dem; at de skulle kjempe for Gud med sverd, piler, dolker, og ryttersabler for å fortsette å drepe»³.

3 Revd Dr. C.G. Pfander, *Mizanul Haq*, 648, 499.

Etter denne innledningen konkluderte pastor Dr. Pfander med følgende:

«Du må velge mellom Jesus, Guds Ord, og Hadrat Muhammad, sønn av Abdullah; mellom en som viet sitt liv til handlinger av barmhjertighet, og en som ga sitt liv til sverdet»⁴.

Aloy Spranger, Henry Copey og mange andre kritikere av islam fulgte den samme linjen av angrep på både islam og Profeten^{sa}. Washington Irving gikk et hakk videre; på forsiden til en av hans bøker er det trykt den imaginære tegningen av Profeten^{sa} med sverd i den ene hånden og Koranen i den andre⁵.

Om man sammenlikner sitatene ovenfor med åpningsstatet av Maududis bok *Al-Jihad fil Islam*, finner man at Profetens^{sa} kritikere er enige. Både Maududi og orientalistene hevdet at islam hadde voldelig natur. Likevel, til tross for denne trossetning, trodde Maududi på islam mens orientalistene forkastet den. Bortsett fra språkbruk, er det ingen forskjell mellom punktene 1, 2 og 3 fra Dr. Pfanders sitat og Maududis ovenfornevnte sitat. Men den ene viser en muslims respekt, og den andre sarkasme av en bitter kritiker.

De hånlige bemerkninger av orientalistene om islams Profet^{sa} er like forutsette som de er sårende. De er noen ganger fremlagt av uvitenhet, men som oftest på grunn av ondskap. Fiendtlighet overfor islam preger selv objektivitet av den mest nøytrale historikeren. Men mest sårende av alt er skrifter av muslimer, som påstår hengiven å følge Profeten^{sa}, og likevel presenterer ham som en barbar, enten på grunn av uvitenhet eller arroganse, som førte sverd for å konvertere og overvinne.

4 Revd Dr. C.G. Pfander, *Tatimma Mizanul Haq*.

5 Washington Irving, *Mahomet and His successors*, 2 bind (New York: G.P. Putman's Sons, 1868).

Maududi var ikke overbevist om islams iboende skjønnhet, eller at den kunne beseire hjerter med sin åndelige styrke alene, enten i fortiden eller nå. Han skriver:

«Menneskelige relasjoner og assosiasjoner er så integrerte at ingen stat kan ha fullkommen handlingsfrihet innenfor sine prinsipper, med mindre de samme prinsippene også er i virke i nabolandet. Muslimske grupper vil derfor ikke være tilfreds med etablering av en islamsk stat i kun et område. Avhengig av sine ressurser bør de prøve å ekspandere i alle retninger. På den ene siden vil de spre sin ideologi, og på den andre vil de innby folk fra alle nasjoner til å akseptere deres tro, for frelsen ligger kun i det. *Om deres islamske stat har styrke og ressurser, vil den slåss og ødelegge ikke-islamske regjeringer og opprette islamske stater i stedet*»⁶.

Maududi støtter Sir William Muirs forvrengte syn på Profeten^{sa} og islam. I sin biografi av Profeten^{sa}, som han skrev for å avsløre «Den falske profeten av islam»⁷ etter anmodning fra Dr. Pfander, skriver Sir William Muir: «Mahomets sverd og Koranen er de mest fatale fiender av sivilisasjon, frihet og sannhet som verden kjenner til nå»⁸.

Den store hindulederen Gandhi, må i sine tidligere dager ha vært influert av et forvrengt bilde av islam slik som dette, da han sa: «Islam ble født i en atmosfære av vold. På den tid var sverdet dens avgjørende styrke, og selv i dag er det sverd». Men Gandhi var en observatør med stor innsikt, og følgelig rettet han seg selv, og skrev følgende

6 *Haqiqat-i-Jihad* (Lahore: Taj Company Ltd, 1964), 64.

7 For detaljer om Dr. Pfanders kampanje mot Islam, se «The Mohommedan controversy», *The Calcutta Review* (Calcutta, Juli-Desember 1845), vol. IV, 420.

8 Sir William Muir, *The Life Of Mahomet* (London: Smith Elder & Co., 1859), vol. I, 111.

i *Young India*: «Jo mere jeg studerer islam, desto mer oppdager jeg at islams styrke ikke ligger i sverdet».

Andre hinduer, selv tilhengere av *Arya Samaj*-bevegelsen, som foretok et objektivt studium av islam, fulgte Gandhi i hans «oppdagelse». Pandit Gyanandra Dev Sharma Shastri sa:

«Førdomsfulle kritikere av islam, og spesielt de som vil provosere hindu-muslimske opprør i landet, sier at Hadrat Muhammad, etter å ha oppnådd makt i Medina, kunne ikke bevare sin fasade av barmhjertighet og godhet. Der brukte han makt og vold, og ble en morderisk profet for å oppnå sitt livslange mål: makt, status og rikdom. Hans eget ideal av tålmodighet, moderasjon og utholdenhet ble for kort for ham. Men dette er synspunkter av observatører som er førdomsfulle og partisanere, som er transsynte og hvis øyne er dekket av uvitenhetens slør. De ser ild istedenfor lys, heslighet istedenfor skjønnhet, og ondt istedenfor godt. De forvrenger og presenterer enhver god egenskap som en stor synd. Det reflekterer deres egen førdervelse...

Kritikerne er blinde. De kan ikke se at det eneste “sverdet” Muhammad førte var sverd av barmhjertighet, medfølelse, vennskap og tilgivelse – sverdet som beseirer fiendene og rensar deres hjerter. Hans sverd var skarpere enn sverdet av stål»⁹.

Ingen kommentar! En skulle bare ønske at Maududi, en tilhenger av profeten Muhammad^{sa} hadde vært like rettferdig mot Profeten^{sa} som en tilhenger av Krishna^{as}. Ikke-muslimere som har studert islams historie har måttet innrømme at Profeten^{sa} ikke bare var storsinnet

9 Oversatt fra et urdu foredrag holdt av Pandit Shastri ved Gorakhpur (India) seminar til minne om Profetens^{sa} fødsel i 1928, se *Dunya Ka Hadi Ghairon Ki nazar Main*, 57, 61.

og mild, men også et forbilde når det gjaldt menneskelige dyd. En annen hindu, redaktør av *Sat Updaish*, skrev:

«Noen mennesker sier at islam ble forkynnet med sverd, men vi kan ikke si oss enig i dette synspunktet. Det som påtvinges mennesker blir fort forkastet. Hadde islam blitt pålagt menneskene gjennom undertrykkelse, ville det ikke ha vært noe islam i dag. Hvorfor? Fordi islams profet hadde åndelig styrke, han elsket menneskeheten, og han ble ledet av idealet om absolutt godhet»¹⁰.

Antimuslimsk holdning av *Arya Samaj*-bevegelsen er velkjent. Dens stifter, Swami Dayanand, var en stor kritiker av Profeten^{sa} og islam, og likevel ble følgende kunngjøring uttalt av en hindu på et møte arrangert av *Arya Samaj*-bevegelsen i Lahore. Redaktøren av *Vedic Magazine*, og tidligere Professor av Gurukul, Kangri Ram Dev, sa:

«Sittende i Medina holdt Muhammad sahib (fred være med ham) araberne trollbundet; han fylte dem med åndelig styrke; styrke som skaper *devtas* (guder) ut av mennesker..... Det er feil å si at islam spredde seg med sverdets makt. Det er et faktum at sverd aldri ble ført for å spre islam. Hvis religion kan spres med sverd, la da enhver prøve det i dag»¹¹.

Den siste setningen av ovennevnte utdraget er en utfordring ingen vil noen gang akseptere – selv ikke Maududi. Ingen sverd kan forandre sinn, eller omforme tro til vantro. Det var en lang rekke av profeter før profeten av islam^{sa}, og det er en historisk sannhet at

10 *Sat Updaish*, Lahore, 7 Juli 1915; se *Barguzida Rasul ghairon Main Maqbul*, 12, 13.

11 Prof. Ram Dev, *The Prakash*, se *Burguzida Rasul Ghairon Ki Nazar Main Maqbul*, 24.

alle profeter ble imøtegått med makt. Hver gang en profet lærte den sanne religion, ble han møtt med sverd, og endog spredte religionen seg og sverdet mislyktes i å vende det tilbake.

Om alle tidlige profeter og deres tilhengere kunne motstå sverdets makt, hvordan er det da mulig Muhammad^{sa} kunne adoptere en annen metode og gripe til sverdet – et redskap for undertrykkelse, ikke for sannheten? Intet er mer urettferdig enn å beskyldte ham for bruk av makt for å forandre folks tro.

En annen ikke-muslimsk lærd, Dr D. W. Leitz, motbeviser denne falske anklagen ved å bygge sin argument på selve Koranen. Han skriver:

«Alle disse argumenter, fremlagt for å bevise at formålet med *jihâd* var å spre islam ved makt, motstrides av Koranen. Koranen sier at hensikten med *jihâd* er å beskytte moskéer, kirker, synagoger og klostre»¹².

Etter et slikt klart forsvar av Profeten^{sa}, la såkalte muslimer, som anklager ham for bruken av sverdet, svare på dette spørsmålet fra Koranen: «Vil de da ikke tenke over Koranen – eller er det satt lås på deres hjerter?» (47:25). Maududi, forfatteren av den omfattende fortolkningen av Koranen, *Tafhim-ul-Koran*, må ha lest dette verset mange ganger. Traff det ikke ham at å tolke Koranen for politiske formål, kan vildele tolkeren? Maududi skriver videre:

12 Dr. D.W. Leitz, *Asiatic Quarterly Review*, oktober 1886. Dr Leitz refererer til versene 40 og 41 av kapittel 22 i Koranen, Al-Hajj. «Tillatelse til å kjempe gis dem, mot hvem det kjempes, fordi de har lidd urett og Allah er visselig mektig til å hjelpe dem. (Tillatelsen gis dem) som er blitt drevet ut av sine hjem med urett, bare fordi de sa: Vår Herre er Allah (alene). Og om Allah ikke drev visse mennesker tilbake ved hjelp av andre mennesker, så ville visselig klostre og synagoger og moskéer, hvor Allahs navn ihukommes mye, vært revet ned».

«Det var denne politikken som Profeten^{sa} og hans rettlejede kalifer tok til seg. Arabia, hvor det muslimske partiet først oppsto, skulle være den første til å bli underlagt. Etter dette sendte Profeten^{sa} innbydelser til alle nabolandene, men ventet ikke med å se om disse invitasjonene ble godtatt. Så snart han fikk makten, startet han kampen med det romerske imperiet. Abu Bakr ble partiets leder etter Profeten^{sa} og angrep både det romerske og persiske imperiet, og Umar vant krigen til slutt»¹³.

Dette er i realiteten en krigserklæring mot alle ikke-muslimske naboland – de er trygge kun så lenge muslimske stater er svake. Hadde avsnittet ovenfor vært skrevet av en marxistisk historiker fra det kommunistiske partiet, ville man ikke en gang ha sett på det. Men dette er en gjennomtenkt uttalelse av en muslimsk leder med Maududis ry. Derfor er det visselig langt mer ærekrenkende for Profeten^{sa} enn alt det Muir, Pfander, Smith og de andre kritikere av islam har skrevet. Avsnittet ovenfor var oversatt fra Maududis originale tekst på urdu, hvor Maududi bevisst tar i bruk ordet «muslimsk parti». Han fornedret dermed den muslimske *umma* til status av et politisk parti. Han var fullt klar over forskjellen mellom de to ordene, for i en annen bok skrev han:

«Et annet ord Koranen har brukt for “parti”, er *umma*»¹⁴.

Etter å ha merket muslimer som et muslimsk parti, stiller Maududi, enten ubevisst eller mer sannsynlig bevisst, Profeten^{sa} på lik linje med leder av et politisk parti, ved å tilskrive ham en politikers moral. Hvordan kan man ellers forklare følgende avsnitt skrevet av Maududi?

13 *Haqiqat-i-Jihad*, op. cit., 65.

14 *Mas'ala-i-Qaumiyat* (Pathankot: Maktaba Jamaati Islami, 1947), 105.

«Etter dette sendte Profeten^{sa} innbydelser til alle nabolandene, men ventet ikke med å se om disse invitasjonene ble godtatt. Så snart han fikk makten, startet han kampen med det romerske imperiet».

Det er forbløffende at en muslimsk lærd, selv med antydning kan foreslå at Profeten^{sa} var ansvarlig for en Hitler liknende invasjon. *Naouduhu billâh*¹⁵.

Profeten^{sa} var fredens prins, ingen inntrenger. Maududi var betatt av politisk makt, og uheldigvis, farger dette hans fortolkning av islams historie. Men islam trenger ikke politikk for sin utbredelse. I Bengal, nå Bangladesh, utgjorde muslimer en ubetydelig minoritet da britene overtok styringen fra mogulene. Til Bengal ble selvstendig i 1947 hadde den en muslimsk majoritet. Muslimene hadde ingen politisk innflytelse i området, og heller ikke var det noen form for utvandring av muslimer fra nord-India under britisk styre. Denne økningen av antall muslimer i bengalsk befolkning skyldtes de fredelige konverteringer ved de reisende *sufier*; vandrende muslimske misjonærer og imamer av landsbyenes moskeer.

Thomas Arnolds observasjon av dette emnet er meget betydningsfullt. Han skrev:

«Islam har oppnådd sitt største og mest vedvarende misjons triumf i perioder og på steder hvor dets politiske makt har vært svakest»¹⁶.

15 Vi søker tilflukt hos Allah fra dette blasfemiske språkbruket, som kun Maulana Maududi kunne anvende.

16 W. Thomas Arnold, *The Preaching Of Islam: A History Of the Propagation of the Muslim Faith*, 2nd ed. (London: Constable & Co. Ltd., 1913), 279-280.

Maududi studerte sannsynligvis aldri den islamske historien i Bengal, Indonesia eller Malaysia. Han var så fortryllet av de tyrkisk-afghanske og moguliske erobringer at han aldri fikk tid til å merke at det største muslimske landet i verden, Indonesia, aldri hadde noen muslimsk erobrer, og at det ikke var noen vold eller krig der. Det samme var tilfellet i Malaysia.

Profeten^{sa} var selvfølgelig uskyldig. Han grep sverdet kun i selvforsvar, og bare da undertrykkelsen ble uutholdelig. Her er hva en sikh med en objektiv holdning har å si om dette emnet:

«I begynnelsen gjorde Profetens^{sa} fiender livet vanskelig for ham og for hans tilhengere. Så profeten ba sine tilhengere om å forlate sine hjem og utvandre til Medina. Han foretrakk utvandring fremfor kamp mot sitt eget folk, men da undertrykkelsen overgikk grensene for tålmodighet, grep han til sverd i selvforsvar.

De som tror at religion kan spres med tvang er uvitende, de forstår seg verken på religion eller verden. De er stolte over denne trossætningen fordi de er langt unna sannheten»¹⁷.

Hvem vet bedre; en sikh journalist eller *mizaj shanasi nubuwwat*?¹⁸

17 *Nawan Hindustan*, Delhi, 17. november 1947.

18 Ordrett: «En som forstår Profetens^{sa} psyke» eller «En som mønstrer Profetens^{sa} sinn».

KAPITTEL 3

ET MOTBEVIS AV DEN MAUDUDIANSKE FILOSOFIEN

I 1920 årene falt den store hindu muslimske *Khilâfat* bevegelsen og det resulterte i en sterk økende aggressivitet blant rivaliserende hindu-bevegelser. I 1914 stiftet Pandit Madan Mohan Malaviya (1861-1946) Hindu Mahasabha bevegelsen i Hardwar. Denne bevegelsen slo seg sammen med *Arya Samaj* i deres kampanje om *shuddi* (omvendelse og renselse av muslimer; begynte i Punjab, de forente provinsene, nå kalt for Uttar Pradesh, Deccan, og andre deler av India).

Hinduistiske grupper provoserte til regionale opptøyer ved å tvinge muslimer til å «vaske bort sine urenheter» ved total nedsenkning i en elv eller en vanntank. Mellom 1922 og 1926 ble det rapportert over 200 hindu muslimske sammenstøt. Muntlige og skriftlige angrep på islam og islams profet ble spredt. I deres religiøse iver utførte *shuddi* litteraturens forfattere fornærmende angrep på den ærverdige Profeten^{sa}. En *Arya Samaj* forkynner, Pandit Kalicharan Sharmah skrev sin egen beretning. Han vektla Profetens^{sa} påståtte umoralskhet og det faktum at han giftet seg for å «rette» historiens syn.

Pandits verk «*Vichitra jiwan*» (*MerkeligLiv*) vekt la også «islams spredning ved sverd». Alle muslimer, ifølge ham, hadde plyndring, påsetting av ild og voldtekt som formål.

I mai 1924 utga en bokselger, Rajpal, fra Lahore, en artikkel på urdu skrevet av en anonym forfatter, påtalende den ærverdige Profeten^{sa}. Artikkelen «*Rangila rasûl*» (Levemann profet) foreslår at alle store religiøse ledere forbindes med et sett av ideer og symboler.

Forresten hadde grunnleggeren av *Arya Samaj*, Swami Dayanand, opphøyet sølibatet og nærmest identifisert sine reformer med Vedas. På samme måte ble Profetens^{sa} liv og tro intimt forbundet med forhold til kvinner. Rajpal ble senere myrdet av to muslimske ungdommer, som forårsaket hindu muslimske opptøyer. En annen hindu skrev artikkelen «En tur til helvete», i bladet *Risala-e-Vartman*, som beskrev Profeten^{sa} i helvete og utdypet hans lidelser og «synder».

Ahmadi-muslimer av den udelte India, forente seg umiddelbart og kjempet mot omvendelsesbevegelsen på dets eget område. Imam av Ahmadiyya bevegelsen på den tid, Mirza Bashirud-din Mahmood Ahmad, igangsatte også et annet positivt tiltak. Han vedtok at det skulle arrangeres interreligiøse konferanser hvor ledere fra forskjellige trossamfunn skulle møte og forklare sine trossetninger for å bryte ned barrikader av uvitenhet og fordommer. Han fastsatte en årlig konferanse for dette formålet. Den ble kalt *Jaum-e-Paishwayan-e-madhabib* (Religionenes grunnleggeres dag). På denne dagen ville forresten en muslim snakke om storheten til Krishna eller Buddha, mens en hindu vil fortelle om den ærverdige Profeten^{sa} av islam, og dermed oppklare feiltolkningene som ble spredt av propagandister. Ahmadiyya bevegelsens holdning gjennom denne vanskelige tid med baksnakking og hat var at ikke-muslimer skulle læres og skjenkes budskapet om kjærlighet og fred som den ærverdige Profeten^{sa} ga til verden. Anklager og angrep på andre sekter hjelper ikke en misjonær i å preke sin tro. Han burde isteden legge vekt på de gode sidene ved sin religion. Imam av Ahmadiyya bevegelsen overtalte først daværende britisk regjering i India om å bestyrke loven for å beskytte religiøse ledes ære.

Guvernøren av Punjab, William Hailey, som ble veiledet av Mirza Bashirud-din Mahmood Ahmad, anbefalte Indias regjering om å forandre loven ved å forby all nedverdiggende materiale som angrep

religiøse følelser¹. Regjeringen godkjente anbefalingen og det ble utarbeidet et utkast til et lovforslag for å tilføye en ny paragraf til den indiske grunnlovens paragraf §295 a, som gjorde det til en straffbar handling å fornærme eller forsøk på å fornærme religiøse trossetninger av en hvilken som helst klasse av folk. Lovforslaget ble vedtatt i 1927 av den lovgivende forsamling.

På denne tiden var indiske muslimer både oppbrakt og sinte. En muslimsk kalligraf, Abdul Rashid, følte de ondskapsfulle angrep på den ærverdige Profeten^{sa} som en grov fornærmelse, og myrdet Swami Sharaddanand, en *shuddi* leder. Rashid ble tiltalt og hengt. Tusenvis av muslimer dro til kretsfengslet i Delhi for å overta hans legeme, og han ble begravet som en martyr. En slik forherligelse av morderen gjorde hinduene rasende, som kalte islam for å være en religion av vold og tvang, og som la vekt på *jihad* og ikke på fornuft eller rettskaffenhet². En ung journalist, Abul Ala Maududi, svarte på disse beskyldningene gjennom en serie artikler i *Al-Jamiyat*, avisen tilhørende *Jamiaat Ulama-e-Hind*. Disse artiklene ble senere utgitt i bokform som *Al-Jihad fil Islam*.

I den første delen av denne boken stadfestet Maududi overbevisende at alle kriger kjempet av den ærverdige Profeten^{sa} var defensive. Han kjempet for å etablere friheten av samvittighet, og motsatte seg alle forsøk på å undertrykke den fredelige forkynnelsen av islam. Etter å ha overbevist leseren om at islam virkelig etablerte friheten av samvittighet, ser Maududi selv ut til å kaste tvil over sitt eget argument ved å tilføye følgende:

«Denne samvittighetsfriheten er begrenset kun til tro og religion. Det innebærer ikke at de har frihet til å begå synder.

1 William Haily til Indias regjering, 25. juli og 12. august 1927, *Government of India Home Political Proceedings* 1927, 132.

2 *Al Jihad fil Islam*, 93. Arabiske ordene er som følgende; '*an yadin wa hum saghirum*'.

Islam tillater ikke bruk av tvang ved omvendelse, men tvang brukes – og *burde* faktisk brukes – for å hindre folk i å begå feil. Ikke-muslimske land og kulturer kan ikke tillates å praktisere usedelige dyder. Tvang som brukes for å holde disse land rent for umoral, bør tydelig skjelnes fra den type tvang som blir brukt til å omvende folk til islam».

Slik utarbeider Maududi en krokete måte å tolke Koranen og Profetens^{sa} tradisjoner [hadith] på for å bevise sitt syn på saken. Maududi beveger seg dypere inn på debatten om bruken av vold og forklarer hensikten bak vers 29 fra kapittel 9 i følgende ordelag. Ved å bare plukke ut en delsetning av et helt vers, tar han den ut av sammenheng og skriver følgende:

«Ordene “inntil de har betalt *Jizya*”, forklarer hensikten med krigen (nemlig det å forhindre umoral). Hvis det istedenfor hadde stått “inntil de aksepterer islam”, kunne en nok si at islam bruker tvang for å spre sitt budskap, men ordene inntil de betaler *Jizya* er tydelige. Samtykke om å betale *Jizya* avslutter krigen. Etter dette kan ikke livet eller eiendom til muslimene krenkes»

Maududi skrev boka for å bevise at islam gir absolutt samvittighetsfrihet og at den ærverdige Profeten^{sa} gikk til krig nettopp fordi hans motstandere undertrykte denne friheten. Dette var et svar på påstander om at islam kun var basert på to grunnleggende prinsipper;

«Å tvinge folk til gode gjerninger, og å hindre dem fra å være ettergivende for umoral.»

Å tvinge folk til gode gjerninger strir mot samvittighetsfrihet og derfor avholder islam seg fra dette. Men Maududi er nok litt glemsk

fordi han siterer Koranens ord som sier at; *en krig bør stoppes når Jizya er betalt*. Hvordan kan en krig, satt i gang med den hensikten å fjerne umoral, noensinne bli beseiret, hvis fienden betaler *Jizya*, men ikke lover å rense umoralen?

Maududis formål var egentlig å pålegge «koppskatt». Etter at en avtale angående dets betaling var oppnådd, ble det andre prinsippet av islam, å hindre folk fra umoral, høvelig glemt.

Innholdet i den avsluttende delen av Maududis bok strider og motsetter seg den virkelige hensikten han hadde tenkt å framlegge. Han skriver:

«Da enhver form for overtalelse (mer enn 13 år med forkyn- nelse), mislyktes, grep profeten til sverd ... Sverdet fjernet ondt og urenhet i sinn og sjel. Sverdet gjorde også noe mer. Det fjernet deres blindhet slik at de kunne se sannhetens lys og det helbredet også deres arroganse: arrogansen som hindret menneskene i å akseptere sannheten... stive nakker og stolte hoder bøyd seg av ydmykhet.

Slik som i Arabia, var islams ekspansjon i andre land så rask at innen et århundre aksepterte en fjerdedel av verden islam. Denne omvendelsen fant sted fordi islams sverd rev vekk slørene som hadde dekket menneskes hjerter»³.

Denne delen av Maududis resonnement strider med hans løfte om at islam bygger på samvittighetsfrihet. Det er direkte motbydelig mot islams ånd og en feil leder til en annen. Omsider erklærer Maududi, etter 137 sider med sofisteri; «Det er nok feil å si at islam bruker sverd for å omvende folk, men det er også feil å hevde at sverdet ikke spilte noen rolle i omvendelsen»⁴.

3 Ibid., 138.

4 Ibid.

Maududi startet sin bok med et klart formål om å overbevise at kriger, kjempet av den ærverdige Profeten^{sa}, ble kjempet for å etablere samvittighetsfrihet, men han endte til slutt på samme side som sine fiender. Dermed åpnet Maududi for et voldsomt angrep fra orientalistene. Den prestisjen han nøt blant en liten, men viktig gruppe av vestlig skolerte muslimer, hjalp nettopp orientalistene i deres anti-jihad argumenter og Maududis hevdelse «at sverdet spiller en rolle i forkynnelse av islam.»

Mindre enn to år etter Hijrah (Profetens^{sa} utvandring fra Mekka til Medina) ble Profetens^{sa} tilhengere konfrontert med et tusentall av mekkanere, fast bestemt på å gjøre slutt på islam, dens profet og hans tilhengere. Det var på en fredagsmorgen, 17. mars år 623 e.Kr. (17. Ramadhân, år 2 e.H.) da mekkanere med 700 kameler og et kavaleri på 100 hester, begynte å stige ned fra Aqanqal skråningen, tre mil sør for Medina, ned mot Badr dalen. Der var det til sammen 313 muslimer for å forsvare islam. De hadde kun to hester og var så dårlig bevæpnet at da Ukkashas sverd brakk, ga Profeten^{sa} ham en tre kubbe som han brukte som våpen. Situasjonen ble så prekær, at den ærverdige Profeten^{sa} utbrøt: «Å, Allah, hvis denne lille gruppen av muslimer i dag blir tilintetgjort, vil det ikke være noen igjen til å tilbe Deg!»

Slik Montgomery Watt legger det; «Abu Jahl håpet antagelig på å bli kvitt Muhammad engang for alle»⁵. Will Durant sier seg enig i Watt; «Hvis Muhammad hadde blitt beseiret, kunne hans karriere ha tatt slutt der og da»⁶. Abu Jahls forhåpninger gikk imidlertid ikke i oppfyllelse, muslimene forsvarte seg modig mot et velutrustet og langt mer overordnet mekkansk hær.

5 W. Montgomery Watt, *Muhammad At Medina* (Karachi: Oxford University Press, 1981), 15.

6 Will Durant, *The story of Civilization*, 11 vols. (New York: Simon & Schuster, 1950); vol. IV, *The Age of Faith*, 168.

Den islamske historien har bevart navnene til de 313 tilhengere av Profeten^{sa}, som forsvarte islam ved Badr dalen. Hva slags rolle spilte sverdet i disse muslimes omvendelse? Blant dem var Abu Bakar, Umar, Uthman og Ali, som senere fungerte som Profetens^{sa} kalifer. Var det sverdet som hadde fjernet «urenheten» fra deres sinn?

Videre har vi Awf bin Harith, Umar bin Salimah, Muawwidh og mange andre som falt den dagen. De eksakte detaljene rundt deres omvendelse er ikke ukjent. Kan man si at det var sverdet som hadde fjernet urenheter fra deres sjel og det onde fra deres hjerte?

De tre disiplinene som senere kjempet tappert for å forsvare troen var Sad bin Abi Waqqas, Abu Ubaydah bin al Jarrah og Khalid bin Walid. Ingen ble konvertert til islam med makt. Hundrevis av flyktninger (*Muhajerin*) og tusenvis av hjelpere (*Ansar*) ble omvendt og ga den forfulgte Profeten^{sa} tilfluktssted. Ingen sverd ble brukt i deres omvendelse. De var frukter av islam, pryde menneskeheten, veivisere på den endelige sannhetens sti. Hva kunne være mer fornærmende for disse menneskene enn å hevde at deres hjerter ble rensket ved hjelp av et sverd eller «at det er feil å si at sverdet ikke spilte en rolle i (deres) omvendelse».

Hvordan levde disse menneskene før islam kom? Før Muhammad^{sa} eksisterte Arabia kun som en politisk enhet, slik Will Durrant ga uttrykk for. Han skriver:

«I grekernes skjødesløse nomenklatur ble hele befolkningen av halvøya satt under betegnelse *Sarakenoi* (saracens), sannsynligvis knyttet til det arabiske ordet *sharquin* “øst beboere”⁷. Tidligere ble de kalt for “scenite Arabs”, araberne som bodde i telt (*skene*, er det greske ordet for telt). De levde i vannfattige, tørre strøk og kommunikasjonsvansker

7 Ibid., 157

førte til at stammene måtte være selvtilstrekkelige når det gjaldt mat o.l.

I løpet av det andre årtusenet, før den kristne tidsalderen, temmet araberne kamelen, et dyr som passet perfekt til ørkenen. Den forsynte dem med næringsrik melk og urin som ble brukt som medisin. Dens kjøtt var mørt, og med huden og håret kunne man lage telt og klær. Til og med etterrestene var nyttige og kunne brukes som brennstoff. Opp til 25 dager om vinteren og fem dager om sommeren kunne kamelen vandre i ørkenen uten vann. Små nomade stammer fulgte kamelen siden den var deres viktigste ressurs.»

Aloy Sprenger oppsummerer hele den før islamske, sarkanske historien ved å beskrive araberne som «kamel parasitter».

«En araber følte seg aldri forpliktet til å vise lojalitet til noen andre enn sin egen stamme, for sin egen stamme ville han gjøre med god samvittighet det siviliserte menneske gjør for sitt land, religion eller rase – slik som lyve, stjele, drepe og ofre sitt liv»⁸.

Han var ikke bundet til noen slags skriftlig lover og det eksisterte ingen stat for å iverksette lover.

Araberne sørget ved fødselen av jentunger og gjemte sine ansikter av skam. Noen ganger ble jentene drept allerede ved fødselen. Om de overlevde, kunne deres naturlige skjønnhet tjene dem et par kjærlighetsfylte år fra sine ektefeller eller elskere, som likevel satte æren høyest. Kvinnene var ikke mer enn kun deler av eiendom. De var deler av godset til fedre, husbond eller sønner, og ble gitt i arv

8 Ibid.

sammen med andre eiendeler. De ble behandlet som slaver, sjelden gode venner av sine fedre, ektefeller eller sønner.

Livet etter døden tenkte araberne lite på. De drev med menneskeoffer og tilba «hellige» steiner. Mekka var senteret for denne steindyrkelsen. I den før-islamske perioden var Ka'ba tilholdssted for en rekke steinfigurer som representerte forskjellige guder. Hubal var den mektige guden av Mekka, laget av kornelian. Men i Hijaz hadde tre gudinner, Lat, Manat og Uzza, æren av å få plass som døtre av Gud.

Med sine sterke og velbygde kropper kunne araberne leve på noen dadler og kamel melk. Av daddelpalmene lagde de en vin som førte dem til poetiske utflukter og inn i en verden av fantasier og romanse. Arabernes liv vekslet mellom kamp og elskov, og de var raske til å hevne en fornærmelse eller en skade, og de hevnet ikke bare for seg selv, men også på vegne av resten av stammen.

Øye for øye, tann for tann, det var den gjeldende lov. En evig skam ventet den som ikke hevnet og drepte sin fiende. En vesentlig del av hans liv ble sløst bort på stammens vendetta (på arabisk *Tha'r*). I den før-islamske perioden av den arabiske historien ble *Ayam ul Arab* (arabernes dager) en betegnelse på de kamper som ble kjempet blant araberne seg imellom. Enkelte dager fikk spesielle navn. Buath dagen eller Al-Fijar dagene, osv. Disse interne stamme fiendtlighetene sprang ut av strid om kveg, landområder eller naturkilder. En av de mest berømte stridene fant sted mellom stammen Banu Bakr og deres slektninger Banu Taghlib. Striden omhandlet en hunn kamel ved navnet Basus, eid av en eldre dame fra Bakr stammen, som ble skadet av Taghlib høvdingen. Dette forårsaket en førti år lang strid! Og endte da begge stammene hadde oppbrukt hverandres krefter til døde. En annen berømt strid var «*Dahis dagen og Al Ghabra*», som brøt ut på grunn av utilbørlig atferd utført av to høvdinge i en hestegalopp mellom hesten *Dahis* og en hoppe ved navn *Al Ghabra*. Striden brøt ut kort tid etter Basus striden og varte i flere år framover.

Dette var det sosiale klimaet som Muhammad^{sa} vokste opp i, og dette var det folket som Gud ga den første muligheten til å kunne ta til seg en forfulgt profets tro.

Å hevde at disse menneskene, krigerske og blodige av naturen ble omvendt ved makt, er rett og slett å motsi selve historien. Ikke minst setter man vanry over troen til de forkjempere som satte sine liv på spill for å forsvare islam ved krigen i Badr.

Usayd bin Hudayr, Sad bin Khaythamah, Asd bin Zurahah, Abdullah bin Rawahah, Sad bin Ubadah, Mundhir bin Amir, Bara bin Marur, Ubadah bin as-Sami, Rafi bin Malik, og en rekke andre hjelpere reiste hele veien fra Medina til Mekka for å omfavne islam. Bare det å antyde at makt spilte en rolle i deres omvendelse er å fornekte de historiske fakta.

Mens det i kristen historie er religionen som omgjør sverd til ploger⁹, ønsker Maududis fortolkning av islams historie oss til å tro at det var sverdet som rensket urenheten fra sjelen og gjorde den mottagelig for religionens frø¹⁰. Var det da den ærverdige Profetens^{sa} sverd eller få vers av Koranen som fikk Umar bin Khattâb, en edsvoren fiende av islam, til å omvende og forvandle seg til en hengiven tjener av islam?

Det var en dag i de tidligere år av Profetens^{sa} forfølgelse at en mann, Umar, 26 år gammel og meget stivsinnset, bestemte seg for å gjøre slutt på splittelsen mellom Quraisj stammen ved å myrde profeten Muhammad^{sa}. På sin vei til Profetens^{sa} hus, møtte han Nuaim bin Abdullah, som innså Umars onde hensikter og sa til ham: «Å, Umar, dra tilbake til ditt folks hus. Din søster Fatima og din svigerbror, Saeed, har omfavnet Muhammads religion» Umar dro med engang til sin søster hvor en disippel ved navn Khabbab holdt på å resitere

9 «De skal smi sine sverd om til plogskjær og spydene til vingårdskniver. Folk skal ikke mer løfte sverd mot folk, og ikke lenger lære å føre krig» (Jesaja, 2:4).

10 Maulana Maududi bruker ordet *qalbarani*, som bokstavelig betyr å pløye.

åpningsversene til Sura Ta-Ha (kapittel 20). Da Umar trådte inn i huset, gjemte Khabbab seg i et hjørne og Fatima skjulte Koranens vers i klærne sine. Men Umar hadde allerede overhørt resitasjonen og han gikk øyeblikkelig løs på både Fatima og Saeed. Da Fatima var dekket i blod, avtok sinnet hans og han spurte om å få se versene. Etter å ha lest dem utbrøt han begeistret: «Hvor nydelig og edle er ikke disse versene», og deretter dro han straks til Arqams hus hvor den ærverdige Profeten^{sa} befant seg med sine disipler og Umar ropte: «Å, Allahs sendebud! Jeg har kommet for å erklære at jeg tror på Allah og Hans sendebud og det han har brakt med seg».

Hvorfor er Maududi så opptatt av å male et voldelig bilde av islam? Hvorfor finnes det så mange motsigelser i hans teori om *jihad*? Et blikk over Maududis sosiale bakgrunn og forholdene på den tiden da han forfattet boka *Al-Jihad Fil Islam*, kan hjelpe oss å svare på disse spørsmålene.

Syed Abul Ala Maududi tilbrakte sin barndom og sine ungdomsår i Hyderabad (Deccan) hvor Nizam fortsatt hersket i reneste mogul stil og hvor hans hinduistiske statsministre roste den ærverdige Profeten^{sa} i sine lovord¹¹. India ble styrt av den siste mogul imperiet og den muslimske kulturen var dominerende. I en stat hvor en overveldende del av befolkningen var hinduer (over 80 %) og muslimene utgjorde en minoritet (kun 10 %), prøvde herskeren uten å ha særlig effektivt makt, å gjenspeile den forbigåtte storhetstiden fra den tidligere mogul styre. Det var en falsk verden. Rettsbygningen med sine Paigah adelsmenn, kammerherrer, livvakter, broderte *Shervanis*, seremonielle *dastar* (turbaner), *bugloos* (pyntespenner) og enormt praktfulle juveler, var en påminnelse av Delhis rettsbygning, før det ble jevnet med jorden av Nadir Sjah (1739).

11 Maharaja Kishen Perhad Shad, var en persisk og urdu dikter. Han var kjent for sine *Nat-e-Rasul* (salmer skrevet til ære for Profeten^{sa}).

Der fantes arabiske leiemordere med forgylte dolker og lange musketter, og en armé utstyrt med midler for moderne krigføring. Mahrajas og rajas, noen av dem herrer over områder større enn det britiske India, hadde høyste æresplasser i Nizams regjering og var en del av det surrealistiske bildet av muslimsk toleranse og hinduenes lojalitet.

Selv om den hyderabadiske kulturen bærte preg av indisk dominans, var den mest muslimsk i form. Den sosiale organisasjonsformen var fortsatt føydal, men på ingen måte primitiv. Den var høyt kultivert med anstendig måtehold og fremfor alt besto den av en toleranse og gjensidig respekt, noe som kunne være et glimrende eksempel for våre generasjoner hvis vi bare kunne innse det¹².

Det var i denne Hyderabad Maududis personlighet tok form¹³. I en sensitiv og lett påvirkelig alder startet han sin karriere som journalist i 1918 ved å slutte seg til den redaksjonelle staben til avisen *Medina* (Bijnore), og etter å ha jobbet som redaktør for avisen *Taj* (Jabalpur), tok han redaktørstillingen til avisen *Al-Jamiyat* (Delhi) i 1925. På denne tiden var *Shuddi* bevegelsen på sine høyder da den unge redaktøren av *Al-Jamiyat* begynte å skrive sine artikler. De ble skrevet under svært stor press på grunn av hans dag til dag arbeid og slik ble de fullført innen seks måneder¹⁴. Maududi begynte å skrive sine artikler «mer som en nasjonalist enn en religiøs fanatiker», men ved videre studier av islamsk litteratur og uten noen form for

12 Harriet Rouken Lynton og Mohini Rajan, *The Days of the Beloved* (Berkeley: University of California Press, 1974), IX. Boken omhandler livet og tiden under, Mahbub Pasha (1869-1911) den sjette etterfølgeren av Nizam imperiet av Hyderabad.

13 Han ble født 25. sept 1903, i Aurangabad; Arif Batalwi, *Aik Maududi Das Islam* (Lahore).

14 Mu Inuddin Aqil, *Tehrike Pakistan aur Maulana Maududi*, (Karachi: khay-al-Nau, 1971), 27. De aller fleste biografiske detaljene er hentet fra verket til Muhammad Yusuf, *Maulana Maududi Apni aur dosron Ki nazr main*, (Lahore: Maktaba al-Habib, n.d.).

skolering – det han rakk på de seks månedene – endte han opp som en religiøs fanatiker¹⁵.

Både hans artikler i *Al-Jihad Fil Islam* og den generelle utviklingen av hans tanker kom stykkevis. Han begynte å skrive sin bok som en indisk nasjonalist¹⁶. Hans mål var å overbevise indiske hinduer, spesielt Gandhi, at islam ikke var en aggressiv religion. I en tale ved Jam'e moskeen i Delhi, sa den store indisk muslimske lederen, Maulana Muhammad Ali Johar, at han ønsket en muslim kunne skrive en bok som beviste at islam ikke hadde noen tilknytning til vold. Unge Maududi satt i forsamlingen og bestemte seg for å utføre denne oppgaven¹⁷. Derfor fremla han i sine første artikler rettet mot hinduer at islam ikke hadde noen tilknytning til sverdet. Men vår forfatter var født under muslimsk kongedømme hvor majoriteten av hinduer ble styrt av en muslimsk leder.

Forfatteren av to bøker om historien av Hyderabad¹⁸ var flettet inn i makten av politisk autoritet. Snart motsa han sine egne argumenter om sverdets *jihad*. Denne muslimen fra Hydrabad måtte hevde: «Det er feilaktig å si at sverdet ikke spilte en rolle i omvendelsen». Denne unge mannen var ingen historiker eller religiøs lærd. Han kunne ikke forstå at selv om muslimske dynastier regjerte Deccan i 600 år, bestod likevel den overveldende majoriteten av hinduer. Politisk makt i muslimenes hender har aldri hjulpet i å omvende folk til islam. Forfatteren av *Jihad Fil Islam* var kun 24 år gammel, og selv ved en alder av 65, fortsatte Maududi å være «overtroende». Professor Fazlur Rahman observerte ham på følgende måte:

15 Muhammad Yusuf, op. cit., 364-4; og Mu Innudin Aqil, op. cit., 27.

16 Maulana Maududi hadde tidligere skrevet en bok om biografien til Gandhiji, men den ble forbudt før den kom i trykk. Arif Batalvi, *Aik Maududi Das Islam*, op. cit., 10, se Mumtaz Ali Asi, *Maulana Maududi aur Jamaat i Islam, Aik Jaizab*.

17 Mu Inuddin Aqil, op. cit., 26; se Muhammad Yusuf, op. cit., 362-3.

18 *Deccan Ki Siyasi Tarikh og Daulat-i-Asifyah aur Hakumat-i-Bartaniya*.

«Selv om Maududi ikke var en *alim*, var han likevel en selvlært mann med betydningsfull intelligens og tilstrekkelig kunnskap... Han var på ingen måte en oppriktig eller dypsindig lærd, derimot var han utvilsomt en ny frisk pust i en nokså trykkende atmosfære, skapt av tradisjonelle madras-saer (skoler hvor elementær undervisning i religion tilbys). Men Maududi utfoldet på ingen steder noen større eller dypsindig visjon av islams rolle i verden. Han var en journalist fremfor en seriøs lærd og han skrev med stor hurtighet og påfølgende overflatiskhet, med mål å mette sine unge og ivrige lesere – og han skrev uopphørlig... Ingen av Maududis tilhengere ble noensinne seriøse studenter av islam, noe som resulterte at for den troende ble Maududis hevdelser det siste ordet på islam – uansett hvor mye eller *hvor åpenbart han motsa seg selv fra en tid til en annen* på grunnleggende emner som økonomisk politikk og politisk teori»¹⁹.

Den avdøde Mufti Kifayatullah fra Delhi hadde samme oppfatning. Han skrev:

«Jeg kjenner Maulana Abul Ala Maududi. Han er verken opplært eller ble disiplinert av en dyktig lærd. Han blir nok godt lest, *men hans religiøse forståelse er svak*»²⁰.

19 Fazlur Rahman, *Islam and Modernity: Transformation of an Intellectual Tradition* (Chicago: University of Chicago Press, 1982). 116.

20 Maktube-i-Hidayat (Deoband: Kutub Khana Izaziyah), 21; se Maulana Muhammad Akhtar, *Maududi Sahib Akabir-i Ummat ki Nazar Main*. (Bombay)

Den avdøde, Maulana Hussain Ahmad Madani oppdaget faren klart og skrev:

«Bøkene og pamflettene hans har nok en ytre teologisk prakt, men de inneholder likevel meninger som er kjetterske og antireligiøse. Leserne kan ikke se gjennom den ytre fasaden og det resulterer i at de finner islam, brakt av den ærverdige Profeten^{sa}, motbydelig. Den islam som har vært praktisert av Ummat-e-Muhammadiya for de siste 1350 år»²¹.

I et av sine brev skrev Maulana Qari Muhammad Tayyab:

«Etter å ha lest Maududis verk kan jeg konkludere at Maulana ikke ervervet disiplene til muslimsk rettsfilosofi og mystisisme. Han kan ikke skrive om dem med autoritet»²².

Den avdøde Maulana Ahmad Ali Lahori skrev også noe lignende:

«Maududi ønsker å fremstille en “ny islam” til muslimene, men muslimene vil ikke godta den “nye islam” hvis ikke den gamle som har blitt praktisert i 1350 år er absolutt lagt til grunne, og det er bevist at den har blitt irrelevant og ugjennomførlig»²³.

Som vi allerede har sett, var Maududi verken en historiker eller en religiøs lærd. Han var først og fremst en journalist og han hadde to grunnleggende egenskaper av en journalist: et godt grep på urdu språket og evnen til å skrive raskt. *Al-Jamiyat* kom ut annenhver uke

21 Maulana Muhammad Akhtar, *Maududi Sahib Akabir-i Ummat ki-Nazar Main*, op. cit., 9.

22 Ibid., 15.

23 Ibid., 48.

og Maududi måtte skrive sin spalte om *jihad* innen et par dager, i tillegg til redigering av sin avis. Uten noen bakgrunn i forskning og uten å ha tid for det da, tok han feil av slaget ved Hunain (30. januar 630), som kom kort tid etter Mekkas beleiring (11. januar), som et vendepunkt i den islamske historien. Siden islams fiender tapte avgjørende ved Hunain, konkluderte Maududi med at det var denne seieren og den politiske makten de oppnådde gjennom denne som hjalp i å omvende hele Arabia til islam. Maududi er dessverre ikke alene om denne konklusjonen. Orientalistene, som ikke innser den åndelige og moralske styrken i islams lære og dermed ikke er i stand til å forstå de storslåtte mirakler utført av vår ærverdige Profet^{sa}, setter alltid likhetstegn mellom muslimsk ekspansjon og maktbruk. Orientalister deler Profetens^{sa} liv i to perioder, den første består av tiden under forfølgelsene i Mekka og den andre av erobringer etter utvandringen til Medina. Vår unge journalist, Maududi, med sin dårlige kunnskap om islams historie, aksepterte denne enkle, men i virkeligheten meget kloke inndelingen av Profetens^{sa} liv.

Den ærverdige Profeten^{sa} var stadig påtvunget væpnede konflikter, krig og krigstrusler. Etter at han flyktet til Medina fortsatte jødene og hedningene fra Mekka, oppfordret av hyklere, å sammensverge seg mot islam. De inspirerte til hat mot muslimene og opphisset hedenske arabere mot den ærverdige Profeten^{sa}. Alle de defensive aksjonene muslimene ble tvunget til, hindret Profetens^{sa} grunnleggende mål. Muslimene trengte fred, men som vår utforskning vil vise, ble freden bevisst forstyrret for å hindre dem i å spre den nye troen.

1) Islams fiender brukte enhver form for kommunikasjon mot islam. For araberne var diktere både historikere, genealoger, satirikere,

moralister, og kilder til visdom²⁴. Dikteren var «slag opphisseren»²⁵ og «journalist»²⁶ av tiden». *Ansar* (muslimer av Medina) ble anklaget for å vanære dem selv ved å underkaste seg en utenforstående. Asma bint Marwan fra Umayya bin Zaid, komponerte vers som hånte og ydmyket Medinas muslimer. Hun sa:

*Feiginger*²⁷ av Malik og Nabit,
og feiginger av Awf og Khazraj:
Dere adlyder en fremmed som ikke tilhører dere,
som verken er en Murad eller en Mad'hij²⁸!
Vil du, da deres høvdinger
har blitt myrdet, ha tro på ham?
Som grådige mennesker glor mot
en kokende kjele med måltid suppe?
Finnes det ingen mann av ære blant dere som vil
dra fordel av et ubetenksomt øyeblikk
og skjære bort bedragerens forhåpninger?²⁹

Århundrets poet tilhørende Khazrajite-klanen, Abu Afak, hånte Medinas beboere med følgende vers:

*Lenge har jeg levd, men aldri har jeg sett
et hus eller en forsamling av mennesker
mer lojale og trofaste mot*

24 Will Durant, *The Age of Faith*, op. cit., 159.

25 Joel Carmichael, *The Shaping of the Arabs, a study In Ethnic Identity* (New York, 1967), 38.

26 Maxime Rodinson, *Mohammed*, oversatt av Anne Carter (New York, 1971), 194.

27 Ordet asma brukte var langt mer krenkende enn det vi bruker her.

28 Navnet på to sekter fra Yemen.

29 Ibn Hisham, *Kitab Sirat Rasul Allah*, ed. F. Wüstenfeld, 2 vols. (Göttingen, 1856-60), 995-6.

*sine allierte da de roper på dem,
enn barn av Qayla³⁰
i sin helhet.*

*Fjell vil gå til grunne før de underkaster seg,
likevel har en ridder kommet blant dem.*

*(Han sier:) «Dette er tillatt, dette er forbudt»
om enhver ting.*

*Men hadde du tro på makt
og styrke, hvorfor fulgte du da ikke
Tubba?³¹*

Tubbaer var sørarabiske konger med godt rykte. Abu Afak spør Ansar «engang motsa dere Tubba, hva har skjedd med dere nå at dere aksepterer hevdelser av en flyktning fra Mekka?». Mens Asma og Abu Afak prøvde å ydmyke Ansar, reiste den jødiske dikteren Kab bin Al-Ashraf³² i raseri over muslimenes seier ved Badr, hele veien til Mekka, for å opphisse Quraisj mot den ærverdige Profeten^{sa}. Han spilte på et annet av arabernes svakehet, hevngjerrighet.

*Møllene i Badr maler ut blodet av sitt folk
Ved hendelser slik som Badr **bør man gråte og jamre.**
Rundt sine cisterne ble de beste mennesker drept.
Tro ikke det var underlig at prinser ble liggende forlatt!
Hvor mange edle, kjekke menn,*

30 Det referes her til to ansar sekter, ved navn Aws, og Khazraj.

31 Ibn Hisham op. cit., 995. Oversatt av Anne Carter i Maxime Rodinsons bok «Mohammed» op. cit., 157. Slik som Faraos i Egypt og Caeser i Roma, var Tubba betegnelsen på konger i det tidligere sør Arabia.

32 Kabs mor tilhørte den jødiske stammen, an-Nadir. Til tross for at hans far var en araber, ble han godkjent som et medlem av Banu an-Nadir.

*utfukt av de hjemløse, ble slått i hjel,
frisinnet, da stjernene ikke ga noe regn*³³.

- 2) Vendettaen, slik vi observerte tidligere, var en av grunnpilarene i det før-islamske arabiske samfunnet. Så når en hedensk kriger ble drept av en muslim i en kamp, svor hans etterlatte en ed om å hevne ham og hele stammen hans beskyldte islam for hans død. Det faktum at kampen ble innledet av hedningene selv var det ingen som tenkte på.
- 3) Den ærverdige Profetens^{sa} misjon var begrenset til en liten del av Arabia på grunn av den generelle fiendtligheten mot ham. Misjonærene kunne ikke bringe islams budskap over hele den arabiske halvøya.
- 4) Mange arabere hadde akseptert islam, men frykten for krig gjorde at de var redde for å erklære sin nye tro.
- 5) Omvendelse til en ny tro krever forpliktelse og mot, selv da ens liv og ære ikke er truet. Aksept av islam krevde mer enn en innvielse i et religiøst samfunn, det betydde å ta til seg våpen i selvforsvar. Siden muslimene på den tiden var dårlig bevæpnet og svakstilte var det selvmord å slå seg sammen med dem.
- 6) Selvforsvar holdt muslimene så opptatt at liten tid ble til overs for forkynnelse av troen.

33 Ibn Hisham, op. cit. 548–9; oversatt av A. Guillaume, *The Life of Muhammad* (London: Oxford University Press, 1970).

Hvis vårt resonnement er riktig, ville en slutt på fiendskap ført til øyeblikkelig intensivering i spredning av islam. Som vi skal se var det nettopp slik det skjedde. I januar år 630 ble Mekka beseiret. Dette var, ifølge orientalistene og islams fiender, vendepunktet i den islamske historien. Om dette hadde vært sant, kunne en visselig si at sverdet hadde spilt en vesentlig rolle i spredning av islam. Men historien forteller en ganske annerledes beretning.

Fiendskap mellom muslimene og hedenske arabere tok slutt allerede ved våpenhvilen av Al-Hudayyah³⁴ (mars år 628). Villkårene for våpenhvilen så ut til å være så nedverdiggende at Umar ikke greide å holde seg og spurte Profeten^{sa}: «Hvorfor gir vi etter for slike nedverdiggende betingelser mot vår religions ære?» Mekkanere tenkte at dette var en seier, men det var denne utsettelsen som ga den ærverdige Profeten^{sa} mye mer tid til å spre troen.

Omfang av hans suksess kan anslås ved 10 000 muslimer som marsjerte sammen med ham mot Mekka i januar 630. Før hadde hans største armé bestått av 3000 menn. Det var denne styrken som hadde forsvart Medina da byen ble beleiret av en hær på 10 000 arabiske hedninger³⁵. Ytterligere 7000 menn ble åpenbart omvendt til islam under den toårige våpenhvilen. Folk som Amr bin al-As og Khalid bin Walid ble omvendt på denne tiden. Suksess av denne fredelige gjennomtrengning av islam var så storartet at en forvirret Montgomery Watt regner det «blant det uberegnelige» og tilføyer:

34 Som en følge av en drøm Profeten^{sa} hadde, dro Han på *Umrah* (pilegrimsreise) til Mekka sammen med en følge på 1400-1600 menn. Han slo leir i nærheten av det hellige grunnen til Mekka, Al Hidayyah, hvor forhandlingene mellom mekkanerne og muslimene fant sted. Til slutt ble en våpenhvile undertegnet på den betingelsen at muslimene måtte tilbaketrekke seg det året, og at de vil få tillatelse til å foreta *hajj* det kommende året.

35 Krigen av Ahzab, eller slaget den 30. mars år. 627.

«En av de fremste grunnene til Muhammads suksess var islams tiltrekning og dens relevans som et religiøst og sosialt system til arabernes religiøse og sosiale behov»³⁶.

Watt sier videre, som om han henvendte seg direkte til Maududi:

«Hadde ikke Muhammad klart å vedlikeholde og styrke sitt grep om muslimene ved å påvirke deres fantasier med islams religiøse ideer, og hadde han ikke maktet å tiltrekke nye, friske konvertitter til islam, ville Al-Hudaybiah pakten aldri ha virket i hans favør... Enhver historiker, som ikke er forutinntatt i favør av materialismen, må også tillegge faktorer som Muhammads tro på Koranens budskap, hans tro på islams struktur som et religiøst og politisk system, og hans ubøyelige hengivenhet til oppgaven som ifølge ham Gud hadde tildelt ham, stor betydning... Denne ekspedisjonen og traktaten markerer et nytt initiativ for Muhammads del»³⁷.

Det er tragisk å merke seg at mens en orientalist baserer den ærverdige Profetens^{sa} suksess på «påvirkning av islams religiøse ideer», insisterer en ledende muslim av Maududis status på at det var gjennom påvirkning av sverdet etter slaget ved Hunain at tusenvis av arabere aksepterte Islam. Om disse menneskenes sjel ble renset med sverdets blad da burde også de ha vært blant de første til å gjøre opprør etter Profetens^{sa} død. Dette svaret på Maududis argument forklarer imidlertid ikke oppstanden.

Før i tiden var det vanskelig å reise. Det fantes ingen veier og ens sikkerhet kunne derfor ikke garanteres. Det var derfor ikke mulig for enhver araber å komme til Profeten^{sa} for å lære seg om islam, ei

36 W. Montgomery watt, *Muhammad at Medina*, op. cit., 69.

37 Ibid., 51-52.

heller for Profeten^{sa} å besøke enhver region av den arabiske halvøya. Den arabiske skikken var at man sendte en stammedelegasjon til Profeten^{sa}, eller at en muslimsk delegasjon ble sendt til stammene for å overlevere islams budskap. Det ble holdt debatter og diskusjoner, og etter at alle spørsmål var stilt, aksepterte stammen det medlemmer av delegasjonen eller de eldre i stammen bestemte seg for. Så det fantes en stor del av konverterte mennesker som ikke hadde noen mulighet til å benytte seg av direkte opplæring fra den ærverdige Profetens^{sa}; de hadde aldri sett ham. De fikk ikke engang anledning til å tilbringe tid sammen med Profetens^{sa} feller.

Religionen er en personlig opplevelse, og læres spesielt gjennom forbilde og inspirasjon, noe som ikke var tilgjengelig for de nyomvendte. Uhellet som rammet dem var den ærverdige Profetens^{sa} død kort tid etter deres omvendelse. Den arabiske horisonten var i stor grad mørknet ved Muhammads^{sa} bortgang. Vi kan lære en god del fra denne delen av historien. Når et folk benekter profeten av sin tid og slukker hans lys ved makt, blir de hardt straffet for det.

Et resultat av den straffen er at folk flest ser lyset av *iman* (troen) da dets kilde er nær ved å slukke. Noen ganger anerkjenner folket profeten først lenge etter hans død. For en straff, å forfølge en profet når han er i livet, og anerkjenne ham først etter hans død!

Siden Maududi har forenet seg med islams verste fiender ved å erklære at sverdet spilte en rolle i forkynnelsen av islam, la oss derfor undersøke Profetens^{sa} liv for å se om mennesker noen gang ble konvertert mot sin vilje.

Inndelingen av den ærverdige Profetens^{sa} liv i to perioder, mekkansk og mediansk, virker logisk, men er i virkeligheten er en formidabel forenkling. Etter Hijrah hadde Profeten^{sa} og flyktninger unngått forfølgelse, men kampen for overlevelse var enda ikke over. Det ville ha vært mer logisk å dele Profetens^{sa} liv i tre deler; den første fram til hans migrasjonen til Medina, den andre fra migrasjonen

til våpenhvilen av Hodaybiah, som også var en periode med forfølgelse, og den tredje fra våpenhvilen til beseiringen av Mekka (for selv om muslimene hadde lov til å forsvare seg, hadde de ingen sjanse til å bekjempe den hedenske motstanden. Medina var den eneste byen hvor muslimer var bosatt, men de styrte ikke den. Tre jødiske stammer og ikke-muslimske medlemmer av Aws og Khazraj dominerte byen. Deres egentlige styrke var på størrelse med hæren de møtte ved slaget ved Badr³⁸. Derfor bør denne perioden regnes som en forlengelse av den mekkanske perioden med bitter kamp).

Den tredje perioden starter med våpenhvilen av Hodaybiah og ender med beleiring av Mekka. Det var en periode med fred. Hedningene fra Mekka angrep ikke muslimene, men det inntraff en del sammenstøt mot jøder og noen arabiske stammer som brøt sine pakter med muslimene.

Den første perioden med forfølgelse varte i tretten år. Under denne tiden var det ikke snakk om omvendelse med makt. Til og med orientalistene sier seg enig i dette. Faktisk aksepterte folk islam til tross for mekkansk forfølgelse. Muslimene som aksepterte Islam i Mekka på den tid blir kalt *Muhajerin* (immigranter), og det er et historisk faktum at ingen immigrant omfavnet islam motvillig.

I den andre perioden av forfølgelsen la muslimene opp til væpnet motstand. En kritiker kan tenke seg at ved den væpnede konflikten kan i det minste noen ha blitt tvunget til å akseptere islam ved makt. Men historien fra denne perioden er fullstendig dokumentert. Majoriteten av muslimer i Medina tilhørte to arabiske stammer Aws og Khazraj. Det var disse mennesker som hadde invitert Profeten^{sa} til Medina. Da de møtte ham ved Aqbah, sa Profeten^{sa}:

38 se de første sidene av kapittelet.

«Jeg inngår denne pakten med dere på den betingelse at troskapen du lover meg skal binde deg til å forsvare meg slik dere forsvarer deres kvinner og barn».

Lederen av Khazraj, Bara, reiste seg for å svare. Han grep Profetens^{sa} hånd og sa:

«Ved Ham som sendte deg med sannheten, vi vil sannelig beskytte deg slik vi beskytter dem. Så ta imot vårt løfte om troskap, å, Allahs sendebud, for vi er krigsmenn, besatt av våpen overført fra far til sønn».

Det var disse som reiste hele veien fra *Yathrib* [Medina] til Mekka for å tilby Profeten^{sa} sine sverd, og som er kjent som *Ansar* [hjelpere].

Også noen få jøder fra Medina og en liten andel arabere fra nærliggende strøk ble muslimer, men ingen av dem aksepterte sin nye tro under tvang eller som et resultat av væpnet konflikt. I denne perioden var islams utbredelse urokkelig i Mekka, og til tross for enda kraftigere forfølgelse fortsatte araberne i Mekka å akseptere islam. Igjen ser vi at tvang hadde ingen rolle.

Omvendelse av krigsfanger er det eneste distré mulige unntaket her. Før vi undersøker det nærmere, la oss oppklare en misforståelse. Ordene *ghazwah* og *sariyah* betyr verken krig eller væpnet konflikt. De betyr kun «en tokt». Speidere, patruljer, redningsmannskap, diplomater, utrykningspolitiet, selv reisen av en enkel disippel for forkynnelse blir titulert med disse ordene. Ekspedisjoner var kjent som *sariyah* og hvis Profeten^{sa} selv ledet dem ble de kalt for *ghazwah*. Forresten den første ekspedisjonen Profeten^{sa} ledet var til al-Abwa der hans mor var begravd. Han ble ledsaget av seksti *Muhajerin*. Den ærverdige Profeten^{sa} oppholdt seg der for noen få dager og undertegnet en vennskapstraktat med lederen av Banu Damrah. Like etter måtte Profeten^{sa} følge Kurz al-Fihri. Slik som Watt påpeker:

«Det var et forsøk på å straffe en røver fra naboregionen for tyveri av noen beitende kameler fra Medina»³⁹.

Ekspedisjonen, igjen i Watts ord, «illustrerer farene som han [Profeten^{sa}] stadig måtte være på vakt mot»⁴⁰.

Omtrent femti slike ekspedisjoner fant sted i tiden mellom Hijrah og våpenhvilen. Tre av disse toktene utviklet seg til full krig: Badr, Uhud og Ahzab. Under den væpnede konflikten med Banu Mustaliq ble hundre krigsfanger tatt, men alle ble løslatt uten løsepenger. I mindre ekspedisjoner med en eller få krigsfanger ble alle fangene løslatt. Ved Badr striden fantes det 72 krigsfanger, to av dem ble henrettet for tidligere kriminelle handlinger, mens resten ble satt fri etter at løsepenger var betalt. Løskjøp var i enkelte tilfeller begrenset til kun å lære barn av ansar å lese og skrive.

Den tredje perioden startet med våpenhvilen av Hodaybiah og endte med beleiring av Mekka. Under denne perioden ble 22 ekspedisjoner utført. Av dem resulterte bare tre konflikter i at det ble tatt krigsfanger. Profeten^{sa} hadde sendt Diyah bin Kalifah al Kalbi som en utsending til Cesar. På sin reise hjemover ble han ranet av Al-Hunayd og noen andre medlemmer av stammen Jurham for de bysantinske gavene han hadde med seg til den ærverdige Profeten^{sa}. Den ærverdige Profeten^{sa} sendte en ekspedisjon under ledelse av Zaid bin Haritha for å straffe Al-Hunayd og dens allierte. Fangene som ble tatt under denne ekspedisjonen ble løslatt etter at de angret.

Bashir bin Sad ledet en suksessrik ekspedisjon mot Ghatfan, som var alliert med jøder av Medina og hedningene fra Mekka. Et lite antall krigsfanger ble tatt, men det er ukjent hva som skjedde med dem. Likeledes ble en ekspedisjon sendt for å straffe Bani Kilab. En

39 W. Montgomery Watt, *Muhammad at Medina*, op. cit. 4.

40 Ibid.

gruppe av Banu Uraynah, som levde blant Banu Kilab, kom i nød til Medina og aksepterte islam. Siden de led av en feber, ble til sendt til Profetens^{sa} beitemarker for å nyte god mat og melk. Men da de ble friske, drepte de brutalt gjeterne i området og stjal femten kameler, og dette ble de straffet for. Antakelig ble det tatt et lite antall fanger, men detaljene er ukjent.

Denne ganske detaljerte undersøkelsen viser at fra Hijrah til beleiring av Mekka ble ikke en eneste krigsfange tvunget til omvendelse. Det er ikke noe bevis for å påstå at urenheten av deres sjeler ble fjernet ved sverdets blad. De fikk derimot lov til å vende tilbake til sin hedendom.

Den siste perioden av den ærverdige Profetens^{sa} liv begynte med beleiring av Mekka – eller dagen da hjertene ble seiret. Islams seier over mekkanere viste kategorisk at spredning av islam hadde ingen tilknytning til vold. Ikke ett menneske ble konvertert ved tvang.

Abu Sufyan, erkefienden av islam, som ble muslim den kvelden da Profeten^{sa} gjorde sin triumferende entré i Mekka, så den muslimske armé fra et utsiktssted nær byen. Den ærverdige Profetens^{sa} onkel, Abbas, var sammen med ham. Det Abu Sufyan så har blitt beskrevet tydelig av Martin Lings:

«Tropper etter tropper marsjerte forbi, og ved enhver passering, spurte Abu Sufyan hvem de var, og hver eneste gang undret han, enten fordi stammen hittil hadde vært langt unna innflytelse av Quraisj eller fordi den nylig hadde vært profetens fiende. Slik som tilfelle var med Ghatfan stammen av Ashja, en stamme hvis flagg ble båret av Nuaym, en tidligere venn av hamselv og Suhayl.

“Av alle arabere”, sa Abu Sufyan, “var disse de bitreste fiender av Muhammad”.

“Gud fikk islam til å tre inn i deres hjerter”, sa Abbas. “alt dette er ved Guds nåde”⁴¹.

Var det sverdet som hadde omvendt dem? Og tok Profeten^{sa} hevn for de tretten år med forfølgelse da han trådte inn i Mekka med 10 000 mann? Noen hadde visselig ideen om å gjøre opp i sitt sinn. Da Sad ibn Ubada så Abu Sufyan, sa han:

«Å, Abu Sufyan, denne er henrettelsesdag; dagen da det ukrenkelige skal krenkes; dagen med Guds fornedrelse av Quraisj.»

Da Abu Sufyan repeterte det Sad hadde sagt, svarte Profeten^{sa}:

«Denne er nådens dag, dagen da Gud har opphøyet Quraisj.»

Et generelt amnesti ble proklamert. Ved å anvende ordene av Josef^{as}, som beskrevet i Koranen, sa Muhammad^{sa}:

«Jeg sier sannelig slik min bror Josef sa: Ingen anklage mot dere i dag. Måtte Allah tilgi dere. Og Han er den barmhjertigste av de alle som viser barmhjertighet» (12:93).

Washington Irving, som på ingen måte er en sympatisk observatør av islam, beskriver den ærverdige Profetens^{sa} ankomst i Mekka slik:

«Sola var i ferd med å stå opp da han trådte gjennom portene av sin fødeby, med en prakt av en erobrer, men med ydmykhet og klesdrakt av en pilegrim. Han gjorde sin entré mens han resiterte versene fra Koranen, som ifølge ham ble åpenbart til

41 Martin Ling, *Muhammad, his Life Based on the Earliest Sources* (London: George Allen & Unwin, 1983), 297.

ham i Medina og forutsa denne hendelsen. Han triumferte i ånd av en religiøs tilhenger, *ikke som en krigers*⁴².

Lederne av Mekka som satte seg imot Profeten^{sa} med alle tilgjengelige midler, ble ikke bare edelmodig tilgitt, men også slik Montgomery Watt innrømmer:

«De ble ikke tvunget til å bli muslimer, de og mange andre forble hedninger, i hvert fall frem til Al-Jiranah»⁴³.

Maxime Rodinson sier seg enig med Watt:

«Intet menneske ser ut til å ha blitt tvunget til å omfavne islam»⁴⁴.

Hadde det eksistert selv en fjern antydning om omvendelse med tvang i våre primære kilder av *hadith* eller *sirah*, ville islams kritikere hatt en stor dag. Sammenlign nå meningene til Watt, Rodinson og Irving med det Maududi sa om dette emnet: «Da enhver form for overtalelse mislyktes, grep Profeten^{sa} til sverdet. Det sverdet fjernet misnøye, onde og urenheter fra sjelen».

Erobring av Mekka vil forbli gravert i historien for evig tid. Den dagen vil fortsette å frikjenne den ærverdige Profeten^{sa} – nåden for menneskeheten – fra tiltale om vold og maktmisbruk som Maududi har tilskrevet ham. At en ikke-muslim orientalist, Stanely Lane-Poole, må rette opp Maududis feiltakelse er en tragedie av stor omfang som bør bedrøve enhver muslim. Lane-poole skriver:

42 Washington Irving, *Mahomet and His Successors*, 2vols. (New York: G.P. Putman's Sons, 1868), vol. 1, 253.

43 W. Montgomery Watt, *Muhammad at Medina*, op. cit., 68. Jiranah dalen ligger omtrent ti mil fra Mekka, og det er her krigsbytte fra krigene ble sendt til oppbevaring.

44 Maxime Rodinson, *Muhammad*, op. cit., 262.

«Dagen med Muhammads fremragende seier over sine fiender, var også dagen med hans største seier over seg selv. Han tilga åpenhertig Quraisj for alle de årene av smerte og grusom forakt de hadde forårsaket ham, og ga amnesti til hele befolkningen i Mekka»⁴⁵.

Den siste fasen av Profetens^{sa} liv starter med erobring av Mekka og ender med hans død. Det forekom sju ekspedisjoner i denne perioden. Det ble ingen kamp i tre av dem og ingen fanger ble tatt. I de fire resterende ble det tatt mer enn 6000 fanger. Hva skjedde med disse fangene? Maududis logikk vil ha oss til å tro at dette var den perfekte anledning til å rense urenheter fra fangenenes sjeler og derved konvertere dem til islam. Historien forteller oss noe annet.

I krigen ved Hunain ble 6000 krigsfanger tatt. Den ærverdige Profeten^{sa} hadde som fosterbarn tilbrakt sin barndom sammen med en klan av denne stammen. Blant fangene protesterte en gammel kvinne til sin fangevokter ved å si:

«Ved Gud, jeg er søster til deres leder».

Hun ble ført fram for den ærverdige Profeten^{sa}, som oppdaget at hun virkelig var en av hans fostersøstre, Shayma. Profeten^{sa} spredte teppet sitt, ba henne om å sette seg ned og med tårer i øyene spurte han om sin fostermor, Halimah. Det var ingen ord av bebreidelse. Profeten^{sa} spurte heller ikke om hvorfor stammen ikke tenkte på sin fostersønn før de gikk til krig. Isteden sa han: «Det som hittil har kommet til meg og til sønner av Abdul Muttalib, det er ditt, og jeg vil føre deres sak med andre på vegne av dere».

45 Stanley Lane Poole, *Selections from the Quran and hadith*, (Lahore: Sind Sagar Academy, n.d.), 28.

Da de andre muslimene hørte dette, sa de: «Det som tilhører oss, tilhører den ærverdige Profeten^{sa}», og med ett førte de fram sine fanger for ham. Alle de 6000 fangene ble satt fri. Sverdet spilte ingen rolle i deres omvendelse.

Den ærverdige Profeten^{sa} ga sin fostersøster kameler, geiter og sauer i gave. Harith, broren til Profetens^{sa} fosterfar, insisterte på at hele Hawazin stammen skulle bli sett på som hans fosterslektninger. Deres leder som rømte til Taif, ble kalt tilbake og gitt hundre kameler. Profeten^{sa} satte ham også til å lede den allerede økende muslimske befolkningen i Hawazin. Mange andre mottok også gaver.

På samme måte ble 62 krigsfanger hentet til Medina fra ekspedisjonen av Uyaynah b. Hisn. De ba om nåde og ble løslatt.

I ekspedisjonen til Fuls, et senter for avgudsdyrkelse, rømte Adi, lederen av den stridende stammen kalt Tayy. En av hans søstre ble derimot tatt til fange. Da hun ble brakt til Medina, kastet hun seg for Profetens^{sa} føtter og ba om nåde. Hun sa: «Min far løslet fangene, sørget for gjestfrihet, matet de sultne, og sørget for velvære for de i nød. Aldri jaget han bort noen som kom på hans dør søkende hjelp. Jeg er datteren av Hatim».

Den ærverdige Profeten^{sa} godsnakket med henne, og beordret hennes løslatelse ved å si: «Hennes far yndet edle veier, og Allah elsker slike». Profeten^{sa} ga henne en kamel og fine klær. Siden hun ikke ønsket å bli løslatt alene, ble også alle andre fanger løslatt som var pågrepet sammen med henne. Alt dette ble gjort fordi hun var datteren til en stor dikter, hvis gjestfrihet og gavmildhet gjorde araberne stolte. Da Adi fikk høre om sin søsters behandling, omfavnet han islam og Profeten^{sa} stadfestet hans lederskap av Tayy.

Etter granskning av orientalistenes stridende meninger om Profetens^{sa} personlighet, konkluderer Maxine Rodinson;

«Alle har formet ham etter sitt eget begjær, ideer og fantasier»⁴⁶.

Denne konklusjonen gjelder mer for Maududi, en muslim, enn for en ikke-muslim orientalist. Hans begjær for politisk makt ble livnært av hans barndomsminner om bleikende prakt av Hyderabad, og ble styrket av den politiske kampen i hans ungdomstid, da han først beundret Gandhi og så motarbeidet hinduistisk kommunalisme. Dette påvirket hans tanker i så stor grad at han i sin beretning forvandlet livet til den ærverdige Profeten^{sa} – en nåde for all menneskeheten – til en kriger... en kriger som satte verden på den rette vei ved hjelp av sverdet.

46 Maxime Rodinson, *Mohammed*, op. cit. 312.

KAPITTEL 4

PROFETER OG SOLDATER: ET STUDIUM AV KONTRASTER

Forman *dem* derfor, for du er kun en formaner. Du er ikke vokter over dem!

(Koran, 88:22-23)

Denne [Jama'at-e-Islami] er ikke en misjonerende organisasjon bestående av prester eller evangelister, men et forbund av Guds soldater.

– Abul Ala Maududi¹

Bildet av Muhammad, islams profet^{sa}, malt av orientalistene i det nittende århundret, er blitt gransket i det forrige kapitlet. Det var et bilde av en fanatisk kriger som kom ridende ut av den arabiske ørkenen med et fortrukket sverd i den ene hånden og Koranen i den andre, og ga sine hjelpeløse ofre et valg mellom de to. Dette meget bistre bildet, popularisert av Edward Gibbon², har nå blitt tonet ned av moderne orientalister.

1 Maulana Maududi, *Haqiqat-i-Jihad* (Lahore: Taj Company Ltd, 1964), 58.

2 Edward Gibbon, *Decline and Fall of the Roman Empire*, vol. 5, ed. J.B. Buey (London: 1909-14), 332.

Selv den berømte jødiske lærden, Bernard Lewis, med sin tørre britiske humor måtte innrømme at bildet «ikke bare er falsk, men også umulig – med mindre vi er i stand til å anta en rase av “venstre-hånd sverdbærere”». Ifølge muslimsk praksis er venstre hånden reservert for urene formål, og ingen muslim med selvrespekt, vil bruke den til å bære Koranen»³.

Men det finnes nok én slik muslim med «selvrespekt», Maulana Maududi, som grep sverdet i sin høyre hånd, uten å ta hensyn til dets mangel på relevans til den ærverdige Koranens lære og den ærverdige Profetens^{sa} praksis.

Maududi hevder å være en trofast tilhenger av den ærverdige Profeten^{sa}. Og av den grunn forventer man at han skulle snakke beundrende om sin mester. Skjønnheten ligger i øyet som ser. Men hvordan kan han se feil i sin mester, feil som selv islams moderne fiender fornekter? Det finnes tre svar på dette spørsmålet:

1. At Maududis erklæring om å være en trofast tilhenger av Islam er falsk. Ved å ta i betraktning det Maududi skrev i *Al Jihad Fil Islam* og hans andre verk, kan leseren logisk nok ledes til å tro at forfatteren ikke har den minste interesse for den ærverdige Profetens^{sa} lære, og at hans erklæring om å være en trofast tilhenger dermed er usann. Dette er en alvorlig anklage. Siden jeg selv tilhører en sekt som urettmessig har blitt anklaget for å være respektløs mot den ærverdige Profeten^{sa}, vil jeg være den siste til å sette Maududis trofasthet til vår mester Muhammad – må Allahs velsignelser og fred være med ham – i tvil.

2. At Maududis verdisyn er blitt forvirret, slik at han har like store vansker med å skille det gode fra det onde som et fargeblindt menneske har med å skille rødt fra grønt.

3 Bernard Lewis, *The Jews of Islam* (Princeton: Princeton University Press, 1983), 3.

3. At Maududi er besatt – besatt av et begjær for politisk makt og autoritet. Besettelse har blitt definert som: «en vedvarende eller tilbakevendende forestilling, vanligvis sterkt følelsesladet – ofte involverer det en tilskyndelse mot en form for aksjon – hele den mentale tilstanden blir patologisk.»⁴

Pierre Janet fant ut at en besatt person var presis, samvittighetsfull og rammet av en sans for forfengelighet⁵. Elton Mayo har sammenfattet Janets og sin karakteristikk av besettelse i følgende uttrykk:

«De er eksperter i anstrengende revurdering av det opplagte – de erstatter en liten aktivitet i store saker, *som er eller de føler er hinsides deres makt*, med mindre aktiviteter av overdrevet presisjon»⁶.

Maududis barndomsminner og erfaringer fra ungdomsår i Hyderabad, som vi har observert tidligere, ledet ham til en kilde for atferdskontroll – **politisk makt**. Kurt Lewin har konstatert at hvis et individs atferd skal begripes, må det uttrykkes i hans livsrom – en må knytte individet til dets omgivelser over tidens løp og i det spesielle øyeblikket. Lewins interesseområde er altså «livsrom, som består av individet og dets psykologisk miljø»⁷. Woodsworth og Sheehan utdypet Lewins teori og sier:

4 James Drever, *A Dictionary of Psychology*, redigert av Harvey Wallerstein (1964), 191.

5 Pierre Janet, *Les Observations et la psychasthenie* (Paris: Alcan, 1903); se også Robert S. Woodsworth og Mary Sheehan, *Contemporary School of psychology* (New York: The Ronald Press Company, 3rd ed., 1964), 253.

6 Elton Mayo, *Some Notes on the Psychology of Pierre Janet* (Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, 1948); se også Robert S. Woodsworth og Mary Sheehan, op. cit., 253.

7 Kurt Lewin, «*The Conceptual representation and the measurement of psychological forces*», *Contributions to Psychological Theory*, 1, (4), 2.

«Det psykologiske (eller atferds) miljøet er selvfølgelig miljøet slik det oppfattes og forstås av individet, men i enda større grad er det miljøet forbundet til dets nåværende og fremtidige behov. Flere objekter som oppfattes er ikke av foreløpig bekymring for det og eksisterer dermed kun i bakgrunnen av dets psykologiske miljø. Andre objekter har negativ eller positiv “valens” – positiv hvis de lover å møte dets nåværende behov, negative hvis de varsler fare. Objekter av positiv valens tiltrekker det, mens objekter av negativ valens frastøter det»⁸.

Psykologi er ingen absolutt vitenskap og den er fortsatt i utvikling, men Maududis «begjær» ser ut til å passe med teorien vi har diskutert ovenfor. Det er selvfølgelig dermed ikke sagt at det ikke finnes noen annen forklaring på hans «besatte» atferd. Hvilken forklaring det nå enn måtte være, Maududis visjon har uten tvil blitt tilslørt av begjær. Han trår og snubler noen ganger inn på stier som tidligere har vært krysset av Guds fiender. Det er dette begjæret, som gjør at han støtter forslaget om den store straffen for de som konverterer⁹. Denne straffen har alltid blitt krevd for profeter og deres tilhengere som vendte om fra sin tradisjonelle religion. Det er det samme begjæret som tilskynder ham til å legge et sverd i den ærverdige Profetens^{sa} hånd, og ved å gjøre det, støtte islams fiender som maler et blodig bilde av Muhammad^{sa}.

Siden overtalelse og tvang ikke kan forenes, adopterer Maududi sverdet som et middel til reform og forkaster argumentasjon som en prosedyre for omvendelse. Overtalelse og argumentasjon er vanskelige oppgaver som han ikke er eller føler i stand til å makte. Det krever offer og lange lidelser ved fiendens hånd, slik den ærverdige

8 Robert S. Woodworth og Mary Sheehan, op. cit., 241.

9 Å konvertere fra en religion kalles for *irtidad* og betegnes som frafall av Maulana Maududi.

Profetens^{sa} liv i Mekka påviste. Så Maududi forkaster disse fordi han anser dem som objekter av negativ valens. Tvang gjennom politisk makt virker til å imøtekomme hans nåværende behov, så han adopterer den og knytter den til den ærverdige Profetens^{sa} liv.

Når jeg henviser til Maududis lidenskap ønsker ikke jeg å vise ham noen respektløshet, enda han, ved å plassere et sverd i hånden på min herre og mester Muhammad^{sa}, har vist respektløshet overfor Profeten^{sa} og alt det han sto for.

Ved å studere Israel Shenkers bok, *Coat of Many Colors*, en innsamling av essayer om jødedommen, sier Hugh Nissenden: «Mr. Shrenker dramatiserer sin lidenskap på en slik måte at det gjør hans folks historie mottagelig og opplysende for enhver»¹⁰. Jeg bare ønsker at også Maududi hadde benyttet sin lidenskap til noe bedre.

I stedet rettfærdiggjør han tvang, ikke bare som lovlig, men også som en essensiell reform metode. Han sier: «Det er umulig at de [islams fiender] vil ofre sine interesser gjennom overbevisning og argumentasjon. Det en kan gjøre er å oppnå politisk makt¹¹ og tvinge dem til å stanse deres misnøye»¹².

Denne reform metoden ser ut til å være mer effektiv og også enklere enn overtalelse som krever tålmodighet og standhaftighet kontra bespottelse, motgang og fornærmelse. Det er så lett å omvende folk ved tvang. Disse to metodene kan ikke sammenliknes. Den ene er lettvindt og effektiv; den andre er vanskelig, tidkrevende, og krever Jobs^{as} tålmodighet. Alle reformatorer har måttet tåle hån og forkastelse. Slik beskriver Koranen deres skjebne:

10 Hugh Nissenden, "Scripture and Survival", The New York Times Book Review, 17 mars 1985, side 12.

11 Det originale ordet Maulana bruker for «politisk makt» er *iqtidar*.

12 *Haqiqat-i-Jihad*, op. cit., 10.

«Sannelig, de som syndet, pleide å le av dem som trodde, og når de gikk forbi dem, blunket de til hverandre, og når de vendte tilbake til deres egne, vendte de tilbake med skjemt, og når de så dem, sa de: Disse er sannelig de villfarende. Enda de ikke ble utsendt som voktere over dem» (83:30-34).

Versene sitert ovenfor forklarer hvorfor Maududi ikke ville følge stien til reformatorer sendt av Gud. Folk ler av reformatorer og sier: «Se på disse menneskene hvis eneste våpen er overtalelse! De er så svake at vi kan knuse dem når vi vil; og enda hevder de å vinne folk ved argumentasjon og råd».

Så Maududi forkastet det fredelige argumentet og sa i stedet:

«Enhver som ønsker å rykke vekk misnøyen og uorden fra denne verden og vil reformere menneskeheten, bør innse at han ikke kan make det med kun preking og rådgivning, det er ubrukelig. Han bør reise seg mot styret av falske prinsipper, han bør gripe til seg makten og fjerne de syndige vekk fra autoriteten og sette opp et styre basert på fornuftige prinsipper og rettferdig administrasjon»¹³.

Men den maududianske reform metoden som er basert på marxisme er ikke den guddommelige måten å redde menneskeheten på. I Guds plan er overtalelse så viktig, at selv i en tid med generell moralsk nedgang, vil kun fromme troende «*som oppfordrer hverandre til sannheten og standhaftighet*» (103:4) lykkes.

Et raskt blick over historien røper at i åndelige og moralske revolusjoner ønsker Gud at Hans tjenere skal vinne folk til seg med

13 Ibid., 11.

sannhet og tålmodighet. Tålmodighet og bønn er en vesentlig del av enhver religiøs revolusjon og de bør fortsette å formanenes inntil Guds løfte er oppfylt. Det er forutsagt at «utgangen *på saken vil være* best for de rettferdige» (7:129).

Alle Guds sendebud har fulgt denne metoden av religiøs reform, som er fullstendig imot marxistisk bruk av tvang. Koranen har bevart beretningen om mange profeter og evangelister. Ifølge denne guddommelige beretningen var overtalelse Noahs^{as} redskap for revolusjon, og det samme var Abrahams^{as}. Dette var også redskapet til Sju'aib^{as} og Saleh^{as}. Også Lot^{as} var sendt som en rådgiver og slik var også Moses^{as}. Jesus^{as} forårsaket en revolusjon med sine prekener. Og fremfor alt ble profetenes segl, den ledende reformatoren av alle tider, vår mester Muhammad^{sa}, sendt for å frembringe en universell åndelig revolusjon med intet annet enn overtalelse og argumentasjon.

Men Maududi ikke bare ignorerer denne skikken av Guds ærverdige sendebud, han motsier det også i følgende ordlag:

«Enhver som ønsker å rykke vekk misnøyen og uorden fra denne verden og vil reformere menneskeheten, bør innse at han ikke kan makte det med kun preking og rådgivning, det er ubrukelig».

La oss sammenligne den maududianske erklæringen med den kontinuerlige tradisjonen av Guds sendebud. Da Noahs^{as} folk beskyldte ham for å spre «åpenbare feil», svarte han:

«Å, mitt folk, det er ingen villfarelse i meg, men jeg er et sendebud fra allverdens Herre. Jeg overgir dere min Herres budskap, og jeg gir dere et oppriktig råd, og jeg vet fra Allah hva dere ikke vet» (7:62-63).

Det er Guds beretning om Noahs^{as} ministerium. Ifølge den maududianske marxisme *burde* Noah^{as} ha sagt: «Jeg er Guds sendebud og jeg vil pålegge dere, om dere liker det eller ikke, en gruppe av rettskafne menn som skal ta fra dere makten».

Da folket til Âd sa til Hud^{as} at han var fortapt i dårskap, var det dette han svarte:

«Ikke la dere lure ved å anse meg som en dåre på grunn av det harmløse rådet; dere ser ikke den egentlige meg. I virkeligheten er jeg en undertrykker, og en dag vil jeg gripe makten fra deres hender som har gjort opprør mot Gud og gi den til mine egne rettskafne folk».

Nei, han gjorde visselig ikke det. Istedet fulgte han tradisjonen til profetene og sa:

«Å, mitt folk, det er ingen dårskap i meg, men jeg er et sendebud fra allverdens Herre. Jeg meddeler dere min Herres budskap, og jeg er dere en oppriktig, troverdig rådgiver» (7:68-69).

Folket Thamûd, på samme måte som Âd, forkastet Salih^{as} og anklaget ham for alt mulig. Men han, idet han fulgte Noah^{as} og Hud^{as}, sa til dem:

«Å, mitt folk, jeg har allerede meddelt dere min Herres budskap, og jeg har gitt dere et oppriktig råd, men dere elsker ikke oppriktige rådgivere» (7:80).

Og så sendte Gud Lot^{as} hvis tilhengere heller ikke gjorde noen forsøk på å ta makt fra de misledede, og fortsatte å argumentere med dem inntil de ble straffet. Før straffen kom, forlot Lot^{as} og hans etterfølgere sine hjem med Guds tillatelse. Så kom den morgenen som

tyranner alltid har blitt advart mot: «Det vil bli en ond morgen for dem som ble advart» (37:178).

Det syvende kapitlet i Koranen formidler historien om misledet folk og Guds sendebud som forsøkte å reformere dem. Etter å ha fortalt historien om Lot^{as}, forteller Koranen oss om hvordan Sju'aib^{as} argumenterte med sitt arrogante folk og førte sin sak overfor avskyelige plageånder. Da hans råd ble forkastet, vendte han seg fra dem og sa:

«Å, mitt folk, jeg har visselig gitt dere budskap fra min Herre, og jeg var dere en hengiven rådgiver. Hvordan skulle jeg da sørge over et vantro folk?» (7:94).

Koranen, som er Guds ord for både Maududi og alle andre muslimer, forteller oss at alle Guds sendebud holder prekener og gir råd, og når de forkastes, gråter de og ber til sin Herre. De har klippefast tro på sitt budskap og isteden for å oppnå makt fra sine fiender, fortsetter de å tilby kjærlighet og godhet. De argumenterer omhyggelig, formidler råd med ydmykhet og overlater resultatet til Gud. Han alene er Herren og Han skjenker jorden til den Han vil. Ønskerne til alle Hans sendebud illustrerer seg i Moses^{as} ord:

«Vår Herre, gi oss utholdenhet og la oss dø som muslimer [idet vi har underkastet oss Din vilje]» (7:127).

Moses^{as} rådet sitt folk:

«Søk hjelp hos Allah og vær utholdende» (7:129)

Og han fortalte dem at:

«Jorden tilhører Allah; Han gir den i arv til hvem Han vil av sine tjenere» (7:129).

Det er ikke de rettferdiges oppgave å ty til makt. Alt det vi vet er at «utgangen *på saken vil være* best for de rettferdige» (7:129).

Etter Moses^{as}, brukte også Jesus^{as} sitt liv til å oppfordre og råde, men aldri overveide han å ta makt. Til slutt ble alle profetenes leder, Muhammad^{sa} sendt som en oppfordrer og rådgiver for å invitere folk til å bli dydige, men ikke som en politimann eller en soldat. Gud ga ham navnet «Formaner», og sa:

«Forman *dem* derfor, for du er kun en formaner. Du er ikke vokter over dem!» (88:22-23)

Men Maududi insisterer på at han og hans tilhengere «ikke er en union av religiøse prester og evangelister, men et forbund av Guds soldater, slik at de “må være voktere over mennesker” (2:144)». Oppgaven til disse «soldatene» er å rense vekk «urettferdighet, misnøye, uorden, ulydighet og utnyttelse av verden»¹⁴.

Gud forteller den største av sine profeter:

«Og Vi har ikke gjort deg vokter over dem, og du er ikke ansvarlig for dem.» (6:108)

Men Maududi reserverer for seg selv og sine etterfølgere, ikke bare autoriteten til en politimann, men også makten til en forhørsdommer. Det er overraskende at Gud ikke ga Profeten^{sa}, Hans største reformator, selv midlertidig autoritet over hjerter til hans fornektere, men ga den i stedet til Maududi og hans tilhengere. Den ærverdige

14 Ibid., 58.

Profeten^{sa} – legemliggjort barmhjertighet og medlidenhet – ba hardt om han skulle medvirke til å vise rettferdighetens vei til hele menneskeheten. Men Gud svarte:

«Vil du da tvinge menneskene, så at de blir troende?» (10:100).

Når det gjaldt de vantro, fortalte Gud den ærverdige Profeten^{sa}:

«Og om Allah hadde tvunget sin vilje gjennom, så hadde de ikke satt guder ved siden *av Ham*. Og Vi har ikke gjort deg vokter over dem, og du er ikke ansvarlig for dem.» (6:108)

I motsetning til atferd av Guds sendebud, nevnt i den ærverdige Koranen ved navn eller generelt, tildelte Maududi seg selv autoriteten til å undertrykke og tvinge Guds tjenere, så at Jama'at-e-Islami kunne «utrydde urettferdighet, misnøye, uorden, ulydighet og utnyttelse fra denne verden»¹⁵.

Maududis ambisjoner om å oppnå makt kjente ingen grenser; han ville gjøre alt for å oppnå det. Han var helt besatt av politisk makt og tenkte at Guds tilbedelse var kun forskrevet for å trene muslimene til maktovertagelse og for å herske over verden. For ham hadde tilbedelse ingen åndelig formål. Det var ikke en religiøs opplevelse, et møtested for mennesket og dets Skaper, men et ritual i selvdisiplin. Gud sier:

«Jeg har ikke skapt jinner og mennesker for annet enn at de skal tilbe meg» (51:57).

15 Ibid.

Verden ble skapt for tilbedelse av Gud, tilbedelsen ble ikke til for noen annen grunn. Men Maududi insisterer:

«Bønn (*salât*), faste, almisse (*zakât*) og pilgrimsferden har blitt forskrevet for å forberede og trene oss for dette formålet (*jihâd*). Alle regjeringer i verden gir sine hærer, politistyrken og den sivile tjenesten en spesiell og spesifikk trening. På samme måte trener også islam dem, som forener seg til dens tjeneste – og det kreves at de går ut i *jihâd* og etablerer Guds rike»

Ingen religion i verden preker en slik materialistisk forenkling av tilbedelse. Men for den som er besatt kan til og med tilbedelse av Gud bli intet annet enn militær drilling¹⁶.

Ambisjon er ofte knyttet til begjær, men av alle mål tolererer maktmani minst utsettelse. Maududi kunne derfor ikke følge den rette veien – den var for smal og lang for ham. Marxisme følger heller ikke den lange og vanskelige veien til demokrati for å frigjøre de undertrykte. Istedet adopterer den vold som et forsøk på å styrte den valgte regjeringen. Maududis reformasjonsmetoder skiller seg ikke fra marxistisk ideologi med hensyn til væpnet kamp. Maududi sier:

«Reis deg opp for å reformere folket når du kan. Prøv å erstatte falske prinsipper med de riktige. Riv vekk lovgivende og utøvende makt fra de som ikke frykter Gud»¹⁷.

Det er overraskende at en journalist med så lang politisk erfaring som Maududi ikke kunne forstå prinsippet om at regjeringer, uansett grunn, ikke må styrtes med tvang. Å bryte dette grunnleggende

16 Ibid., 16-17.

17 Ibid. Det originale urdu ordet er *hukumat*, bruker Maulana to ganger i setningen sin, og gir hver av dem forskjellige betydninger.

prinsippet betyr å ødelegge lov og orden, og flammer fra en borgerkrig vil virke fortærende på samfunnet.

For det første kan ingen parti dømme seg selv og erklære dets intensjoner for gode. For det andre kan heller ikke opposisjonen fordømmes vekk, selv om deres intensjoner skulle være gode. Det er ufattelig at enhver medlem av opposisjonen er ond og urettferdig, mens enhvert medlem av «Guds soldater» er from, gudfryktig og fri for grådighet og lyst. Faktumet er at partier som gir høytsvevende løfter, blir ofte fort grådige etter makt, og deres gode hensikter forsvinner fort i flammer av grådighet. Maududi selv forklarer hvor ukontrollerbar begjæret etter makt kan bli:

«Som alle vet er makt en slik farlig demon at det veldige begjæret etter det ledsages av en altoppslukende grådighet. Ivrig ser man fram til å eie verdslig skatter og kontrollere sine medskapninger slik at han kan praktisere absolutt makt over dem»¹⁸.

Et problem i å ytre en slik ukontrollert retorikk er at til og med en erfaren journalist som Maududi glemmer de iboende motsetningene i sine verk. Hvis den veldige tanken om makt kan medføre en farlig forvandling av hjerter, hvilken garanti har vi for at de «rettskafne» medlemmer av Jama'at-e-Islami ikke blir korruperte av absolutt makt? Det er ingen tvil om at de «rettskafne» menn har gjennomgått «trening i sivilteneste» forskrevet av Gud, dvs. islamsk tilbedelse (bønn, faste, og *zakât*), men denne «treningen» er ikke begrenset til Jama'at-e-Islami alene. Ahmadi-muslimenes tilbedelse er, ifølge Maududi, ikke akseptert som den islamske tilbedelsen, men hva med tilbedelsen av Brelvi og Deobandi [to muslimske skoler]? Faller ikke

18 Ibid., 15.

den shittiske dyrkingen under islamske tilbedelsen? Kan noen hevde at bønn, uttalt av Ahl-e-Koran ikke er islamsk? Hvis det er slik, hvorfor bør ikke disse muslimske sektene også «reise seg mot regjeringer basert på falske prinsipper, gripe makten, og fjerne forbrytere og etablere en regjering basert på sunn og rettferdig administrasjon?».

«Falsk», «forbryter», «sunn» og «rettferdig» er alle relative begreper. Det som er falsk, ifølge Jama'at-e-Islami må ikke nødvendigvis være falsk for deobandiene. Det som er sunn og rettferdig for deobandiene, trenger ikke å være sunn og rettferdig for brelvien. Hva med de ikke-muslimene? Også de har sitt eget syn på rett og galt. Hvis de hadde hatt samme syn som muslimene, ville de ha stått i kø for å slutte seg til islam. Ville de da også ha den samme retten til å styrte den daværende regjeringen?

Gode formål eller reformprosjekter kan ikke brukes som en unnskyldning på å styrte regjeringer. Det er så store forskjeller mellom forskjellige politiske partier om definisjonen av ordet «rettskaffenhet» at hvis alle disse forskjellene skulle aksepteres, ville ingen parti kunne bli ansett som rettskaffen. Ahmadiyya bevegelsen har forresten, ifølge Maududi, ingen tilknytning til islam; den britiske regjeringen skapte den for å splitte den muslimske *umma*, slik at muslimene kunne frarådes fra *jihad* og dermed svekke deres styrke. Det blir påstått, at denne bevegelsen ble stiftet med den hensikt at den skulle tære bort den muslimske *Umma* innenfra.

Men ahmadi-muslimers selvbilde er ganske annerledes enn det Jama'at-e-Islami har. Ahmadi-muslimere tror at deres bevegelse ble grunnlagt for å etablere overherredømmet og tilbringe en gjenfødelse av islam. Det var ikke britene, men selveste Gud som sådde bevegelsens frø, for å oppfylle det løftet Han engang ga den ærverdige Profetens^{sa} folk. Han lovet å sende en Mahdi for å reformere *Umma* og oppreise en Messias, som med sin ugjendrivelige argumentasjon, ville knuse korset, korset som tildelte Jesus lidelser.

Det er den Mahdi og Messias som grunnla dette fellesskapet, som nå er opptatt med å uselvvisk tjene menneskeheten. På den ene siden konsulterer og råder denne bevegelsen folket ydmykt til å forandre seg, og på den andre siden kjemper og overvinner den kristendommen på enhver front. Hvordan kan en tro at Ahmadiyya bevegelsen ble satt igang av britene som selv er kristne? Forventer man at britene skulle støtte, og med sin egen hånd danne en bevegelse som er viet til å utrydde Treenigheten og plante det hellige treet av Guds enhet. Hvor enn ahmadi-muslimere har spredt seg, har ugresset av treenigheten visnet og evigvarende plante av Guds enhet blomstret med duftende blomster og søte frukter. Om disse er frukter sådd av britene, ønsker man da bare at de hadde sådd flere frø, slik at gjenopplivelse av islam og kristendommens oppløsning hadde vært fremskyndet!

Det ahmadi-muslimere tror om seg selv er akkurat det motsatte av Maududis syn på dem. Ifølge ahmadi-muslimere var grunnleggeren av deres bevegelse i dyp kjærlighet til den ærverdige profeten Muhammad^{sa}. Følgende vers fra et av hans dikt viser hans ekstase og dybden i hans hengivenhet overfor den ærverdige Profeten^{sa}:

Min kjærlighetsberuselse er størst for Muhammad etter Gud.

Om dette erklæres for vantro, er jeg sannelig den største vantro.

(Durre Samin)

Ifølge ahmadi muslimere er deres tro grundig befestet i kjærligheten til profetenes segl, Muhammad^{sa}. Men Maududi hevder at deres røtter går dypt i den britiske imperialismens jord. Disse er to helt motstridende synspunkter.

La oss undersøke det motsatte synet. Maududi hevder at Jama'at-e-Islami har blitt grunnlagt for å opprette en organisasjon av «rettskafne» menn gjennom en lang og disiplinert tilbedelse. Disse

menneskene burde oppnå et slikt beredskapsnivå at islam kunne si til dem: «Ja, nå er dere de mest rettskafne tjenere av Gud på jorden. Fremmad muslimske soldater! Bekjemp opprørere av Gud, frata dem autoriteten og ta over styret i deres hender!». Takket være Maududis anstrengelse er den organisasjonen med rettskafne menn klare og venter på å oppnå styrke nok til å styrte dagens styre.

Maududi tror virkelig at denne organisasjonen av «rettskafne» menn var skapt for å reformere menneskeheten og heise islams flagg i verden. Det vil avskaffe alt det ugudelige og risse inn navnet til Allah med sverd i ethvert menneskets hjerte.

Ahmadi-muslimer oppfatter Maududis erklæring om at medlemmer av Jama'at-e-Islami er de mest rettskafne tjenere av Gud til å være grunnløs. I prinsippet har alle rett til å betrakte seg og sine tilhengere som rettroende. Å være rettroende er en ting, mens det å være rettskaffen er noe helt annet. Vi kan ikke hevde at vi er de oppriktige og rettskafne.

Mennesket er fortapt i en labyrint av selvbedrag, vrangforestillinger, og åpenbar hykleri, og det er derfor ikke i stand til å kunne beskrive seg selv med sikkerhet. Hvem andre enn Gud kjenner hemmelighetene av hjertet, sinnets lyst og det skjulte begjær. Kun Han vet hvem som er rettskaffen og hvem som er synder. Selvfølgelig finnes det unntak. Enkelte utstråler ufeilbarlige og avgjørende tegn på sin rettskaffenhet slik at Guds kjærlighet til dem lyser gjennom deres atferd. Gud snakker til dem slik Gud snakket til de rettskafne mennesker tidligere. Hans lys skinner over dem slik det skinte over store mystikere og helgener av *Umma*, og Hans hjelp og støtte er synlig, både i ord og handlinger.

Derfor forkaster ahmadi-muslimer fullstendig Maududis erklæring om at Jama'at-e-Islami ble grunnlagt for å heise det islamske flagget. Det er faktisk en fornedrelse og ærekrenkelse av religionen. Maududis tilhengere kan hevde hva de vil innenfor grenser

av et muslimsk land slik som Pakistan eller Saudi Arabia, men la dem prøve deres tro om «islam gjennom tvang» et annet sted og se hva slags mottagelse den får der. Kan de omvende kristne som fortsatt tror på Jesus som levende i himmelen etter sin korsfestelse, til Islam? Kan de ødelegge korset? Kan noen heise islams flagg med disse maududianske trossetningene?

Ingen ahmadi-muslim tviler på at Maududis lære både latterliggjør og gir islam et dårlig ry. Jama'at-e-Islami er ikke en venn av islam, den er heller en form for kommunisme. Blottet for åndelige verdier, sultende etter makt, inspireres Jama'at-e-Islami av Moskva og ikke Mekka.

Kort sagt kritiserer ahmadi-muslimer Jama'at-e-Islami like mye som Maududi kritiserer ahmadi-muslimer for å være grove og fornærmende. Multipliser disse to motstående synspunkter med andre sekter og grupperinger av *umma*, og du vil se at hver eneste av dem river i stykker hverandres erklæringer om rettskaffenhet. Hvem bør da «stå fram for å reformere folk og rive vekk den utøvende og dømmende makt fra folk som ikke frykter Gud?»

Maktbegjær er brennpunktet i Maududis forestilling av reform. Han ser Profetens^{sa} liv i politiske uttrykk, forklarer den islamske tilbedelsen som militær sjargong, og tolker Koranen som rene makt politikk. Maududi vet at han ikke er i stand til å reformere med overtalelse, tålmodighet og ydmykhet, så han fremlegger en politikk basert på vold og uorden. Den mest gode fortolkningen av hans hensikter er at han nok hadde gode intensjoner. Men også veien til helvete er brolagt med gode intensjoner.

Koranens dom er i hvert fall tydelig: «Og når det blir sagt dem: "Stift ikke ufred på jorden", så svarer de: "Vi er folk som kun stifter fred". Men nei, det er visselig de som stifter ufred, men de forstår det ikke» (2:12-13).

KAPITTEL 5

MAUDUDIS LOV FOR FRAFALL

Dette er sannelig en formaning. Så hvem som helst som ønsker å ta veien til sin Herre, kan gjøre så.

(Koranen, 76:30)

I vårt område vil vi verken tillate en muslim til å skifte sin tro, eller gi en annen religion tillatelse til å spre sin lære.

– Abul Ala Maududi¹

Maududis begjær etter makt kjente ingen grenser. Loven om frafall, som han utviklet, var en utvidelse av hans diktatoriske og intolerante personlighet – den hadde ingen tilknytning til islam. Dr. Israr Ahmad, som jobbet i nært samarbeid med Maududi, sa at Maududi lånte prinsipper for sin bevegelse fra Maulana Abul Kalam Azad og Khairi brødrene, og presentasjonsstilen sin fra Niyaz Fatehpuri. Men han var så egosentrisk at han aldri erkjente at hans ideer kom fra noen andre enn ham selv².

1 Abul Ala Maududi, *Murtad ki saza Islami qanun main*, (Lahore: Islamic Publications Ltd, 1981 8th ed.), 32.

2 Dr Israr Ahmad, *Islam aur Pakistan, Tarikhi siyasi ilmi aur thaqafati pasmanzar* (Lahore: Anjuman khuddam-ul-Quran, 1983), 72. Dr. Ahmad var tidligere leder (Nazim-i-Ala) av studentorganisasjonen til Jamaat-e-Islami og senere Amir av Jamaat-e-Islami Montgomery. Han skrev også *Tabrik-e-Jamaati Islami: a Research paper*. Dr Ahmad meldte seg ut av Jamaat-e-Islami etter ti år med engasjement.

På samme måte er Maududis ideer om frafall, enda de skyldes en tolkningsfeil av tidligere muslimsk juridisk tolkning (*fiqh*), har faktisk sitt utspring i middelalderens kristendom. Deobandi-skolen³, som på den ene siden samarbeidet med den dominerende hindu-politiske organisasjonen, Indian National Congress, og på den andre kjempet en skjult kamp mot *Shuddi*-kampanjen, inspirerte Maududis tanker. Innflytelse av marxistiske verk, som Maududi viser seg å ha lest som en ung og lettpåvirkelig redaktør, er merkbare i hans tankegang. *Tabrik-e-Jama'at-e-Islami* er en merkelig blanding av middelalderens kristne skikker, Deobandi/Wahabi-intoleranse, og marxistisk ansporelse til sammenbrudd.

Slik som vi så det i det første kapitlet av denne boken, er begrepet om religiøs frihet verken evolusjonerende eller lineær. Det er et syklisk fenomen. Hver gang en av Guds profeter eller en religiøs reformator viser seg, blir han sagt imot. Han blir beskyldt for å splitte samfunnet og bryte den tradisjonelle overensstemmelsen. Han blir satt i gapestokken som en frafaller. Til slutt lykkes alltid profeten med å etablere religionsfrihet. Den sanne troen spredt gjennom religionsfrihet stivner til et rigid dogme, som egentlig resulterer i tap av rett til å være uenig.

På sitt siste besøk i templet, sa Jesus: «Gi keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er» (Markus 12:17). Denne meget tydelige erklæringen skiller religiøs tro fra politisk makt. Likevel, etter å ha oppnådd politisk makt i bare ett år, ble den kristne kirken delt av Skisma (år 312). For mer enn 300 år ble kristne forfulgt og blomstret, og likevel ble kirken konfrontert med klosterløsrivelser, donatisk skisma, og arisk kjetteri kort tid etter Konstantins omvendelse. Gjennom hele den kristne historien har kjetteri eller avvikelse

3 Deoband-bevegelse (Dar-al-ulum) var stiftet i 1867. Deoband er en liten by i nærheten av Dehli.

fra det ortodokse vært til stor bekymring. Det involverer bestandig det veldige begrepet av guddom, Jesu guddommelighet.

«Hvis Kristus var guddommelig på en absolutt måte, og likevel forskjellig fra Gud, da var det to guder, og kristendommen var en form for diteisme og ikke monoteisme. På den andre siden, hvis forholdet som Guds sønn ble bokstavelig tolket, vil Faderen være stamfaren til Gudsønnen. Men logikken av dette forholdet betydde at Kristus kunne ikke være den fullstendige gud, siden det må ha vært en tid da han ikke eksisterte og Faderen hadde eksistert alene»⁴.

Ortodokse kristne holdt Kristus for å være identisk med Gud Faderen, mens Arius (256-336 e.Kr.) betraktet ham for kun å være liksom Ham. Så var det spørsmålet om hans mor. Nestorius (død 451 e.Kr.) erklærte at Jesus var to forskjellige personligheter, den ene et menneske og den andre det guddommelige; og at Maria var moren kun til det menneskelige og ikke til den guddommelige Kristus. Det ville derfor være bedre å kalle henne for Kristi mor. Den ortodokse læren er at Maria er den sanne moren, ikke av selve guddommen, men bare av det inkarnerte *legos* eller Guds ord, som inneholdt både den guddommelige og menneskelige naturen til Kristus⁵.

Det første økumeniske kirkemøtet ble holdt i år 325 i den bysantinske Nikaia og vedtok en trosbekjennelse om treenighetsmysteriet. Den standhaftige Arius ble fordømt av konsilet og satt i eksil av keiseren Konstantin. Keiseren beordret også at alle verkene til Arius skulle brennes, og besittelse av dem ville bli straffet med døden. Sirkelen av religiøs frihet begynte med Jesus fra Nasaret og endte da

4 S.G.F. Brandon, *Dictionary of the History of Ideas* (New York, 1973), vol. 11, 342.

5 C.J. Hefele, *History of the Christian Councils* (Edinburgh, (1984), vol. III, 12; se også Durant Will, *The History of Civilisation* (New York, 1950), vol IV, 48.

Justinian (483-565) foreskrev dødsstraff for frafall. Straffen ble en del av grunnfestet romersk lov i 535 e.Kr.

For et tragisk paradoks at samvittighetsfrihet ble kvalt av nettopp de romerske kristne, hvis nylig omvendte forfedre ble brent for å skaffe ild og moro i Neros Roma (64 e.Kr.). Så lenge kristne ble forfulgt av ikke-kristne politiske makter fortsatte kristne skribenter å forsvare religionsfriheten. Men når den imperialistiske tronen en gang ble beseiret av kristendommen, så kirken «på individualismen i troen med de samme fiendtlige øyne som en stat ser på løsrivelse eller opprør»⁶. Fra midten av det femte århundret, ble det som var og er Guds, underlagt keiseren. Politisk makt var nå kirkens høyre arm. I sin kampanje mot donatistene argumenterer Sankt Augustin (354-430) som følgende:

«Det er en rettferdig forfølgelse som den Kristi kirke volder den gudløse. Den forfølger i kjærlighetens ånd... slik at den kanskje kan irettesette... at den kanskje kan rette opp feil... (for å oppveie) til gode for dem, for å sikre deres evige frelse»⁷.

I år 385 ble en spansk biskop, Priscillian, anklaget for å preke mani-keisme og universell sølibat. Han benektet skyld, men ble tiltalt, dømt og brent på bålet sammen med flere venner.

Martin Luther (1483-1546), den tyske lederen av den protestantiske reformasjonen, var enig med sin romerske forgjenger, Augustin, og sa:

«Presteskapet hadde makt over samvittigheten, men det var funnet nødvendig at de skulle støttes av staten med absolutt

6 Eill Durant, *The Story of Civilisation*, 48.

7 P. Schaff, *Select Library of Nicene and Post-Nicene Fathers*, 1st series (Buffalo, 1887), vol. IV, 640.

straff av fredløshet, slik at feil kunne tilintetgjøres, selv om det var umulig å forby synd»⁸.

Men det var den franske protestantiske teologen John Calvin (1509-1564), som virkelig inspirerte Maududi.

«Han [Calvin] ønsket å utvide religionen med sverd og tilskrive døden som straffen for frafall... Katolikker bør lide samme straff som de skyldige i opprør, på det grunnlaget at Guds storhet må hevnes like hardt som kongens trone»⁹.

Mens Maududi fikk inspirasjonen fra Calvin, ble den logiske begrunnelsen skaffet til veie av den engelske filosofen Thomas Hobbes (1588-1679) i hans bok *Leviathan*. Siden evnen til å kunne utføre mirakler er et av kjennetegnene på en sann profet, og ifølge Hobbes var miraklenes tid forbi, var det derfor ingen mulighet for rettleiding gjennom en profet eller guddommelig inspirasjon. Fyrsten alene hadde den sivile eller religiøse makten. Han alene hadde makt til å fremstille lover, «for den som hadde lovlig makt over et hvilket som helst skrift til å gjøre det til loven, hadde også makten til å anerkjenne eller forkaste fortolkningen av den»¹⁰.

Kjetteri, ifølge Hobbes, var en privat dom og en handling i strid med den folkelige troen slik den var lagt fram av fyrsten:

«Det er ikke den indre urett til dommen som gjør kjetteri straffbart, men individets opprør mot autoriteten. For å være

8 J.E.E. Dalberg-Acton (1st Baron Acton), *The History Of Freedom and Other Essays* (London: Macmillan, 1907), 163.

9 Ibid., 178-9.

10 Thomas Hobbes, *Leviathan, or Matter, Form and Power of a Commonwealth Ecclesiastical and Civil* (Chicago: Great Books of the Western World, Encyclopaedia Britannica Inc., 1952).

lojal mot samvittighetens befalinger, vil den rådende normen tillate alle individer å være ulydige mot sine fyrster for å opprettholde sin sanne eller falske religion»¹¹.

Ifølge Hobbes er dette en omveltning.

Det er ingen frafall uten kjetteri og ingen kjetteri uten dogme. Det romersk katolske dogmet ble forsiktig stavet i den athanasianske trosbekjennelsen, som sier at: «Vi tilber én Gud i treenigheten, og treenigheten i Enhet; uten å forveksle personlighetene, eller splitte Vesenet.»

Det er fra denne kristne middelalderende tradisjonen, og ikke fra islam, Maududi utvikler de originale ideene til Maulana Abul Kalam Azad og Khairi brødrenes *Hakumat-i-Ilahiyya* (Guds rike)¹². St. Augustin, Martin Luther, John Calvin og Thomas Hobbes forsynte Maududi med de ikke-islamske prinsippene om ortodoksi, dogme og kjetteri – og også med veltalenhet om intoleranse.

Selv orientalister, som aldri lar en anledning til å kritisere islam gå fra seg, er enige i at det ikke er noe dogme eller kjetteri i islam. Goldziher sier:

«Roller av dogmet i islam kan ikke sammenlignes med den rollen det har i det religiøse livet til alle kristne kirker. Det finnes ingen konsiler eller synoder, som etter en heftig debatt, fremlegger en frase som deretter skal dømmes til å omslutte hele den sanne troen. Det finnes ingen geistlig institusjon som tjener som et mål på det ortodokse; ingen enkel autorisert fortolkning av de hellige skriftene, på hvilken kirkens lære og definisjon kanskje kunne påbygges. Konsensus, den høyeste autoritet i alle spørsmål om religiøs praksis, utøver

11 Ibid., 178-9.

12 Dr. Israr Ahmad, *Islam aur Pakistan*, op. cit., 72.

en elastisk, i enkelte tilfeller knapt definerbar jurisdiksjon, hvis oppfatning blir forklart på forskjellige måter. Især gjelder det enstemmighet, som skal ha effekten av en besluttsom konsensus. Det som er akseptert som konsensus av et parti, er langt fra å være akseptabel hos et annet»¹³.

Den samtidige jødiske orientlisten Bernard Lewis, som på ingen måte kan sies å være en proislamsk mann, observerer det slik:

«Det som betydde var det folk gjorde – praksis framfor teori. Muslimene hadde i sin helhet tillatelse til å tro som de ønsket, så lenge de aksepterte det minimale grunnlaget; Guds enhet, Muhammads profetdømme, og tilpasset seg sosiale normer»¹⁴.

Den sanne islam var ikke lenger den inspirerende kraften for Maududi. Etter å ha innført begrepet om frafall og kjetteri kunne han ikke flykte fra Calvins logikk som foreskrev «døden som straff for frafall», men Maududi hadde dristighet til å tilskrive fullmakten av denne straffen til den ærverdige Profeten^{sa}. Maududi skrev en pamflett om emnet hvor han bevisst skrev om Abu Bakars militære aksjon mot de opprørske stammene som et bevis på at det var dødsstraff for frafall. Før vi diskuterer dette er vi nødt til å sitere noe fra Maududis skrifter for å vise hvor dypt påvirket han var av sine kristne forbilder.

Men la oss først ta et kortfattet blikk på kristne faddere fra middelalderens Europa hvor avsvergelse fra kristendommen ble straffet med døden, og den eneste akseptable definisjon på kristendom var deres.

13 Goldziher, *Vorlesung über den Islam*, 2nd ed. (Heidelberg, 1925), 183-4; se Bernard Lewis, *Islam in History: Ideas, Men and Events in the Middle East* (London, 1973), 231.

14 Bernard Lewis, *The Jews of Islam* (Princeton: Princeton University Press, 1983), 53.

Likeledes var døden straffen for avsvergelse fra islam, og den eneste definisjon av islam var den Maududi eller hans etterfølgere la ned. Det er klart at under en maududiansk styre ville den maududianske styre bestemme hvem som er eller ikke er en muslim. Hva vil dommen være? Maududis skrifter er ganske klare.

Ifølge Maududi er ahmadi-muslimer frafalne og en «ikke-muslimsk minoritet». Men ahmadi-muslimer er ikke de eneste kjettere, men også Ahl-e-Quran, tilhengere av Parvez-skole er kjettere. De er *kafir* [vantro] og frafalne. Deres kjetteri er faktisk langt mer alvorlig enn qadianernes [ahmadi-muslimenes]. Den følgende befaling om landsforvisning gitt av Maulana Amin Ahsan Islahi, som enda ikke hadde gitt avkall på den maududianske læren og fortsatt ble betraktet som Maududis høyre arm – ble utgitt i *Tasnim*, det offisielle organet til Jama'at-e-Islami:

«Noen mennesker råder at siden det ikke finnes en mulighet til å proklamere den islamske *Sharia*, bør dette landets [Pakistan] regjering dannes på grunnlag av prinsipper nedlagt i Koranen. Hvis de, ved å si dette, mener at *Sharia* **kun** er begrenset til Koranen og andre regler ikke er *Sharia* da er det åpenlyst kjetteri. Denne kjetterien ligner på den til qadianierne, men er i virkeligheten langt mer farligere»¹⁵.

Denne kjennelsen er klart imot ahmadi-muslimer og Ahl-e-Quran. For å undersøke om denne kjetteri og følgende frafall er kun begrenset til disse to gruppene, må vi nærmere inn på dette.

Ifølge Maududis skrifter er alt *ikke-maududiansk* kjetteri. Den maududianske lære er som den athanasianske trosbekjennelsen og ethvert avvik fra disse er *kufir* [vantro].

15 The Daily Tasnim, 15. august 1952, 12; se også Mijaz Shanasi asul, 372.

Maududi sier:

«Nittini komma ni prosent av den muslimske nasjonen har ingen kunnskap om islam eller evne til å skjelne rett fra galt. De har verken rettet sine moralske verdier eller tanker mot islam. En muslim er en muslim fordi hans far var en muslim, og troen har gått i arv fra en generasjon til en annen. Disse muslimene har ikke akseptert denne sannheten fordi *de* trodde det var det sanne, og heller ikke har de avvist det som er galt fordi *de* visste at det var galt. Hvis muslimenes sak overlates til disse menneskene, da lever de som tror at muslimenes sak vil bli håndtert riktig i dårenes paradis»¹⁶.

Han fortsetter:

«Proessen med demokratiske valg er som å male smør ut av melken. Hvis forgiftet melk blir malt, vil også smøret være forgiftet. Så folk som tror at Guds riket [*Hakumat-i-Ilahiyya*] vil automatisk ankomme hvis muslimske områder frigjøres fra hinduene tar feil. De vil ende opp med en hyklersk regjering av muslimer [*Kafirana Hakumat*]»¹⁷.

Maududi er mer tydelig i det følgende avsnitt fra samme bok:

«Nasjonen, kalt Musalman, består av alt slags avfall. Alle typer av karakteristikk er funnet hos de vantro finnes også her. Tallet på løgnere som møtes i rettsalene er ikke mindre enn hos andre nasjoner. Bestikkelse, tyveri, hor, falskhet, kort sagt

16 Maulana Maududi, *Musalman aur majuda siyasi kashmaksh*, (Pathankot: Maktaba Jamaati Islami, 1941-2), vol. III, 130.

17 Ibid., 132.

finnes det ingen form for moralsk fordervelse som de scorer lavere enn de vantro [*Kuffâr*]¹⁸.

Disse maududianske forordninger og befalinger er meget omfattende. Imidlertid kan en være i tvil om disse befalingene kun gjelder de vanlige 99,9 % av muslimer, og at det muslimske lederskapet og de intellektuelle er kanskje fritatt fra disse pålegg. Men Maududi skrev en annen kunngjøring om det muslimske lederskapet og *ulema* for å klargjøre at enhver muslim som ikke aksepterer den maududianske trobekjennelsen har gått seg vill. Maududi skriver:

«Vestlig skolerte politiske ledere, *ulema*, og lærde av muslimsk lovstudiet; alle disse er ledere som er villedet like mye som hverandre, både i deres meninger og mål. De har tapt sannhetens sti og har vandret blindt i mørket. Ikke en eneste av dem har et muslimsk syn»¹⁹.

Så ifølge Maududi er verken 99,9 % av muslimer eller deres religiøse og verdslige ledere på den rette vei. De har gått seg vill, de har ikke et muslimsk synspunkt, og alle former for forbrytelser som fant sted blant *kuffâr*, finnes også blant muslimer. Om man hadde kalt *umma* for «en gruppe av frafalne» etter å ha hørt denne beskrivelsen ville Maududi ha vært enig. Han hadde ikke denne vanen til å jåle opp ordene sine. Idet han henviste til de som skiller seg fra Jama'at-e-Islami, sa han:

«Denne er ikke veien hvor man kan snu tilbake. Å snu betyr å frafalle»²⁰.

18 Ibid., 166.

19 *Musalman aur maujuda siyasi kashmkash*, op. cit., vol. III, 95.

20 *Ruidad-i-Jamaati Islami* 8Ichra, Lahore: Shu'ba Nashr wa Ishaat, Jamaati Islami, 1970), part 1, 16.

Hvis løsrivelse fra Jama'at-e-Islami og ledsagelse av en annen muslimsk organisasjon er frafall da er den andre organisasjonen naturligvis *kafir*. Det samme er muslimer, som ber om velvilje ved helgeners gravsteiner, og Shiittene som anser de tre første kalifene som tronrøvere. Det er godt kjent at ifølge Maududi – og alle *ulema* av Deoband – er hovedgruppen *Ahl-e-Sunnat Wal Jama'at* fra India og Pakistan, kjent som brelvi, *kafir*.

Nå som Maududi faktisk har erklært alle *ikke-maududianere* som frafalne, drøfter han temaet om folk som er muslimer fra fødsel av i stor detalj. Det er en av de mest vanskeligste deler av Maududis argumentasjon. Idet han diskuterer sin islam, sier Maududi:

«Jeg har kastet vekk den arvelige Islams lenke... Jeg leste Koranen og studerte livet til den ærverdige profeten Muhammad^{sa} ... og nå er jeg en ny (omvendt) muslim».

På det samme grunnlaget klekket han ut en plan for nyomvendelse av andre muslimer. Han avslører sin plan i følgende ord:

«Hver gang dødsstraff for frafall blir tvunget inn i en ny islamsk stat, blir muslimene holdt innenfor islams fold. Men det er en fare for at et stort antall hyklere vil leve ved siden av dem. De vil alltid fremstå som en fare for forræderi.

Min løsning på dette problemet er følgende: Hver gang en islamsk revolusjon finner sted, bør alle de ikke-praktiserende muslimer innen ett år erklære sin avsvergelse fra islam og komme seg ut av det muslimske samfunnet. Etter ett år vil alle født muslimer bli ansett som muslimer. Alle islamske lover vil bli påtvunget dem. De vil bli tvunget til å praktisere alle *farâidh* og *wajibât* av deres religion og hvis noen da ønsker å forlate islam, vil da bli henrettet. Alle anstrengelser

ville bli gjort for å hindre at færrest mulig faller i fanget på *kufʼr*. Men de som ikke kan bli reddet, vil motvillig bli skilt fra samfunnet for alltid [henrettet]. Etter denne renselsen vil det islamske samfunnet starte på nytt med muslimer som frivillig har bestemt seg for å forbli muslimer»²¹.

Maududi forteller oss ikke om under hvilke regler for *ijtihād* vil loven som dømmer dødsstraff for frafall vil ligge. Uansett vil denne loven tre i kraft først når en islamsk stat blir grunnfestet. Etter denne perioden med anstendighet, vil muslimer som er født *kafīr* falle ut. Maududi forklarer hvorfor han ikke kan gjøre unntak for disse uheldige. Han sier:

«Det er et siste spørsmål om dødsstraff som kanskje vil forstyrre mange av oss. En ikke-muslim som frivillig omfavner islam og så vender tilbake til *Kufʼr* igjen, kan sies å ha gjort en veloverveid feil. Han kunne ha forblitt en *dhimmi*, så hvorfor slutte seg til en religion med felles ansvar hvor det ikke finnes noen utvei? Og hva med den personen som ble født av muslimske foreldre, men har ikke omfavnet islam? Han er muslim av fødsel. Hvis han etter å ha nådd sin modne alder ønsker å forkaste troen, trues med henrettelse slik at han forblir muslim – vil det være urettferdig. Og det gir også forsyning til det voksende antall av hyklere i det muslimske samfunnet.

Det er to svar på dette spørsmålet, det ene behandler det praktiske aspektet og det andre selve prinsippet. Prinsipielt sett kan det ikke gjøres forskjell på de som er tilhengere av en religion fra fødselen av, og de som omvender seg til den. Og

21 *Murtadd ki saza Islam main* (1950), 80-1.

aldri har en religion gjort en slik forskjell. Både de omvendte og fødte tilhengere blir styrt av samme lover. Det er både umulig og også logisk sett absurd at man skal anse barn til en religions tilhengere som *kuffâr*, eller fremmede inntil de er voksne, og da gi dem valget mellom å akseptere eller forkaste sin medfødte religion (eller statsborgerskap for den saks skyld). Intet samfunn i verden kunne takle sine affærer på denne måten»²².

Selv om vi godtar den maududianske loven om at islam foreskriver dødsstraff for frafall, og at alle muslimer unntatt Jama'at-e-Islami er *kafir*, kan vi likevel ikke behandle ikke-maududianske muslimer som frafalne – selv ifølge Maududis egen logikk. De er «født kafir».

Maududi vil ha både i pose og sekk. Muslimer som er uenige med det maududianske forståelsen av islam, blir først beskrevet både som «født muslimer», og deretter *kafir*, siden de ble oppdratt av sine foreldre i en *kafirana* miljø. Så blir de kalt frafalne siden de i sin voksne alder ikke nektet deres foreldres islam til fordel for den maududianske islam.

En ikke-muslim som slutter seg til islam og siden avsverger bør henrettes fordi han ble muslim velvitende om at det ikke fantes noen utvei. På samme måte bør en ikke-maududiansk født muslim bli behandlet som en frafaller, siden han i sin voksne alder ikke aksepterte den maududianske versjonen av islam. Dette argumentet viser klart Maududis diktatoriske, manipulerende og intolerante personlighet. Ingen muslim, verken født eller omvendt, er ute av hans rekkevidde.

Koranens lov om at «**det skal ikke være noe tvang i religionen**», er blitt forklart bort i følgende ord:

22 *Murtadd ki saza Islami qanun main* (8th ed.), op. cit., 72-3.

«Dette betyr at vi ikke tvinger noen til å omfavne vår religion. Det er sant. Men vi må advare enhver som ønsker å avsverge at den døren er ufremkommelig for fri trafikk. Hvis du ønsker å komme, gjør det da med en bestemt avgjørelse og med viten om at du ikke kan flykte».

En ledende lærd av Ahl-e-Quran, Ghulam Ahmad Parvez, kommenterer Maududis kommentar på dette verset fra Koranen i følgende ordelag:

«Maududis islam er som en musefelle, musa kan bare gå inn i fella, men han kan ikke flykte.»

Det sentrale punktet i Maududis argumentasjon er at enhver religion anser sine tilhengernes etterkommere som sine tilhengere. Derfor vil barna av muslimske foreldre – til og med de hvis foreldre i praksis er *kafir* – regnes som eiendom til islam. Hvis en eiendomsrett er blitt opprettet over disse barna, hvordan kan de da ha friheten til å velge en annen religion i sin voksne alder? Det virker som om Maududi har oversett følgende tradisjon av den ærverdige Profeten^{sa} i sin forklaring av dette emnet:

«Ethvert spedbarn har et medfødt anlegg til å bli en muslim, men dets foreldre gjør det til en jøde, kristen eller zoroaster»²³.

Om det sentrale punktet i Maududis argument er riktig hvorfor begrense det da til kun å gjelde for muslimenes etterkommere? Hvorfor ikke anvende det på ikke-muslimer også, siden de ifølge *hadith*, har «medfødt anlegg til å bli en muslim»? Dette vil gi det

23 *Al-Bukhari, Kitab al-jana'iz.*

maududianske styre fullstendig kontroll over ikke-muslimske barn. Det blir ingen forskjell om barnet er i eller utenfor den maududian-ske riket. Mens Maududi ser ut til å ha oversett *hadith* sitert ovenfor, leder hans logikk ham til denne absurditet.

Maududi har i virkeligheten, ord for ord, reproduisert den middelaldrende kristendommen i bevegelsen Jama'at-e-Islami. Elisabeth Labrousse, en historiker av den middelaldrende kristendommen, skriver i sin kommentar om Maududis intolerante politikk: «på det individuelle planet skaper det kun martyrer eller hyklere»²⁴. Sammenlign nå Labrousse's observasjon med det følgende avsnittet fra Maududis bok *The Punishment of Apostasy in Islam*:

«Om han [den frafalne] bevisst og ærlig ikke ønsker å leve som en hykler og ønsker å forbli trofast i sin tro, hvorfor legger han seg ikke frem for døden?»²⁵

Siden det maududianske konseptet av religion er den eneste veien til frelse, vil ikke Maududi tillate tilhengere av en annen religion de samme rettigheter og privilegier. Det misjonerende arbeidet til andre religioner vil være forbudt i en maududi stat. Maududi sier:

«Henrettelsen av frafalne har allerede avgjort saken. Siden vi ikke tillater en muslim til å omfavne en annen religion, vil det aldri være et spørsmål om å gi andre religioner tillatelse til å åpne sine misjoner og spre sin tro innenfor våre grenser. Det kan vi ikke tolerere.»²⁶

24 *Dictionary of the History of Ideas* (New York), vol. IV, 116.

25 *Murtadd ki saza Islami qanun main*, 51.

26 *Ibid.*, 32.

Men kan en *kafir* spre sin tro blant andre *kuffâr*? Kan for eksempel en kristen misjonere blant jøder eller hinduer? Kunne *Arya Samaj* tilhengere, som ikke tror på gudebilde tilbedelse og tror på én Gud, preke til tilhengere av den panteistiske sekten Sanatan Dharma?

Maududi sier:

«Islam kan aldri tolerere at falske religioner spres i verden. Hvordan kan misjonærer av falske religioner få tillatelse til å spre falskhet, og tiltrekke andre mot den ilden som de selv går mot?»²⁷.

Maududi erkjenner selv at jøder og kristne er *Ahl-e-Kitab* [bokfolket]. Men hvis de ønsker å omvende avgudsdyrkere, ildsdyrkere eller polyteister til å tilbe én Gud – Moses og Jesu Gud – og derved bringe dem nærmere islam, vil det være forbudt for dem.

Kort sagt, avstår Maududi kun det at en født *kafir* ikke kan drepes, om han nekter å akseptere islam. Men om det er slik, hvorfor drepe en ny *kafir* som har avsverget? Og om en ny *kafir* skal for all del straffes, hvorfor dødsstraffen? Hvorfor ikke landsforvisning eller fengsel for livstid, slik at det muslimske samfunnet ikke splittes? Her forklarer Maududi, trofast overfor St. Augustins logikk, at den frafalne blir henrettet til hans egen fordel. Han sier:

«Det finnes kun to måter å behandle en frafallen på. Enten ved å gjøre ham fredløs ved å frata ham borgerskapet, og dermed tillate ham minst mulig eksistens eller drepe ham. Den første metoden er absolutt mer hardere enn den andre, fordi han eksisterer i en tilstand hvor “han verken lever eller

27 *Murtadd ki saza Islami qanun main*, 35.

dør”²⁸. Å drepe ham er å foretrekke. På denne måten vil både hans og samfunnets smerte ta slutt samtidig»²⁹.

Men straffen som Maududi dømmer de frafalne til kan ikke sammenlignes med St Augustins «kjærlighets forfølgelse». Det finnes et liv etter døden og ved å drepe en frafallen sender Maududi ham direkte til helvetes ild. Ved å redde en frafallen fra den midlertidige smerten av et utstøtt liv sender Maududi ham til langt større smerter av helvete. Fremfor alt fratar Maududi den uheldige frafalne muligheten til å kunne angre og dermed oppnå frelse. Mens en *kafir* har muligheten til å angre når som helst i sitt liv, kan ikke en frafallen vende tilbake til islam og dra fordel av nåden til den store tilgiveren (*Al-Ghaffâr*) og den som mottar anger (*Al-Tawwâb*).

Idet man forminsker Maududis logikk til dens absurde konklusjon, kan en spørre seg: «Siden dødsstraffen er ment for å skremme folk, som tar omvendelse av tro lettvindt, i å komme inn i vårt samfunn. Hvordan tenker du å hindre slike tvilende mennesker fra å bli født i muslimske hjem?»

Den drakoniske politikken av tvang og brutal intoleranse er ikke bare begrenset til maududi-staten. Dets utenrikspolitikk er også basert på tvang og intoleranse. Maududi sier:

«Islam vil ikke bringe denne revolusjonen i et eller noen få land. Den vil spre den til hele verden. Selv om det er pliktig for ethvert “muslimsk parti” å bringe denne revolusjonen først i dets egen nasjon, dets endelige mål er en verdensomfattende revolusjon».

28 Koranen 87:14.

29 *Murtadd ki saza Islami qanun main*, 51.

Islams endelige mål er selvfølgelig en verdensomfattende revolusjon, men islam ønsker en åndelig revolusjon, ikke den kommunistiske revolusjon som Maududi har lånt fra den kommunistiske ideologien. Det er ingen tilfeldighet at Maududis polemikk følger det kommunistiske argumentet. Erstatt ordene «kommunistisk parti» og man vil høre ekkoer av Marx og Lenin i Maududis skrifter. Den maududian-ske revolusjonen er ikke basert på *adl* [rettferdighet], men på materialisme og påfølgende personlig diktatur. Maududiansk politikk ovenfor nabostatene og kommunistisk utenrikspolitikk skiller seg lite. Han skriver:

«Menneskelige relasjoner er så integrerte at ingen stat kan ha fullkommen handlingsfrihet utfra sine egne prinsipper med mindre de samme prinsippene også blir praktisert i nabolandene. Derfor, både for sin egen sikkerhet og den generelle reformen, vil et “muslimsk parti” ikke være tilfreds med etablering av islam i kun ett område. Det burde forsøke å spre seg i alle retninger. På den ene siden vil det spre sin ideologi, og på den andre vil det invitere folk fra alle nasjoner til å akseptere dets trosbekjennelse, for frelsen ligger kun i det. *Hvis denne islamske staten har makt og ressurser, vil den slåss og ødelegge de ikke-islamske regjeringene og etablere islamske stater i stedet*»³⁰.

Avsnittet er virkelig en kopi av det kommunistiske manifestet. Maududi nøler ikke med å tilskrive sin aggressive politikk til den ærverdige Profeten^{sa}. Maududi sier:

30 Maududi, *Haqiqat-i-Jihad* (Lahore: Taj Company Ltd, 1964), 64; emphasis added.

«Dette var politikken Profeten^{sa} og hans rettlejede kalifer adopterte. Arabia, hvor det muslimske partiet først oppsto, ble også først underlagt. Etter dette sendte Profeten^{sa} invitasjoner til alle naboland. *Men han ventet ikke med å se om de ble akseptert eller ikke.* Idet han oppnådde makt, startet han konflikten med det romerske imperiet. Abu Bakr ble partiets overhode etter Profeten^{sa}, og han angrep både det romerske og det persiske imperiet, og Umar vant krigen til slutt»³¹.

Dette er en generell krigserklæring mot alle ikke-muslimske stater – de er trygge så lenge den maududianske staten er svak. Etter at den maududianske staten har gitt sine muslimsk fødte statsborgere valget mellom maududiansk islam eller å komme seg ut innen et år, og har fått undertrykt innenriks motstand, vil de engasjere seg i en erobringsskrik mot nabostatene. Maududi deler ikke det generelle muslimske synet om at krigen ble påtvunget den ærverdige Profeten^{sa}, Abu Bakr og Umar av mektige kristne og zoroasterske imperier med ønske om å knuse islam, og at muslimer med sine svake ressurser måtte kjempe tilbake i selvforsvar.

31 Ibid.; skriften er gjort *kursiv* for å skille.

KAPITTEL 6

AVSVERGELSE

Skriv ned for meg navn på enhver som kaller seg selv for en muslim.

– Muhammad^{sa}

Konseptet av frafall slik det eksisterte i middelalderens kristendom, og slik den blir fremstilt av Maududi er ukjent for islam. Det finnes ikke et eneste ord for det i det arabiske språket. Det er ingen tvil om at enkelte tidlige muslimske rettslærde betraktet avsvargelse fra islam for en stor forbrytelse, men deres definisjon på «muslim» var så vid at en som kalte seg muslim ikke kunne bli stemplet som avsvarger. Profeten^{sa} fremla for oss to definisjoner på en muslim. Ved tiden for den første folketelling i Medina, sa Profeten^{sa}:

«Skriv ned for meg navn til enhver som kaller seg selv for en muslim»¹.

Ved en annen anledning sa Profeten^{sa}:

«Enhver som ber slik vi ber, og vender seg mot vår *Qiblah* og spiser det vi slakter på vår rituelle måte, er en muslim; han er *dhimmat-Allah* og *dhimmat al-rasûl*. Så sett ikke Allah i strid med Hans *dhimma* [ansvar]»².

1 *Sahih al-Bukhari, Bab Kitabal- Iman al-Nas.*

2 *Ibid., Kitab al-Salât, Bab Fadl Istaqbal al-Qiblah,*

Men Maududi og *ulema*, som støtter diktatur og autoriteter i muslimske land, har lagt til forskjellige vilkår til den ærverdige Profetens^{sa} enkle definisjon. I ordelag av Al-Ghazali (450-505 e.H. / 1058-1113 e.Kr.) har de begrenset: «Den vide nåden til Gud for å gjøre paradiset til et tilholdssted for en liten gruppe av teologer»³. Resultatet av deres strabaser har blitt sammenfattet av den tidligere høyesterettsjustitiarius fra Pakistan, Muhammad Munir, som ledet granskningskommisjonen for Punjab-opptøyer i 1953. Han sa:

«Om man betrakter de utallige definisjonene gitt av *Ulema*, er det da behov for noen annen kommentar enn at det ikke finnes to religiøse lærde som er enig om grunnlaget? Om vi prøver oss på vår egen definisjon, slik som enhver religiøs lærd har gjort, og den definisjonen skiller seg fra alle andre, vil vi alle forlate islams fold. Om vi adopterer definisjonen gitt av en av *ulema*, vil vi forbli muslim ifølge denne *alim*, men *kafir* ifølge definisjon av alle andre»⁴.

Munirs observasjon må leses sammen med Profetens^{sa} reprimande til Usamah b. Zayd. I raid hos Ghalib b. Abdullah al-Kalbi, ifølge Ibn Ishaq, ble en mann drept av Usamah b. Zayd. I beretning av denne hendelsen sa Usamah b. Zayd:

«Da jeg og en mann fra *ansar* overrumplet og angrep ham med våre våpen, utropte han *Shahada*, men vi holdt ikke våre hender tilbake og drepte ham. Når vi kom til Profeten^{sa} og fortalte ham det som hadde skjedd, sa han:

3 Al-Ghazali, *Faysal al-Tarifqah bayn al-Islam wa'l Zandaqah* (Cairo, 1901), 68.

Al-Ghazali var den første muslimske sosiologen. Se Bernard Lewis, *Islam in History: Ideas, Men and Events in the Middle East* (London, 1973), 232.

4 *Munir Comission Report* (Lahore, 1954), 28.

“Hvem vil tilgi deg Usama for å ha neglisjert hans tilståelse av troen?”

Jeg fortalte ham at mannen kun hadde uttalt ordene for å flykte fra døden, men han gjentok spørsmålet, og fortsatte å gjøre så inntil jeg ønsket at jeg ikke hadde vært muslim før denne dagen, og at jeg aldri hadde drept mannen. Jeg ba ham om å tilgi meg og lovet at jeg aldri ville drepe den som erklærte *Shahada*. Profeten^{5a} sa: “Vil du berette det etter meg [min død], Usama?” og jeg sa at jeg ville gjøre det⁵.

Profeten^{5a} visste at tross hans bekymring for livet til *shahada*-uttalende muslimer, ville de fortsatt bli drept av misledede folk i islams navn. Ifølge beretningen i *Musnad Imam Ahmad Hanbal*, spurte Profeten^{5a} Usama også om han hadde skjært i offerets hjerte for å sjekke påliteligheten av hans tro⁶.

Og likevel fortsetter maktsyke og politisk orienterte *ulema* å opphisse uvitende muslimer til å drepe sine muslimske brødre – muslimer hvis synspunkt er litt forskjellig fra deres egen – som om de ved å skjære i deres hjerter skulle ha oppdaget at troen hos slike muslimer er falsk.

Om avsvergelse bruker Koranen ordet *irtadda* som betyr at ingen har rett til å erklære en annen muslim *murtadd*. Slik Imâm Raghîb Isfahani⁷ forklarer, betyr ordet *irtidad* å følge sine skritt tilbake til stedet man kom fra. Ordet er spesielt knyttet til avsvergelse – vende tilbake til *Kufr* (vantro) fra islam, for eksempel: «Sannelig, de som

5 Abdul Malik Ibn Hisham, *Sirat Rasul Allah* ed. F. Wustenfeld, 2 vols. (Göttingen, 1856-60), 984; oversatt av A. Guillaume, *The Life of Muhammad* (London, Oxford University Press, 1970), side 667.

6 *Musnad Imam Ahmad Hanbal* vol. V, 260.

7 *Mufradat al-Quran*.

vender ryggen til, etter at rettleiding står dem klar» (47:26) og «den av dere som faller fra sin religion» (5:55).

Den ærverdige Koranen bruker ordet *ridda* i intransitiv form (*ifitial*), det vil si at enhver har mulighet til å velge, men ingen har rett til å erklære noen for frafaller. Det er en frivillig handling og ingen utenforstående kan ta del i det. Det er dette aspektet av frivilje som skjelner *irtidad* fra det kristne og det maududianske konseptet av frafall diskutert i det foregående kapitlet. Frafall og straffen for den krever en ekstern autoritet, kirken eller staten, det er som mord eller henrettelse. *Irtidad* er som selvmord, en kan myrde eller henrette, men ingen kan «selvmyrde» noen.

Sura *Al-Kāfirūn*, åpenbart Profeten^{sa} i tidlig periode av hans profetdømme, er en direkte uttalelse om prinsippet angående emnet samvittighetsfrihet. Profeten^{sa} ble fordret om å fortelle de vantro at det ikke var noe fellespunkt mellom hans og deres levemåte. Siden de var i fullstendig disharmoni, ikke bare når det gjaldt grunnleggende konsept av religion, men også i dets detaljer og andre aspekter, og en kompromiss mellom dem var umulig. Derfor sa han: «For dere er det deres religion, og for meg er det min religion» (109:7).

Profeten^{sa} fikk gjentagne ganger beskjed om å ikke bekymre seg om de vantro ikke var klare til å akseptere hans budskap. Han var ikke deres *wakil* (vokter). Gud sier:

«Og ditt folk har forkastet det *budskapet som Vi sendte gjennom deg*, enda det er sannheten. Si: Jeg er ikke vokter over dere»⁸.

8 Koran, 6:67. Se også 6:108, 10:109, 17:55, 39:42, og 42:7. Ordet *wakil* har blitt forklart av Imām Fakhr-ud-Din Razi i *Tafsīr Kabir* (Cairo, 1308 AH), vol. IV, 62-3. Se også Muhammad Abduh i *Tafsīr al-Koran al-Shahīr bi Tafsīr al-Manar*, ed. Muhammad Rashid Rida (Beirut, 1337 AH), vol. VII, 501-3, 662-3.

Denne åpenbaringen ble kunngjort i Mekka-perioden da Profeten^{sa} og hans disipler ble forfulgt. Likevel, selv ved hans ankomst i Medina, forble uttalelsen det samme, enda han nå hadde makten. Den ble faktisk gjort enda mer eksplisitt.

Den første suren i Medina, som også diskuterer samvittighetsfrihet, var *Al-Baqarah*. Vers 257 fra denne suren inneholder den klareste uttalelsen om dette emnet:

«Det er ikke tvang i religionen, for sannheten er visselig lett å skjelne fra løgningen. Den som derfor forneker den som leder vill, og tror på Allah, han har visselig grepet fatt i et sterkt håndtak som ikke kan brytes i stykker, og Allah er althørende og allvitende».

Det er den sikre erklæring fra en profet som har organisert en *umma* i en by hvor hans makt sto sterkest. For at emnet *jihad* ikke skal bli misforstått, blir muslimene fortalt at den sanne dyd ligger i godt arbeid og god tro (255-258), og Guds storhet blir ihukommet i tronverset (256). Befalingen, «ingen tvang i religionen», kommer rett etter tronverset. Koranens lesere kunne ha tenkt seg at Gud ønsker muslimer til å spre sin tro med tvang, siden den kaller til å bekjempe fiender av *umma* og tilby Gud spesielle offer. Så verset befaler muslimene om å **ikke** på noe vis ty til vold i omvendelsens navn. Betydningen av dette verset kan bli vurdert ut fra en *hadith*, sitert i *Jam'e Tirmidhi*. Profeten^{sa} sa at høydepunktet i Koranen var *Al-Baqarah* og at Satan ikke ville tre inn i huset til den som resiterer dette kapittelets ti vers (dvs. de fire første, tronverset og de to etterfølgende [257-258] og de siste tre versene).

Prinsippet om ingen tvang, ble gjentatt etter seieren ved Badr (3:21) og igjen i *Al-Mâ'idah*, den siste åpenbarte sura. Nå som Muhammads^{sa} autoritet var fullstendig etablert, ikke bare i Medina,

men også i Mekka, var det livsviktig å påpeke at Profetens^{sa} eneste plikt var å overbringe Allahs ord.

«Og adlyd Allah og adlyd Sendebudet og frykt (Ham)! Men om du vender deg bort, så vit, at det kun påhviler Vårt Sendebud den tydelige forkynnelsen» (5:93).

Og til slutt:

«Det påhviler Sendebudet kun forkynnelsen, og Allah vet hva dere åpenbarer og hva dere skjuler» (5:100).

Religiøs tro er en privat sak. Det er Gud alene – ikke staten eller de religiøse autoritetene – som vet om det en åpenbarer til Gud eller det en skjuler.

Dette verset leder til temaet om *munâfiqûn* – hyklerne. Begrepet *munâfiqûn* beskriver borgere av Medina som utvendig hadde akseptert islam, men hvis tro var mistenkelig av forskjellige grunner. Det er mange referanser til dem i Koranen, men i fire avsnitt er de definert som *murtadd* (avsvergere). Den første referansen finnes i sura *Muhammad*. Det er en sura fra Medina-perioden som kort beskriver formålet med krig ifølge islam. Den forteller at mens de troende gledelig tar imot åpenbaring som kaller dem til å kjempe for Allah, føler *munâfiqûn* som om de ledes mot sitt blodbad. På denne måten skilles de oppriktig troende fra dem hvis tro er falsk eller overfladisk. Den siterer videre:

«Sannelig, de som vender ryggen til [*artaddû*], etter at rettledningen står dem klar – dem har Satan forført, og han (hvisker) til dem (falske) forhåpninger. Det skyldes at de sa til dem som hater hva Allah har åpenbart: Vi vil adlyde dere i noen ting! Og Allah kjenner deres hemmeligheter» (47:26-27).

Versene sitert ovenfor nevner ingen straff for disse menneskene.

Neste anvisningen til *munâfiqûn* er i sura *Al-Munâfiqûn*, som ble åpenbart mot slutten av 6 e.H. / 628 e.Kr. Suren viser utroskap og uærlighet til hyklerne og fordømmer deres offentliggjorte trosbekjennelse som falsk og forrædersk. Dette var en offentlig reprimande:

«Og Allah bevitner at hyklerne visselig er løgnere. De tar deres eder som et skjold, og så hindrer de *folk* fra Allahs vei. Sannelig, ondt er det de bedriver. Slik er det, fordi de trodde og deretter ble vantro. Derfor ble deres hjerter forseglet, så de ikke forstår... De er fienden, ta deg derfor i akt for dem! Det er det samme for dem, om du ber om tilgivelse for dem eller du ikke ber om tilgivelse for dem. Allah vil aldri tilgi dem, sannelig, Allah rettleder ikke det opprørske folk» (63:2-7).

De to siste anvisningene til *munâfiqûn* finnes i en av de sist åpenbarte surene, *Al-Taubah*:

«Kom ikke med unnskyldninger. Dere har visselig vært vantro etter at dere har antatt troen. Om Vi tilgir en del av dere, kan Vi straffe en del *av de andre* fordi de var syndere». (9:66)

De som skal tilgis er åpenbart de av *munâfiqûn* som angret og ble oppriktige muslimer. Når det gjelder de som skal straffes, leser vi et vers lenger ned:

«Allah har lovet de hylkerske menn og kvinner og de vantro Helvetes ild, hvor de skal forbli i lang tid. Den skal være dem tilstrekkelig. Og Allah har forbannet dem, og de vil få en langvarig straff» (9:68)

Og til slutt:

«De sverger ved Allah at de ikke har sagt noe. Men de har allerede talt vantroens ord og *er blitt vantro etter at de (hadde antatt) islam...* Om de da angrer, vil det være bedre for dem. Om de derimot vender seg bort, vil Allah straffe dem med en smertelig straff i denne verden og i den kommende. Og de vil ikke ha noen venn eller hjelper på jorden» (9:74)⁹.

Profeten^{sa} visste at Abdullah b. Ubayy b. Salul var lederen av *munâfiqûn*, men han foretok ikke noe mot ham. Derimot ba Profeten^{sa} for ham da han døde. Umar bin al-Khattab berettes for å ha sagt:

«Da Profeten^{sa} gikk og sto ved den døde kroppen til Abdullah b. Ubayy og skulle til å be, spurte jeg ham: “Skal du be for Guds fiende?” Profeten^{sa} smilte og sa: “Still deg bak meg, Umar. Jeg har blitt gitt et valg og jeg har tatt valget. Det ble sagt til meg: ‘Be om tilgivelse for dem eller ikke be om det. Selv om du ba om tilgivelse for dem sytti ganger, vil ikke Gud tilgi dem’. Om jeg visste at han ville bli tilgitt hvis jeg ba for ham mer enn sytti ganger, ville jeg gjøre det”. Så ba han for ham og fulgte hans døde legeme til graven og sto der inntil han var begravd»¹⁰.

Omvendelsesfrihet er syretesten på «ingen tvang i religion». Det kan ikke være enveis frihet – friheten til å omfavne islam, men ikke forlate den. Det finnes ti direkte referanser til avsvergelse i Koranen: en i sure *Al-Nabl*, åpenbart i Mekka-perioden, og de resterende ni i

9 Merk ordene som er uthevet.

10 Abdul Malik Ibn Hisham, *Kitab Sirat Rasul Allah*, op. cit., 927.

surer åpenbart i Medina-perioden. Ikke i noen av disse versene finnes det den minste hint om dødsstraff for de som avsverger.

En av Koranens mest tydelige uttalelser om avsvergelse er vers 144 av *Al-Baqarah*. *Qiblah* [bederetning] ble flyttet fra Jerusalem til Mekka i det andre året etter Hijrah. Ibn Ishaq beretter:

«Og da *Qiblah* ble flyttet fra Syria til Ka'ba, kom Rifaa b. Qays, Qardam b. Amr, Kab b. al-Ashraf, Rafib Abu Rafi, al-Hajjâj b. Amr og to allierte av Kab, al-Rabi b. al-Rabi b. Abul-Huqayq og Kinana b. al-Rabi b. Abul Huqayq, til Profeten^{sa} og spurte: "Hvorfor har du vendt ryggen til *Qiblah* du pleide å snu mot da du hevdet å følge Abrahams religion? Hvis du igjen vender mot *Qiblah* i Jerusalem, vil vi følge deg og erklære deg som den sanne". Deres eneste hensikt var å lede ham vekk fra hans religion. Så Gud sa: "Vi innsatte den *Qiblah* som du fulgte (tidligere), kun for at Vi kunne skjelne den som følger Sendebudet fra den som vender seg på hælene sine. Og det var visselig tungt, unntagen for de Allah har rettleidet"»¹¹.

Koranen forskriver ingen straff for disse frafalne. Og historien har ikke registrert straff for noen som avsverget etter forandringen av *Qiblah*.

Sura Âl-Imrân, som ble åpenbart etter seieren ved Badr (2 e.H. / 624 e.Kr), inneholder følgende to vers som nevner avsvergelse av noen jøder fra Medina:

11 Ibid., 381.

«Å, dere Skriftenes folk, hvorfor blander dere sannheten med løgn og skjuler sannheten, når dere dog kjenner den?

En del av Skriftens folk sier: Tro på det som er blitt åpenbart dem som tror, ved dagens begynnelse – og fornekt det om dens ende [aftenen], så de kan vende tilbake (til deres tro)» (3:72-73).

Ibn Ishaq har navngitt mennene som klekket ut denne planen:

«Abdullah b. Sayf, Adiy b. Zayd og Al-Harith b. Auf ble enige om å foregi at de trodde på budskapet til Muhammad^{sa} og hans tilhengere på et tidspunkt og fornekte det senere for å forvirre dem. Målet var å få dem til å følge deres eksempel og gi opp deres tro»¹².

Ingen av disse tre jødene ble straffet.

En annen referanse finnes i *Sura Al-Nisâ*. Det sies:

«Sannelig de som tror, og så blir vantro, og deretter tror, og så blir vantro og vokser i vantro – Allah vil ikke tilgi dem og heller ikke lede dem på den rette vei.» (4:138)

En avsverger kan ikke nyte den gjentatte luksus av å tro og forkaste hvis straffen er døden. Et dødt menneske har ingen flere muligheter til å tro og forkaste.

Sunnah, den guddommelige inspirerte atferden til den ærverdige Profeten^{sa}, er den andre kilden av *sharia*. Og det finnes ingen straff for omvendelse fra islam i *sunnah* heller. Navnet på de som ble

12 Ibid., 384.

dødsdømt av Profetens^{sa} er bevart i *Sirah* og *hadith*, og det samme er navnene til de som avsverget og forkastet islam i hans liv. En beduin araber ble omvendt til islam av Profeten^{sa} og led av feber kort tid deretter mens han var i Medina. Han ba Profeten^{sa} om å utløse ham fra hans ed. Han søkte om det tre ganger, og ble avslått tre ganger. Han forlot Medina uantastet. Da Profeten^{sa} hørte om hans avgang sa han: «Medina er som en smelteovn som skiller bort urenheter fra det som er rent»¹³.

Ibn Ishaq beretter at Profeten^{sa} hadde sagt til sine komandanter at når de skulle gjøre sitt inntog i Mekka, måtte de bare kjempe mot dem som gjorde motstand. De eneste unntakene var følgende kriminelle som måtte drepes selv om de ble funnet pakket inn i Ka'bas gardiner¹⁴.

1. Abdullah b. Sad b. Abi Sarah
- 2, 3 og 4. Abdullah b. Khattal av B. Tayam b. Ghalib og hans to dansepiker, som pleide å synge satiriske sanger om islam. En av dem var Fatana, den andre er ikke navngitt av Ibn Ishaq.
5. Al-Huwayrith b. Nuqaydh b. Wahb b. Abd b. Quasayy.
6. Miqyas b. Subabah
7. Sarah, løslatt slave av en fra Abdul Muttalib familien.
8. Ikrama b. Abu Jahl¹⁵.

Abdullah b. Sad var en av Profetens^{sa} skriftlærde i Medina. Han avsverget, reiste fra Medina og allierte seg med *kuffår* i Mekka. Siden han skrev ned åpenbaringer som Profeten^{sa} dikterte, hadde han en meget tillitsfull stilling og hans avsvergelse var med på å skape forvirring blant Quraisj stammen av Mekka om autensiteten

13 *Sahib al-Bukhari* (Cairo, n. d.), vol. 1, bok nr. 3, 28.

14 Ibn Hisham, op. cit., 818.

15 Ibid., 819.

av selve åpenbaringen. Etter at det ble fred i Mekka, meglet hans fosterbror, Uthman bin Affan, med Profeten^{sa} om hans tilgivelse og han ble tilgitt¹⁶. Hadde det eksistert en straff for avsvergelse i Koranen, ville ikke Profeten^{sa} kunne tilgi ham. Profetens^{sa} politikk på megling i motsetning til respekten for *hadd* straff er godt illustrert ved hendelsen hvor en makhzumi kvinne som ble funnet skyldig i tyveri. Da Usamah b. Zayd ba om tilgivelse for henne, irettesatte Profeten^{sa} ham og sa: «Prøver du å megle fremfor å respektere en straff forskrevet av Allah? Vær vitne på at hvis Fatima, datteren av Muhammad, ble funnet skyldig for tyveri, ville jeg sannelig kappe av hendene på henne også».

Abdullah b. Khattal ble sendt av Profeten^{sa} for å samle *zakât*. Han var i følge med en ansar som tjente ham. Da de stoppet et sted for å hvile, ba Khatal denne ansar om å slakte ei geit og gjøre i stand noe mat før han gikk for å sove. Da han sto opp hadde mannen ikke gjort noe, så han drepte ham i sinne, avsverget sin tro og rømte til Quraisj stammen i Mekka¹⁷. Han ble henrettet for mordet på en ansari muslim av Said b. Hurayth al-Makhzumi og Abu Barzhal-Aslami¹⁸.

En av Ibn Khatals syngjenter ble drept for å skape uroligheter ved å synge satiriske sanger, og den andre ble tilgitt¹⁹.

Al-Huwayrith b. Nuqaydh var på lag med Habbar b. al-Aswad b. al-Muttalib b. Asad som overfalt Profetens^{sa} datter, Zainab, da hun holdt på å reise fra Mekka til Medina. Al-Huwayrith tirret kamelen til Zainab. Zainab var gravid, hun fikk spontanabort på grunn av dette angrepet og måtte reise tilbake til Mekka. Profeten^{sa} sendte et antall mennekser med ordre om at hvis de fant Al-Huwayrith

16 Ibid., 818-819.

17 Ibid., 819.

18 Ibid.

19 Ibid., 820.

og Habbar b. al-Aswad skulle de drepe dem²⁰, men Al-Huwayrith klarte å rømme. I en annen beretning sier Hisham at Al-Abbas b. Abd al-Muttalib satte Fatima og Umm Kulthum, to av døtrene til Profeten^{sa}, på en kamel for å frakte dem fra Mekka til Medina. Al-Huwayrith tirret kamelen slik at han slengte av disse kvinnene²¹. Han ble til slutt drept av Ali i Mekka²².

Maqis b. Subabah kom fra Mekka til Medina og sa: «Jeg kommer til dere som en muslim, søkende vederlagerstatning for min bror, som ble uskyldig drept». Profeten^{sa} beordret at han skulle betales løspenger for sin avdøde bror Hisham. Etter å ha mottatt pengene ble Maqis værende hos Profeten^{sa} en stund. Men med engang han fikk anledningen, hevnet han sin brors morder, avsverget troen og rømte til Mekka²³. Maqis ble henrettet av Numaylah b. Abdullah for å ha drept en ansar selv om betalingen for drapet på hans bror allerede hadde funnet sted²⁴.

Sarah, som ble beskyldt for å skape uorden ble ikke drept i Profetens^{sa} livstid.

Ikrama b. Abu Jahl rømte til Jemen. Hans kone, Umm Hakim, ble en muslim og søkte hans immunitet som ble garantert av Profeten^{sa}²⁵.

Det finnes ingen bevis som tilsier at Profeten^{sa} straffet noen for avsvergelse.

Den ærverdige Profetens^{sa} død i år 11 e.H. / 634 e.Kr. konfronterte den unge muslimske administrasjonen med en stor krise. Uorden brøt ut i deler av halvøya og mange stammer frigjorde seg fra Medina ved å nekte å betale *zakât*. Denne bevegelsen er kjent som

20 Ibid., 468-469.

21 Ibid., 819.

22 Ibid. Al-Zurqani, *Sharah al-Mawahib al-Laduniyah* (Cairo 1325 AH), vol. II, 315; se Shair Ali, *Qatli-Murtadd aur Islam* (Amritsar, 1925), 119.

23 Ibn Hisham, op. cit., 728.

24 Ibid., 819.

25 Ibid.

Al-Riddah. Den viktigste oppgaven av Profetens^{sa} etterfølger, Abu Bakr, var å fjerne denne uorden. Hans første oppgave var imidlertid å sende ekspedisjonen som den ærverdige Profeten^{sa} hadde beordret før sin død. Så en hær under ledelse av Usamah b. Zayd b. Harith, ble sendt til den syriske grensen allerede den andre dagen etter erklæringen av hans kalifat.

Etter at Usama og hans armé hadde reist, løsrev de fleste stammene seg fra Medina. Bare Mekka, Medina og deres nærliggende områder forble lojale overfor den sentrale administrasjonen. Muslimske representanter som var utnevnt til disse opprørske stammene av Profeten^{sa} like før hans død ble tvunget til å flykte fra sine posisjoner og vende tilbake til Mekka. Det var et krigersk opprør.

Etter å ha bestemt seg for å bekjempe opprørerne, sendte Abu Bakr budbringere til noen lojale stammer med kall om å støtte ham. Mens Abu Bakr ventet på forsterkninger, utførte Kharjah b. Hism, ledet av Unaynah b. Hism al-Fazari og Al-Aqra b. Habis al-Tamimi, et overraskende angrep på muslimene. Muslimene rømte i forvirring, men de samlet seg sammen igjen og gjorde et motangrep på Kharjahs menn, som så ble slått.

Før sammenstøtet ved Dhu al-Qassa, sendte de arabiske stammene en delegasjon til Medina for å forhandle med Abu Bakr om spørsmålet om *zakât*, som Abu Bakr forkastet. Enkelte tidlige og fremstående *muhâjirûn* var uenige i Abu Bakrs beslutning om å gå til krig mot de som holdt tilbake *zakât*. At disse sektene var ivrige etter å forhandle, viser at de ikke hadde avsverget, og de ikke ville vanskeliggjøre sine forbindelser med Medina, men de var likevel ikke rede for at Medina skulle ha kontroll over dem. Problemet var ikke troen på Allah og Hans profeter, men *zakât*. En gruppe velkjente disipler av Profeten^{sa}, med Umar i spissen, protesterte mot Abu Bakrs bestemmelse om å bekjempe opprørerne. Umar berettes for å ha sagt til Abu Bakr: «Hvilken rett har du til å slåss mot disse menneskene? Profeten^{sa} har

sagt: “Jeg var beordret til å kjempe mot folk til de erklærte at det ikke finnes noen gud foruten Allah. Hvis de sier det, har de da beskyttet seg selv og deres eiendom fra meg”²⁶.

Etter avreise av delegasjonen fra Medina, samlet Abu Bakr muslimene i Medina, og sa følgende til dem: «Delegasjonen har nå observert hvor få det er av dere i Medina. Dere kan ikke vite om de vil angripe dere om dagen eller om natten. Deres fortropp ligger bare et steinkast unna Medina. De ønsket at vi skulle godta deres forslag og inngå en avtale med dem. Men vi har forkastet deres innbydelse. Så gjør dere klare for deres angrep.» Innen tre dager angrep de Medina²⁷.

Riddah-krigen forårsaket et stort blodbad. Det var uforståelig for senere arabiske historikere at så mange kriger på den arabiske jorden var nødvendige etter Profetens^{sa} død. De forklarte dette faktumet ved *Riddah*²⁸, en religiøs bevegelse mot islam. Juristene, som mislykket i å finne en autoritet i Koranen eller *sunnah* for henrettelse av muslimer beskyldt for *kufir* eller krig mot muslimske politiske motstandere, aksepterte antakelsene uten noen vansker.

Imam Al-Shafi diskuterer gyldigheten av Abu Bakrs krig mot opprørerne. Han sier: «*Riddah* er å falle tilbake fra en tidligere adoptert religion til vantro, og nekte å fullføre tidligere aksepterte ansvar»²⁹. Avsvergelse er ikke nok. Den må bli utsatt for påstander om brudd på en avtale. Ibn Abi Al-Hadîd, en lærd fra en ganske anderledes skole, klargjør bakgunnen i sin kommentar av *Nahj Al-Balagha* når

26 Muhammad Idris al Shafii, *Kitab al-Umm*, ed, Muhammad Zahri al Najjar (Cairo, n.d.), vol. VIII, 256.

27 Abu Jafar Muhammad ibn Jarir al-Tabari, *Tarikh al-Rasul wa al-Muluk*, ed. M.J. de Goeje (Leiden, 1964), vol. IV, 1874.

28 C.H. Becker, *The expansion of the Saracens, The Cambridge Medieval History* (New York: Macmillan, 1913), vol. II, 335.

29 Muhammad Idris al Shafi, op. cit., 255-256.

han sier: «Stammene som nektet å betale *zakât* var ikke avsvergere, men de ble kalt det metaforisk av Profetens^{sa} feller»³⁰.

Ifølge Wellhausen var *Riddah* et brudd med lederskapet i Medina, og ikke islam. De fleste stammene ønsket å fortsette å tilbe Allah, men uten å betale skatt. Caetani er enig med Wellhausen og sier at *Riddah* ikke var en avsvergelsesbevegelse, men at disse krigene var politiske. Becker på samme måte som Wellhausen og Caetani konkluderer med følgende:

«Mahomets plutselige død ga en ny giv til de sentrifugale tendenser. Hele bevegelsens karakter, som den gjør seg bemerket for historikerne, var selvfølgelig skjult for samtiden. Arabia ville nok ha sunket i partikularisme om nødvendigheten, forårsaket av *Al-Riddahs* løsrivelse, ikke hadde utviklet en energi i staten Medina som tok det hele imot. Kampen mot *Riddah* var ikke en kamp mot de frafalne; innvendingen var ikke mot islam, men mot bidraget som måtte betales til Medina. Kampen gjaldt politisk overherredømmet over Arabia»³¹.

Bernard Lewis klargjør det ganske tydelig at *Riddah* «representerer en forvrengt betydning av begivenheter fra de senere historikere som har hatt en mer teologisk syn». Han sier videre:

«Stammenes avslag på å anerkjenne Abu Bakr som etterfølger var i grunn ikke en tilbakefall av omvendte muslimer til deres tidlige hedenske tro, men en simpel og automatisk endelse av en politisk kontrakt ved et av partienes død. Stammer nær

30 Abd al-Hamid Hibet-u-Allah ibn al-Hadid, *Sharah Nahj al-Balghab*, ed. Muhammad abu al-Fadl Ibrahim (Cairo, 1956-64), vol. XIII, 187.

31 C.H. Becker, op. cit., 335.

Medina hadde faktisk blitt omvendt og deres interesser var så nært beslektet med Ummas, at deres egen historie er ikke blitt bevart. For de resterende brøt profeten Muhammads^{sa} død alle bånd med Medina og partene gjenopptok deres handlingsfrihet. De følte ingen tilknytning til valget av Abu Bakr, som de heller ikke hadde deltatt i, og innstilte både skatten og traktatene øyeblikkelig. For å gjenopprette Medinas posisjon som makt senter måtte Abu Bakr inngå nye traktater»³².

Ali ble myrdet i år 661. Med ham forsvant konsept av en muslimsk styrer som fungerte både som religiøs og statlig overhode. Det dynastiske herredømme til Umayyadene (år 661-750), de politiske lederne av islam, begynte med Muawiah. De hadde ingen religiøs fremtreden slik som fromme kalifer og ble betraktet mer eller mindre som sekulære konger. Som voktere av *Sharia* okkuperte *ulema* en posisjon som kan på mange måter sammenlignes med presteskaper i den middelaldrende Europa etter Konstantins omvendelse. De ble respektert for sin lære og fromhet, og deres støtte ble ervervet for å legalisere den politiske makten av en despot eller upopulær styrer. De fungerte også som ledere av opposisjonen og prøvde å påvirke den politiske makten istedenfor å selv overta den.

Politiske og sosiale opprør ble nå rettfærdiggjort i religiøse former og dynastiske kamper om politisk makt stivnet snart inn i dype uenigheter i den religiøse doktrinen. Kharijismen og Shiaismen, to bevegelser som skilte seg fra hovedorganisasjonen etter mordet på den tredje khalif, Uthman (år 644), oppsto under en kamp for etterfølgelse.

Kharijitene var de første muslimer til å foreslå at en grov synder ikke lenger forble muslim. De var også de første til å erklære *Jihåd* mot muslimer, som ifølge dem, ikke var sanne troende, og tilhørte

32 Bernard Lewis, *The Arabs in History* (London, 1958), 51-52.

opprinnelig Alis parti; likevel var det som de forlot ham ved en uenighet om mekling mellom ham og Muawiah, som var ment for å avgjøre konflikter som oppsto etter Uthmans død. De sa: «Å dømme tilhører kun Allah» og ikke menneskelige domstoler.

Kharijitene var sentrale figurer i utviklingen av dogmen. De var særegne om en muslims kvalifikasjoner og hans holdning overfor sine medborgere, muslimske og ikke-muslimske. Denne gruppen var den første tydelige sekt innenfor islam, og også den første til å forkaste prinsippet om rettferdiggjørelse ved troen. De hevdet at en grov synder ikke lenger forble en muslim og kunne ikke slutte seg til troen igjen; istedet burde han henrettes sammen med sin familie. De betraktet alle ikke-kharijiter som fredløse og ikke-muslimer. Som vi tidligere har sett, kjente Profeten^{sa} *munâfiqûn* i Medina og deres leder, Abdullah b. Ubbay, likevel grep han ikke inn overfor ham. Han dømte ikke kvaliteten på en muslims tro.

Kharijitene motsatte seg direkte Koranens lære og Profetens^{sa} *sunnah*. Deres påstand om at «å dømme tilhører kun Allah» (*la hukma illa lillah*)³³ er i total motsetning til *sunnah*. Profeten^{sa} utpekte Sad b. Muadh som en *hakam* for å bestemme skjebnen til den jødiske stammen Banu Qurayzah og hans dom ble iverksatt³⁴. Al-Nawawi (død år 127 e.H. / år 676 e.Kr.) kommenterer *Sahih Muslims* beretning om Sads dom: «I sine strider har muslimene lov til å gripe til *tahkîm*»³⁵. Faktisk er det slik at hvis to muslimske grupper er i strid, er andre muslimer pliktige til å skape fred mellom dem. For Koranen sier:

33 Ashari, *Maqalat*, vol 1, 191.

34 Ibn Hisham, op. cit., 688-689.

35 *Shahi Muslim with Sharah al-Nawawi* (Lahore:1958, 62), vol. II, 112-113.

«De troende er visselig som *innbyrdes* brødre. Slutt derfor fred mellom deres brødre, og frykt Allah, for at det skal vises dere barmhjertighet» (49:11)

Å erklære muslimer for «vantro» og deretter straffe dem bare fordi deres normer skiller seg fra normer til en viss religiøs autoritet – *takfir* – er ukjent for islam. Profeten^{sa} selv definerte en muslim for å være den som erklærer troen på enheten av Allah og Muhammads^{sa} profetdømme³⁶. Dette er den eneste definisjonen som en muslim kan dømmes etter. I diskusjon om emnet *takfir*, sier Bernard Lewis:

«Selv åpent opprør innebærer ikke automatisk *takfir*. I 923 nektet høvdingen Qadi ibn Buhal å erklære de karmatianske opprørere som vantro siden de begynte sine brev med besvergelse til Allah og profeten, og var derfor, på grunnlag av det, muslimer. Shafi-skolen insisterer at et sektmedlem, selv under opprør, er berettiget til å bli behandlet som en muslim; dvs. at hans familie og eiendom skal bli respektert, og om han blir tatt til fange, kan han ikke bli summarisk drept eller solgt som slave»³⁷.

*Takfir*³⁸ var imidlertid oppfunnet av rettslærde. Som vi så tidligere var dette kharijitenes unnskyldning for å fordømme Ali. Men etter å ha adoptert denne kharijitiske besvergelsen, kunne ikke de rettslærde bli enige om definisjon på en muslim.

36 For andre slike beretninger med anerledes ordlegging, se *Shahi al-Bukhari* og *Shahi Muslim*, 'Kitab al-Imam'.

37 Bernard Lewis, *Islam in History*, op. cit. 233.

38 Se Bernard Lewis detaljerte analyse av denne institusjonens utvikling og tilblivelse i islams historie i *Islam in History*, op. cit., 217-236. Se også *The Jews of Islam* (Princeton University Press, 1984), 53-54.

Det vil være forgjeves å finkjemme de 1300 årene av islams historie for å finne antall muslimer som ble henrettet på grunn av sin omvendelse. Det ble gjort mislykkede forsøk på å henrette maimonidene i Kairo³⁹, den maronitiske Amir Yunis i Libanon⁴⁰, og å forfølge Rashid-ud Din i Tabriz⁴¹, men slike hendelser forekom svært sjelden. I det indiske mogulriket er det rapportert om kun en slik hendelse. En portugisisk tiggermunk omfavnet islam og senere vendte tilbake sin tidligere tro. Han ble henrettet i Aurangabad⁴². Grunner til hans henrettelse var politiske, ikke religiøse. Tiggermunken var sterkt mistenkt for å drive spionasje for Portugal ved å kamufflere seg som muslim.

Jadd ibn Dirham ble drept på ordre fra Hisham bin Abd al-Malik i Kufa eller Wasit i år 124 eller 125 e.H. / 746 eller 747 e.Kr. Han var beskyldt for å ha utviklet Mutazili-doktriner om Koranens skapelse og om fri vilje. Den iraqiske dikteren Bashir b. Burd ble i år 167-168 e.H. / 788 e.Kr. beskyldt for *zandaqah*. Han ble slått og kastet i en sump i Batiha. Al-Hussain b. Mansor al-Hallaj ble henrettet i år 309 e.H. / 930 e.Kr. for blasfemi siden han hevdet å ha en legemlig sammenslutning med Gud (*hulul*). Shihab-ul-Din Yahya al-Suhrawardi ble drept på ordre fra Al-Malik al-Zahir (578 e.H. / 1199 e.Kr.). Hans «forbrytelse» var å betrakte alt som lever, beveger eller eksisterer som sannheten, og han underbygget sitt bevis på Guds eksistens ved å bruke lyset som symbol.

Den syttende århundrets martyrer var Muhammad Said Sarmand, født av jødiske foreldre i Kashan. Sarmand var en *rabbi* før han omfavnet islam. Han var en fremragende persisk dikter, en monist og forkastet eksistens av materie. Han ble henrettet under regjering-

39 Bernard Lewis, *The Jews of Islam*, op. cit. 100.

40 Ignaz Goldziher, *Mohammed and Islam*, oversatt av Kate Chambers Seelye (New Haven: Yale University Press, 1917), 74, note 3.

41 Bernard Lewis, *The Jews of Islam*, op. cit., 101.

42 Sir Judanath Sarkar, *Short History Aurangzib* (Calcutta, 1954), 105-106.

tiden til Aurengzeb (regjerte fra 1658-1707). Hans grav, som ligger overfor Jam'e moskéen i Delhi, tiltrekker daglig hundrevis av muslimer som ofrer blomster og *Fâtihah*.

I Afghanistan ble to ahmadi-muslimer henrettet for å ha akseptert påstanden av Mirza Ghulam Ahmad^{as} fra Qadian av å være den utlovede Messias; Sahibzada Abdul Latif, som foretok kroningsseremonien av Amir Habib-ullah Khan, ble steinet til døde i 1903 og Maulwi Nimat-ullah i 1924. Begge ble gitt sjansen til å avsverge Mirza Ghulam Ahmad^{as} sine påstander, men de nektet.

Muhammad Mahmud Taha, ble henrettet i Sudan i 1985. Han mente at den delen av Koranens lov som ble åpenbart i Medina, var ikke lenger brukbar.

Merk at Sultan Ottoman, overhodet av et religiøst imperium og kalif for alle muslimer, beordret ikke henrettelse av Baha Ullah (1817-1892) for *irtidâd*. Baha Ullah erklærte seg selv for å være den utlovede, forutsagt av Bab⁴³, og grunnla Bahaisme som religion. Bahaisme var og er helt forskjellig fra islam. Den erklærer at Baha Ullahs ankomst gjør Koranen og Muhammads^{sa} lære foreldet. Baha Ullah ble fengslet i Akka (Acre) nær Haifa, daværende Palestina, nå Israel. Men da Sabbatai Zevi (1627-1676), en jødisk mystiker, erklærte seg selv som Messias i 1648, beordret Shaikh-ul-islam av det ottomanske imperiet hans henrettelse. Han ble arrestert, avsverget sin hevdelse kun for å unngå døden, og omfavnet islam. Baha Ullah hevdet å være en ny manifestasjon av Gud og forlot islam. Men ble ikke henrettet til tross for sitt frafall, fordi han ikke var en fare for lov og orden i det ottomanske imperiet.

Slik som vi allerede har sett, er begrepet om frafall ukjent for islam og det finnes ingen straff for avsvergelse i denne verden. Men

43 But Bab (Door of the spirit) Mirza Ali Muhammad, som erklærte sitt profetdømmet og ble henrettet i Tabriz den 9. juli 1850.

ulema som møtte fremfor granskningskommisjonen, dannet ifølge Punjab lov 2 av 1954 for å granske Punjab opptøyene i 1953, hevdet at «frafall i en islamsk stat kan straffes med døden». Disse var:

Maulana Abul Hasanat Sayyad Muhammad Ahmad Qadri, president av Jamiat-ul-Ulama-e-Pakistan, Punjab; Maulana Ahmad Ali, leder av Jamiat-ul-Ulama-e-Islam, vest Pakistan; Maulana Abul Ala Maududi, grunnlegger og tidligere leder av Jama'at-e-Islami, Pakistan; Mufti Muhammad Idris, Jam'eh Ashrafia, Lahore, og medlem av Jamiat-ul-Ulama-e-Pakistan; Maulana Daud Ghaznavi, president av *Jama'at Ahl-e-Hadith*, vest Pakistan; Maulana Abdul Halim Qasimi, *Jamiat-ul-Ulama-e-Islam*, Punjab og Ibrahim Ali Chishti⁴⁴.

Granskningskommisjonen uttalte følgende om denne påstanden:

«Ifølge denne doktrinen må Chaudhri Zafrullah Khan henrettes hvis han ikke har arvet sin nåværende religiøse tro, men frivillig har valgt å bli en ahmadi-muslim. Og den samme skjebnen bør ramme deobandiene og wahabiene (inkludert Maulana Muhammad Shafi Deobandi, medlem av komiteen Talimat-e-Islami, knyttet til Pakistans lovgivende forsamlingen, og Maulana Daud Ghaznavi), dersom en av *ulema* var overhode for en slik islamsk stat.

Og om Maulana Muhammad Shafi Deobandi hadde vært statsoverhode, ville han utelukke alle de som er erklært *kafir* av deobandiene fra islam. Han ville så henrette dem, om de ble innbefattet av definisjonen for *murtadd*, dvs. hvis de hadde forandret og ikke arvet sitt religiøse syn.

44 *Munir Commission Report*, 218, 219.

Under vår granskning ble det satt spørsmålstegn ved genuinitet av *fatwa* til deobandiene (som sier at Shia-muslimer er *vanthro* og *fracfalne*). Likevel undersøkte Maulana Muhammad Shafi denne saken fra Deoband, og mottok fra institusjonens arkiver kopien av *fatwa* signert av alle lærere ved Darul Ulloom, inkludert Maulana Muhammad Shafi hamselv. Faktisk sier arkivene at de som ikke tror på *sahabiyyat* av Hazrat Siddiq Akbar, og som er *qazif* av Hazrat Aisha Siddiqa, og er skyldig i å endre Koranen, er *vanthro*.

Denne tanken deles også av Ibrahim Ali Chisthi som har kjennskap til og har studert dette emnet. Han mener at Shia-muslimer er *kafir* siden de tror at Ali delte profetdømmet med vår ærverdige Profet^{sa}. Han nektet å svare på spørsmålet om en sunni-muslim, som skifter sin tro og sier seg enig med shia-muslimer, er skyldig i *irtidad* og dermed fortjener døden? Ifølge shia-muslimer er alle sunni-muslimer, Ahl-e-Quran og muslimer som ser på *hadith* som upålitelig og dermed ikke bindende, også *vanthro*. Og det samme er alle uavhengige tenkere. Resultatet er at verken shia, sunni, deobandi, *Ahl-e-Hadith* eller Brelvi er muslimer. Slik at hvis den sittende regjeringen av et land tilhører et parti som anser det andre partiet som *vanthro*, må enhver avsværgelse fra en tro resultere i dødstraff.

Det skal ikke mye fantasi til for å anslå konsekvenser av denne læren, når man husker at ingen *ulema* ble noensinne enige om en riktig definisjon av en muslim overfor oss. Selv om vi tok alle deres definisjoner i betraktning, ville områder der noen kunne bli tiltalt for frafall bli utallige og utenfor telling»⁴⁵.

45 Ibid., 219.

KAPITTEL 7

STRAFFEN FOR FRAFALL

I de tidligere kapitlene har vi oppgitt flere referanser fra den ærverdige Koranen og fra islams historie for å avsløre misforståelsen om at islam påbyr noen form for fysisk straff for de som avsverger sin islamske tro. Vi foretok en grundig granskning av de mest vanlige argumenter fremlagt av forsvarere for dødsstraff for frafall, nemlig beretningen av Ikramah og hendelsen angående *zakât* på Hazrat Abu Bakrs tid. Noen andre argumenter vil bli gransket i dette kapitlet.

Det er vanskelig å anslå om tvangsbegrepet i islam hadde sitt opphav på islamsk jord eller var det et avkom av orientalistenes forestillinger som senere ble overført til islams favn. Etter å ha studert dette i lys av islams historie, tror jeg sannelig at denne ideen har sin grobunn i den islamske verden og det er galt av oss å beskyldte orientalistene for å ha innledet det. De plukket det opp fra muslimene, for orientister var ikke engang født da denne ideen allerede eksisterte i den muslimske middelalderske tankegangen.

Begrepet oppstod på slutten av Omajade dynastiet, og under Abbasidenes tid fortsatte den å florere og var senere styrket fordi Abbaside styret ønsket å bruke makt, ikke bare mot fiender av islam, men også mot sine egne. Det var ikke sjelden de søkte tillatelse fra muslimske lærde om å bruke makt. Dette konseptet har derfor oppstått på grunn av oppførsel og politiske føringer av muslimske regjeringer etter khilafat-e-Rashidas¹ tid.

1 Begrepet brukes til å betegne de første fire kalifene (etterfølgere) etter Profetens^{sa} død; nemlig Hazrat Abu Bakr, Umar, Uthman, og Ali (deres styret varte fra 632–661 e.Kr.).

De vestlige lærde som så det utenfra, tok det for å være en islamsk trossetning, men faktum er at det ikke var islamsk i det hele tatt. Det var grunnlag for handlemåter av enkelte muslimske regjeringer. Vi må huske at denne ideen oppstod på en tid da bruk av makt for å spre innflytelse og ideologi var et vanlig fenomen verden over, og det fantes ingen unntak.

Det er derfor klart at påstanden om at islam tillater maktbruk for å spre dets ideologi ikke har sitt opphav i studium av islams lære, men i studiet av handlemåten til enkelte muslimske regjeringer. Nå som en ny tidsepoke har gjort sitt frembrudd, hvor både islams litteratur og tradisjoner er tilgjengelige og den ærverdige Koranen er oversatt til mange språk – og de vestlige lærde har direkte tilgang til kilder for islams lære – er det meget urettferdig av dem å holde fast ved slike påstander. De bør gå til kildene og studere Koranens lære, tradisjoner og handlemåte til den ærverdige profeten Muhammad^{sa}.

Denne boken er et forsøk på å undersøke hele emne, ikke i lys av hvordan muslimene i en bestemt epoke oppførte seg, men i lys av grunnleggende læresetninger av den ærverdige Koranen og måten denne læren ble praktisert på i den ærverdige Profetens^{sa} tale- og handlemåte.

Tendensen til å bedømme en religion ut fra handlinger til dens tilhengere har ofte villedet folk bort fra den opprinnelige læren. Det er en allmenn observasjon at alle religioner etter en stund begynner å miste innflytelse over sine tilhengers handlinger. Sammenlign for eksempel oppførsel av dagens buddhister med buddhistene fra tidligere perioder, eller oppførsel av hindu regjeringer, og så videre. De har som oftest ingen tilknytning til den opprinnelige læren. Politikk og religion bør absolutt ikke blandes sammen, den politiske atferden til en nasjon bør ikke behandles som et speil som avbilder den religiøse læren dets folk antas å følge.

Det er på bakgrunn av dette at vi undersøker fremlagte argumentene til talsmenn som støtter dødsstraff for frafall.

Definisjon på en frafallen

Den ærverdige Koranen sier:

«Og de vil ikke holde opp med å bekjempe dere før de bringer dere tilbake til deres religion, om de da makter det. Og de av dere som faller fra sin religion, og så dør som vantro, det er dem hvis gjerninger blir til intet i denne verden og den kommende, og *det er disse som er* Ildens beboere. De skal forbli i den i lang tid.» (2:218)

Det betyr at den som i frykt for sverd (eller smerten som straffen medfører) bestemmer seg for å forlate islam, har prinsipielt rett til å gjøre det, men ingen andre har rett til å erklære ham frafallen. Rett til å erklære seg selv frafallen er kun forbeholdt ham selv. Intet sted i den ærverdige Koranen har denne retten blitt overlatt til noen andre. Det vil si at man selv fritt kan avsverge sin tro, men ingen har rett til å beskyldte andre for frafall. Ifølge islams lære kan derfor ingen religiøs lærd, geistlighet, intolerant enkeltindivid eller styre, framholde noen som frafallen.

Den ærverdige Koranen sier også:

«Sannelig, de som vender ryggen til etter at rettledningen står dem klar – dem har Satan forført, og han *hvisker* til dem *falske* forhåpninger.» (47:26)

Andre vers fra den ærverdige Koranen angående omvendelse:

«Muhammad er intet annet enn et sendebud! Sendebudene før ham er visselig gått bort. Om han så dør eller drepes, vil dere da vende om på deres hæler? Og den som vender om på sine hæler, vil ikke kunne skade Allah det minste. Og Allah vil visselig belønne de takknemlige.» (3:145)

«Sannelig, de som tror, og så blir vantro, og deretter tror, og så blir vantro og så fortsetter å tilta i vantro – Allah vil ikke tilgi dem og heller ikke lede dem til den rette vei.» (4:138)

«Å, dere som tror! Om noen av dere faller fra sin religion, så vil Allah visselig bringe et *annet folk i stedet*, som Han vil elske, og som vil elske Ham, milde overfor de troende og harde overfor de vantro. De vil kjempe for Allahs sak og ikke frykte den dadlendes klander. Dette er Allahs nåde, som Han gir til hvem Han vil. Og Allah er den som skjenker overflod, den evig allvitende.» (5:55)

«Den som fornekte Allah etter å ha trodd, ikke den som blir tvunget, mens hans hjerte finner urokkelig fred i troen, *han kan ikke klandres*, men de som frivillig åpner sine bryst for vantroen, over disse vil Allahs vrede falle, og en streng straff er *bestemt* for dem.» (16:107)

Disse versene beviser at ikke noen form for fysisk straff har blitt nevnt av den ærverdige Koranen.

I et iherdig forsøk på leting etter minst ett vers i den ærverdige Koranen som kanksje gir støtte til døden som straff for frafall har man henvendt seg mot vers 12 og 13 i kapittel 9. Vi gjengir versene 3-14 fra det kapittlet. De snakker for seg selv og trosser alle som prøver å forstå disse annerledes:

3. Og *dette er* en offentlig erklæring fra Allah og Hans Sendebud overfor menneskene på Den store valfarts dag, at Allah sier seg fri fra avgudsdyrkerne, og det gjør også Hans Sendebud. Om dere vender om, så er det bedre for dere, og om dere vender tilbake *til fiendtlighetene*, vit da at dere ikke kan gjøre Allah maktesløs. Og forkynn dem som ble vantro en melding om smertelig straff.

4. Unntatt de avgudsdyrkere som dere har sluttet en pakt med, og som ikke deretter har brutt *sine pakter* med dere i noe som helst, og som ikke har hjulpet noen mot dere. Oppfyll da pakten med dem inntil den utløper. Sannelig, Allah elsker de rettferdige.

5. Når så de fredhellige måneder er forløpt, bekjemp da avgudsdyrkerne *som bryter inngåtte pakter* hvor dere enn finner dem, og pågrip og beleir dem og ligg på lur etter dem på ethvert *egnet* sted for bakhold. Om de da angrer og opprettholder bønn og betaler zakât, så gi dem fri adgang. Sannelig, Allah er stadig tilgivende, evig barmhjertig.

6. Og om en av avgudsdyrkerne søker beskyttelse hos deg, så gi ham beskyttelse inntil han har hørt Allahs ord, og før ham så til hans sikre tilholdssted. Denne *lettelsen* er fordi de er et folk som ikke har viten.

7. Hvordan kan pakten bestå mellom avgudsdyrkerne og Allah og Hans Sendebud, unntatt for dem som dere sluttet pakt med ved Den hellige moské? Så lenge de står ved *pakten* med redelighet mot dere, skal dere også stå ved *den* med redelighet mot dem. Sannelig, Allah elsker de rettferdige.
8. Hvordan *kan deres pakt være pålitelig* når de, dersom de overvin-ner dere, ikke tar hensyn til overenskomst eller ansvar? De snakker dere etter munnen med behagelig tale, mens deres hjerter forneker, og de fleste av dem er hensynsløse.
9. De mottar en ringe pris for Allahs tegn, og legger hindringer på Hans vei. Ondt er visselig det de pleier å gjøre.
10. Overfor en troende tar de verken hensyn til overenskomst eller ansvar, og det er disse som er overtrederne.
11. Men om de angrer og opprettholder bønn og betaler zakât, så er de deres trosfeller, og Vi gjør tegnene klare og tydelige for et folk som har viten.
12. Og om de bryter sine eder etter at de har sluttet pakt, og spotter deres religion, så bekjemp vantroens ledere. Sannelig, for dem betyr deres eder intet. *Bekjemp dem derfor* så de kanskje vil la være.
13. Vil dere ikke kjempe mot et folk som har brutt sine eder, og som er fast bestemt på å drive Sendebudet ut *av landet*? Og det er de som begynte med *overgrep* mot dere i første omgang. Vil dere frykte dem, enda Allah er mer berettiget til at dere frykter Ham, om dere er troende.

14. Kjemp mot dem. Allah vil straffe dem ved deres hender og vanære dem og hjelpe dere mot dem, og helbrede hjertene på et folk som tror.

De som ut fra versene 12 og 13 trekker den slutning at straffen for frafall er døden fremlegger ingen forklaring på motsetningen dette skaper i forhold til mange andre vers. Disse versene forholder seg til perioden etter emigrering fra Mekka til Medina (se vers 3) da Quraisj-stammen av Mekka hadde gitt seg i kast med fiendtligheter for å utrydde islam med makt.

Talsmenn for dødsstraff for frafall bør huske at disse versene henviser til avgudsdyrkere som brøt sine løfter og latterliggjorde religionen. Her nevnes ikke de som avsverger sin tro. Disse som brøt sine pakter etter å ha sluttet dem og som siden ble fiendtlig overfor deres religion er de første til å innlede fiendtligheten. Tillatelsen til å bekjempe dem er begrenset til deres ledere hvis pakter er verdiløse og falske. Tillatelsen er gitt for å kunne hindre dem i fiendtlige angrep overfor dere.

Dette er den sanne meningen med disse versene som har blitt feiltolket av talsmenn for dødsstraff. Det er ikke den fjerneste henvisning til folk som avsverger fra sin tro og som blir tvunget til å bli muslim. Det samme folket diskuteres i en annen del av den ærverdige Koranen:

«Det er nær at Allah skaper kjærlighet mellom dere og dem som dere (nå) er fiender med. Og Allah er Allmechtig, og Allah er Tilgivende, Barmhjertig. Allah forbyr dere ikke, hva angår dem som ikke har kjempet mot dere på grunn av religionen, og som ikke har drevet dere ut av deres hjem, at dere handler godt og er rettferdige mot dem, for Allah elsker visselig de rettferdige. Allah forbyr dere kun, angående dem som har

kjempet mot dere på grunn av religionen, og som har drevet dere ut av deres hjem, og hjulpet (andre) med å drive dere ut, å bli venn med dem, og den som blir venn med dem – det er disse som er urettferdige» (60:8-10).

Midlertidig vantro

Et annet vers fra den ærverdige Koranen sier:

«Og en del av Skriftens folk sa: «Tro på det som er blitt åpenbart dem som tror, ved dagens begynnelse – og fornekt det ved dens ende, så de kanskje vender tilbake.» (3:73)

Skriftens folk nevnt i dette verset er Medinas jøder. Dette var en taktikk fra jødernes side for å skape forvirring blant muslimer, i håp om at kanskje noen av dem ville derved bli lurt til å forkaste islam. Hvordan kunne jødene gjennomføre denne planen hvis straffen for frafall var døden? Hadde noen blitt henrettet for å ha begått denne forbrytelsen, ville det ha vært avskrekkende for andre som ikke ville følge etter.

Talsmenn for dødsstraff understreker at dette verset bare refererer til en jødisk plan som aldri ble satt ut i livet. Enda det kun var en plan, er dette verset et avgjørende bevis på at det ikke fantes straff for frafall i denne verden for jødene ville aldri ha utviklet denne ideen dersom det hadde vært en slik straff. Dessuten er det galt å si at det var et tenkt tilfelle; tradisjonsbøkene nevner at det ble praktisert av tolv jødiske rabbiner tilhørende Khaibar og Urainah stammen².

2 *Kommentar: Bahral Muheet*, vol. II, 493.

Alle tolkninger av Koranen sier seg enige i at dette kapittelet av den ærverdige Koranen ble åpenbart i tiden mellom seieren av Mekka og Profetens^{sa} bortgang. Dette beviser at jøder må ha fullført sin plan etter at islam ble etablert i Arabia. Hvordan kunne de ha tenkt seg en slik selvmorderisk og sinnssykt strategi dersom død var foreskrevet som straff for frafall? Hvordan kunne de oppmuntre muslimer til å følge deres tro ved å akseptere den på begynnelsen av dagen og forkaste den på slutten hvis de visste at muslimene ville bli henrettet for å endre deres tro?

Tradisjoner

Tilhengere av dødsstraff for frafall mistolker tradisjoner og tar dem ut av sammenheng for å bruke dem til støtte for sine påstander, enda tradisjoner ikke støtter deres tolkninger. Tvert i mot, er det mange tradisjoner som klart viser at det ikke er noen straff for frafall i denne verden.

Likevel, for ordens skyld, vil vi nevne de tradisjoner som oftest blir brukt av disse talsmenn for døden;

a) Abu Qalabah beretter på grunnlag av Anas at den ærverdige Profeten^{sa} fortalte Akal- eller Uraynahstammen om å gå og bo blant hunnkameler utenfor Medina. Disse drepte vokteren av kamelene og kom seg unna med hyrden. Enda det er sant at disse hadde blitt frafalne, ble de likevel ikke straffet på grunn av frafall, men for mordet på kamelvokteren.

b) Ibn Kathal, som visselig var en av de fire som ble henrettet etter Mekkas fall var en frafaller, men han hadde også begått forbrytelse av å myrde sin følgesvenn. Hans henrettelse ble derfor beordret som en følge av at han var dømt for mord.

c) En annen hendelse gjelder Maqees b. Subabah som drepte en ansar for å hevne sin bror, Hisham, som ble drept ved feiltagelse i slaget ved Zeeqard. Deretter avsa Maqees sin tro. Han fikk dødsstraff som følge av drapet på ansari muslim.

I hvert av de nevnte tilfellene ble personene henrettet fordi de begikk mord. Imidlertid hadde disse personene også avsagt sin tro, men hvordan kan man se bort fra mord, og tilskrive dødsstraff til deres frafall?

d) Tilhengere for dødsstraff ved frafall legger stor vekt på en tradisjon hvor en kvinne ble straffet med døden for frafall, enda denne tradisjonen er lite troverdig. Sannheten er at den ærverdige Profeten^{sa} aldri beordret dødsstraff for en kvinne på grunn av hennes frafall. Den velkjente avhandlingen av jurisprudens, Hidayah, sier følgende om denne saken:

«Den ærverdige Profeten^{sa} forbød å henrette kvinner for frafall, for ifølge prinsippet om strafferettslige tiltak bør slike tilfeller av straff overlates til det hinsidige, siden det å straffe i denne verden vil bestride med hensikten for frafall, nemlig en sak som vedrører Gud alene. Det eneste unntaket er hvis hensikten er å hindre vedkommende i å fortsette fiendtlighetene (som i krig). Siden kvinner, ut fra deres natur, ikke har evnen til å krige, kan en kvinnelig frafallen ikke straffes på noen måte».

Underlig nok, lærde som Maududi, som man antar for å være vel vitende om mangler ved disse tradisjonenes pålitelighet, likevel fastholder seg til slike svake tradisjoner som de fleste fremtredende muslimske lærde har forkastet.

e) Hendelsen om Abdullah Bin Sad har allerede blitt nevnt på side 82. Hadde det eksistert en straff i Koranen for frafall, ville Profeten^{sa} sørget for at Guds lov ble satt i verk. Dersom døden hadde vært straffen for frafall, hvordan kunne den ærverdige Profeten^{sa} være ulydig overfor Guds lov?

Disipler

Vi har sett at verken den ærverdige Koranen eller andre pålitelige tradisjoner av Profeten^{sa} støtter tilhengere av dødsstraff for frafall. Men de har en rekke andre argumenter som bør undersøkes nærmere. Disse baserer seg på den ærverdige Profetens^{sa} disiplers meninger, og ikke på hans personlige avgjørelser. La oss gjøre det klart fra begynnelsen av at observasjoner og uttalelser fra disipler kan kun være en kommentar, og har ingen rett til å bli behandlet med like stor betydning som en befaling av den ærverdige Koranen. I beste fall kan de bare betraktes som et synspunkt.

a) Hendelsen om utbredt frafall i forbindelse med betaling av *Zakât* har blitt diskutert tidliger. Abs og Zubyan var de to stammene som innledet fiendtligheten ved å angripe Medina. Hadrat Abu Bakr kjempet mot dem før Osama kom tilbake fra sin ekspedisjon. Det var de frafalne som var angripere. De nektet ikke bare å betale *Zakât*, men også løftet sverd mot muslimene. Altså gjorde de opprør mot den islamske stat; slaktet muslimene, ved å brenne enkelte av dem levende eller lemleste de som var blitt drept³. De som taler for dødsstraff for frafall på grunnlag av denne hendelsen er enten uvitende om fakta, eller bevisst ønsker å villedde folk ved å skjule opprørernes drap på uskyldige muslimer.

3 Tabari, vol. IV, 1873; Ibn Khaldun, vol. II, 65; Khamees, vol. II, 237.

b) Talsmenn for dødsstraff stiller da spørsmålet at hvis det ikke var noen straff for frafall, hvorfor ble ikke Musailmah, bedrageren, latt være i fred? Sannheten er Musailmah strebet etter politisk makt. Han hadde slått seg sammen med Abu Hanifa og tilbød den ærverdige Profeten^{sa} sin underkastelse på betingelsen at han ville bli Profetens^{sa} etterfølger. Den ærverdige Profeten^{sa} svarte Musailmah at han ikke ville gi ham så lite som en kvist fra et daddeltre. Musailmah vendte tilbake og erklærte at halve Arabia tilhørte ham. Han sendte et brev til den ærverdige Profeten^{sa} hvor han skrev: «Jeg har blitt oppnevnt som din partner i autoriteten». Den ærverdige Profeten^{sa} svarte med å sitere vers 129 fra kapittel 7 i den ærverdige Koranen⁴.

Etter Musailmahs erklæring om profetdømmet, fanget han Habeeb bin Zaid, en av Profetens^{sa} disipler, parterte ham lem for lem og brente hans rester. Talsmenn for dødsstraff for frafall ignorerer dette grusomme drapet og hevder at frafall var den eneste forbrytelsen som kunne tilskrives Musailmah. Hadde han ikke begått mordet, ville han ha blitt drept for frafall alene? Var han ikke blitt brakt til retten for mordet og for legemsbeskadigelse og uorden som han skapte i landet?

Det finnes ikke det minste bevis for at Profeten^{sa}, etter å ha hørt Musailmahs forkastelse av hans profetdømme, fordømte ham til døden eller formanet noen av sine disipler til å drepe ham. Etter å ha mislykket i å finne bevis på noe spesifikk fordømmelse fra den ærverdige Profeten^{sa}, søker Maududi sin tilflukt i et ønske som den ærverdige Profeten^{sa} hevdes å ha nevnt ved sitt dødsleie at Musalimah burde drepes. Hadde det vært et slikt ønske, er det umulig for oss å tro at den ærverdige Profetens^{sa} første etterfølger Hadrat Abu Bakr ville bare ha ignorert den, og ikke sendt et felttog i henhold til den ærverdige Profetens^{sa} ønske.

4 Tabari, vol. IV, 1849.

Hvorfor ventet Hazrat Abu Bakr til Musailmah selv tok til offensiven og åpent angrep på muslimene? Vi vet at Musailmah samlet en hær på 40 000 soldater fra Abu Hanifa alene da han sloss med Khalid b. Walid. Musailmah innledet angrepene og beveget seg mot Medina. Det var kun først da Hadrat Abu Bakr ga ordre om å marsjere mot ham på grunn av hans opprør og det grusomme mordet på Habeeb bin Zaid.⁵

c) En annen hendelse som omtales er historien om Tulaiha, enda en som hevdet å være profet. Han var ikke bare en tvilsom fordringshaver, men hadde også myrdet Ukasha bin Maksin og Thabit Bin Aqram Ansari. Før Khalid Bin Walid gikk til krig mot ham, sendte Khalid b. Walid en utsending til ham for å forhandle om fred og unngå blodbad. Talsmenn for dødsstraff overser det faktumet at om det hadde vært dødsstraff for frafall, var det ingen vits i å sende en utsending som tilbød Tulaiha tilgivelse⁶.

d) En liknende hendelse er av Aswad Anasi som satte nye standarder for opprør ved sitt frafall. Han drepte den muslimske guvernøren av Yemen, Shahr bin Bazan, tvanggiftet seg med hans enke og utropte seg selv til hersker av Yemen. Da den ærverdige Profeten^{sa} fikk vite om opprøret, sendte han et brev til Muaz bin Jabal og muslimene hvor han ba dem gjøre motstand mot Aswad Anasi, som senere ble drept i en sammenstøt med muslimene (nyheten om hans død kom en dag etter Profetens^{sa} bortgang⁷).

5 Khamees, vol. II, 641.

6 Ibn Hijr Al-Asqalani, *Al-Isaba fi Tamyiz-is-Sahaba* (Beirut: Darul Kitab Al-Arabi), vol. 2, 448; Al Imam-Allama Ibn ul-Athir, *usudul Ghaba fi Marifatui Sahaba* (Beirut: Dar Ahyaularath Al-Arabi), vol. 4, 3.

7 Ibn Al-Athir Al-Jazri, *Alkamil fil Tarikh* (Beirut: Darul Kutb Al-Almiya), vol. 2, 201-205.

e) Likeledes ble Laqbeet bin Malik Azdi en frafallen og hevdet å være profet. Han utviste Jafar og Abad, som var utnevnt som embetsmenn i Oman⁸. Han, i likhet med alle andre som hevdet profetdømmet, hadde ingen forståelse for religion. Han hadde sine politiske mål. Hans søk etter politisk dominans var gjennom et åpent opprør mot den islamske staten han levde i, så spørsmålet om frafall er her irrelevant. La oss for en liten stund anta at alle disse menneskene ikke hadde avsagt sin tro, men bare gjort opprør mot den islamske stat. Staten ville ha satt igang tiltak for å slå ned opprør, for straffen for forbrytelsen av å skape uro i landet, er ifølge Koranen døden. Denne straffen er ikke for frafall.

f) Talsmenn for dødsstraff ved frafall siterer også hendelsen om Umm Qarfah, en kvinne som ble frafallen i Hadrat Abu Bakr sin tid. Hun hadde 30 sønner som hun stadig egget til å kjempe mot muslimene. Hun betalte for sin forræderi og for hennes innblanding i masse mord, men ikke på grunn av frafall⁹.

g) Hadrat Alis kamp mot kharijittene blir også ofte nevnt. Kharijittene skapte uro i landet, drepte muslimske menn og kvinner, guvernøren som ble oppnevnt av Hadrat Ali, hans kvinnelige tjener og også Alis utsending¹⁰.

h) Det er viktig å nevne hvordan Muaz bin Jabal og Abu Musa Ashari ble utnevnt som guvernør av hver sin del av Yemen. Da de skulle reise til Yemen ga den ærverdige Profeten^{sa} dem noen råd. Han sa:

8 Tabari, vil. IV, 1977.

9 Masboot, vol. X, 110.

10 Fateh Al-Bari, vol. XII, 267; Imam Razi, *Tafsîr Kabir*, vol. III, 614; Sheikh Ibn Taimiyyah, *Minhajus Sunnah*, vol. II, 61-62; Tarikh-al Kamil, vol. III, 148.

«Gjør ting enklere for folket, og ikke sett dem i vanskeligheter. Snakk pent til dem og vær hyggelig mot dem, og ikke på en slik måte som vil virke avvisende på dem eller gjøre dem sinte».

En dag kom Muaz på besøk hos Abu Musa Ashari, og la merke til en mann som var bundet fast med rep. Da Muaz spurte om hvorfor mannen var bundet på en slik måte, fikk han vite at mannen var en jøde som hadde blitt muslim, men så hadde avsagt sin tro. Beretteren legger til at for de siste to tre måneder hadde folk overtalt ham til å bli muslim, men til ingen nytte. Muaz erklærte at han ikke ville gå før denne personen var blitt henrettet, og sagt at det er dommen fra Gud og Sendebudet.

Den siste uttalelsen indikerer ikke noe annet enn hans personlige mening av det han oppfattet som Guds og Sendebuds vilje. Slike meninger veier lite juridisk med mindre de er fullstendig underbygget med referanser som bekrefter kravet (dette prinsippet er omstendig behandlet senere i kapitlet).

La oss nå undersøke troverdigheten av denne tradisjonen. Muaz sin uttalelse strider med retningslinjer av den ærverdige Profeten^{sa} om å gjøre ting enkelt for folket og ikke på en måte som kanskje avviser dem. Å basere troverdighet på en tradisjon uten å undersøke Muaz' forståelse av islam på en så viktig sak hvor menneskerettigheter er involvert, er ren absurditet.

Det er mye tvil knyttet til denne tradisjonen, kjeden av berettere og deres pålitelighet. Hver gang det dukker opp en slik strid, forkastes tradisjonen med en gang. Man bør huske at disse tradisjonene ble satt sammen tre til fire århundre etter islams advent, og at over tiden blir hukommelsen tilbøyelig for feil. Ifølge en tradisjon ble jøden

halshogd etter Muaz ordre¹¹. Ifølge en annen tradisjon heter det at Muaz selv halshogde jøden¹². Når slike grunnleggende forskjeller oppstår i en så viktig hendelse, hvordan kan da noen akseptere troverdigheten av slike tradisjoner? Folk kan glemme det som ble sagt, men hvis de var øyenvitne til hendelsen, ville de i hvert fall huske hva som omsider skjedde med den «fracfalne».

Nå ser vi på en tradisjon som har fått mye oppmerksomhet fordi den er blitt tildelt stor pålitelighet av en skole som støtter dødsstraff for frafall. Den har blitt bevisst plassert på slutten av dette kapittelet, slik at den får en rettferdig behandling uten å blande den sammen med de andre.

Før vi fortsetter med en detaljert undersøkelse av denne tradisjonen, er det viktig å si noen ord om anvendelse av visse prinsipper som er blitt akseptert av muslimske lærde gjennom tidene. Disse prinsippene hjelper oss å løse strid om klare motsigelser mellom den ærverdige Koranen og *hadith* (tradisjon), eller en tradisjon vis á vis andre tradisjoner.

1. Guds ord står øverst.
2. Så følger profeten Muhammads^{sa} praksis, kjent som *Sunnah*.
3. Deretter har vi *hadith*, tradisjoner etter Profeten^{sa}.

a) Dersom det ikke er noe tvil ved påliteligheten til den ærverdige Profetens^{sa} utsagn, anses det som ord satt i munnen til Profeten^{sa} av den allmektige Gud. Hvor det ikke er noen klare motigelser mellom den ærverdige Profetens^{sa} ord og Koranen, regnes tradisjonen som pålitelig.

11 Bukhari, *Kitab al-Mustadeen wal Muanadeen wa Qitalibin*, Bab Hukumul Murtað wal Murtaðda.

12 Abu Daud.

- b)** Det er bred enighet om det faktum at når en såkalt tradisjon tilskrevet den ærverdige Profeten^{sa} strider mot en klar befaling av den ærverdige Koranen, forkastes en slik tradisjon som falsk og anerkjennes ikke som Profetens^{sa} ord.
- c)** Om en tradisjon ikke strider med noen befaling av den ærverdige Koranen og det er rom for kompromiss, bør det ideelt sett gjøres forsøk på å finne et passende kompromiss før den eventuelt forkastes.
- d)** I forsøk på å få en tradisjon, tilskrevet den ærverdige Profeten^{sa}, til å stemme overens med den ærverdige Koranen, må det huskes at klare læresetninger av den ærverdige Koranen må ikke kompromitteres for en såkalt tradisjonens skyld, men et genuint forsøk bør gjøres for å finne en oppriktig forklaring på tradisjonen. Derfor i alle tvilstilfeller veies tradisjonen opp mot den ærverdige Koranen og blir dømt i henhold til den.
- e)** Om det ikke finnes motsigelser mellom den ærverdige Koranen og tradisjonen, vil deres innbyrdes grad av troverdighet bli vurdert ut fra pålitelighet av kilden og rekken av fortellere.
- f)** En slik tradisjon vil også bli sammenliknet med andre autentiske og vidt anerkjente tradisjoner for å sikre at tradisjonen ikke kommer i konflikt med andre tradisjoner.
- g)** En annen pålitelig metode for å vurdere en tradisjons troverdighet, er å kritisk studere dens interne bevis. Om innholdet av tradisjonen bryter med det bilde av den ærverdige Profeten^{sa}, som har kommet frem ved studium av hans handle- og væremåte mens han levde, vil en slik tradisjon avvises som falsk tilskrivning til den

ærverdige Profeten^{sa} eller som en motsigelse i forhold til logikkens prinsipper og sunn fornuft.

La oss nå undersøke¹³ denne tradisjonen i lys av det som har blitt nevnt ovenfor.

Tradisjonen

Det står følgende i Bukhari:

«Ikramah beretter at han hørte at noen Zindiqere ble ført frem for Hadrat Ali, og han ga ordre om å brenne dem levende. Ibn Abbas sier at hadde det vært ham, ville han aldri ha beordret dette fordi den ærverdige Profeten^{sa} hadde sagt at ildens straff kan kun gis av Gud, men Profeten^{sa} har også sagt: «Drep enhver som forandrer sin religion»¹⁴

Denne tradisjonen, med noe variasjon, kan også finnes i Tirmidhi, Abu Daud, Al-Nasai og Ibn Majahs tradisjonssamlinger.

13 Koranen understreker; «Hvorfor tenkte de troende menn og de troende kvinner ikke godt om sitt eget folk da de hørte dette, og (hvorfor) sa (de ikke): Dette er en åpenbar løgn?» (24:13). Den ærverdige Profeten^{sa} har sagt; «At en person forteller videre det han har hørt uten å undersøke om det er sant eller ikke, er nok en bevis i seg selv på hans usannferdighet» (Muslim, vol. 1 kapittelet heter «Dont's about Traditions»)

14 Bukhari Mishkat (Egypt), 9-10; Bukhari og Fateh Al-Bari, *Hadith*, nr. 6922 (Egypt), vol. 12, 267.

Motsigelser med den ærverdige Koranen

Det er ikke mulig for en rettferdig person å få følgende vers fra den ærverdige Koranen til å overensstemme med denne tradisjonen:

2:57, 100, 109, 218, 257, 273	22:40
3:21, 73, 86-92, 145	24:55
4:83, 138, 139, 146	25:42-44
5:55, 62, 91-93, 99-100	26:117
6:67, 105-8, 126	28:57
7:124-9	29:19
9:11-14	39:30-42
10:100-9	40:26, 27
13:41	42:7, 8, 48, 49
15:10	47:26
16:83, 105-107, 126	50:46
17:55	51:57
18:30	64:9-13
19:47	66:7
20:72-4	88:22-3

Noen av de ovenfor nevnte versene har blitt sitert tidligere i boken. Med hensyn til videre utdypning, fremlegges følgende utdrag:

«Og om noen ønsker en annen religion enn islam, så vil den aldri godtas fra ham, og han skal i det hinsidige være blant taperne.

Hvordan skal Allah rettlede folk som er blitt vantro etter at de hadde trodd og bevitnet at dette sendebudet er sannheten, og

etter at de klare bevis var kommet til dem? Og Allah rettleder ikke det folk som handler urett.

Disse er de hvis lønn er at over dem vil være Allahs forbannelse og englenes og alle menneskenes til sammen!

De skal forbli i den i lang tid! Straffen skal ikke lettes for dem, og det skal ikke gis dem utsettelse.

Unntatt dem som angrer etter det og forbedrer seg, for da er Allah visselig tilgivende, evig barmhjertig.

Sannelig, de som fornektet etter å ha trodd, og så tiltok i fornektelsen, deres anger skal aldri mottas, og disse er de villfarne.

Sannelig, de som har fornektet og dør som fornektere. Det skal ikke mottas fra noen av dem – om det så var verden full av gull, enda de også skulle ønske å kjøpe seg fri med det. For slike er det *bestemt* en smertelig straff, og de vil ikke ha noen hjelpere.» (3:86-92)

Det er klart fra disse versene at et menneske ikke kan straffe et annet menneske for frafall. Ordene «de skal forbli i den i lang tid» referer til livet i det hinsidige. Intet fornuftig menneske kan tolke «Allahs forbannelse» som en tillatelse til å drepe enhver han anser som frafallen. Ingen dødsstraff nevnes. Hadde det eksistert, ville den ha blitt nøye definert slik som alle andre *hodud* [straff som er spesifisert og foreskrevet i Koranen]. Tvert i mot påpeker den ærverdige Koranen muligheten til å angre for slike mennesker og påfølgende tilgivelse fra Gud. Hvordan kan noen angre og gjøre det godt igjen for sine synder i denne verden dersom vedkommende har blitt drept?

Talsmenn for dødsstraff for frafall trenger å vurdere om tradisjonen de legger frem er sant, og i såfall hvordan forklare dens motsetning til

den ærverdige Koranen. Spesielt bør de revurdere deres standpunkt med hensyn til de siterte versene og undersøke disse med et objektivt syn. Hvordan kan en vektlegge en tvilsom tradisjon mer enn disse klare versene fra den ærverdige Koranen:

«Og om din Herre hadde ønsket, så ville jordens innbyggere ha trodd, alle sammen. Kan du da tvinge menneskene, så at de blir troende?

Og ingen sjel er i stand til å tro unntagen med Allahs tillatelse. Og Han lar *åndelig* smuss *fra hjertene til dem* som ikke vil forstå, dekke deres *ansikter*.» (10:100-101)

Når Gud Selv ikke tvinger folk til å tro, hvilken rett har så vi til å tvinge tro ved sverd eller ved å legge ut Maududi-feller? Problemet for tilhengere av dødsstraff for frafall er at de stadig aksepterer tradisjoner av Profeten^{sa} ordrett, enda disse er samlet flere århundre etter den ærverdige Profeten^{sa}, og som klart strider med den ærverdige Koranens lære.

Strider med den ærverdige Profetens^{sa} sedvane

Den andre rettskilden er handlemåten og det personlige eksempelet av den ærverdige Profeten^{sa}. Vi har allerede bevist hvor grunnløs erklæringen om at noen ble henrettet på grunn av frafall er.

Tross alt, hvilken holdning hadde Profeten^{sa} mot Mekkas beboere? Det var at han burde få tillatelse til å praktisere og forkynne Guds budskap i fred. Mekkanerne nektet ham denne friheten og straffet alle de som begynte å tro på ham. Ifølge dem var de alle som trodde på Muhammads^{sa} lære, frafalne, siden de hadde avsverget fra avgudsdyrkelse.

Den ærverdige Profeten^{sa} ofret hele sitt liv til å forsvare grunnleggende menneskerettigheter, som at enhver skulle få friheten til å velge sin tro, at ingen andre skulle endre en annens religion ved makt, og at enhver har rett til å endre sin religion, hvilken religion det enn måtte være.

Dette er faktisk den sanne meningen med begrepet «*jihad*», ført av alle Guds sendebud overfor deres motstandere gjennom hele religionshistorien. Den ærverdige Koranen har repetert dette gjentatte ganger med referanse til Guds tidligere profeter (se 2:5, 6:113, 21:42, 25:32, 36:8 & 31, 43:8). For å nevne noen:

- Abraham^{as}: 6:75-79, 19:47, 21:53, 59, 61, 69-70, 37:89-91, 98
- Elias^{as}: 37:126-127
- Lot^{as}: 26:166-168, 27:57, 15:71
- Noah^{as}: 7:60, 10:72, 11:26-27, 26:117, 71:2-21
- Moses^{as}: 7:105-106, 124-127, 10:76-79, 17:102-103, 20:44-45, 50-53, 26:19-34
- Jesus^{as}: 3:52-56, 5:118, 19:37, 43:65

Hva strevde de for? Det var kun et svar på erklæringen fra profetenes motstandere om at de [profetene] ikke hadde rett til å forandre troen på sine medmennesker. Faktisk har enhver rett til å velge sin tro, så lenge budskapet om fred og kjærlighet blir spredt med fredlige midler, har ingen rett til å hindre det med makt. Den gjenstridige responsen fra motstanderne mot denne mest logiske og humane holdningen var at de fornektet profetenes status og fastholdt sine krav om at profetene hadde ingen rett til å forandre folks tro. Om de ikke avsto fra sine handlinger, måtte de også være rede til å motta straffen for frafall som, ifølge motstanderne, var døden eller landsforvisning.

Den ærverdige Profetens^{sa} kamp mot sine motstandere samsvarte med praksis av alle profeter før ham. Hvordan kan et fornuftig menneske fornekte Profetens^{sa} livsmisjon, og betvile hans grunnfestede holdning overfor dette fundamentale prinsippet?

Både den ærverdige Koranen, den ærverdige Profetens^{sa} sedvane og andre tradisjoner skaper rikelige motsigelser når det gjelder den omtalte tradisjonen. Mangelen på troverdighet i denne tradisjonen er så innlysende at det ikke er noe mer å si om det.

Troverdigheten av kilder og fortellere

Tilsynelatende har denne allerede motbeviste tradisjonen blitt akseptert av anerkjente samlere som Bukhari, Tirmidhi, Abu Daud, Al-Nisai og Ibn Majah. Den er inkludert i fem av seks vidt anerkjente tradisjonsamlingene, men der ender også dens erklæring om autentiskhet.

For at en tradisjon skal erklæres autentisk er det ikke nok at den står i en troverdig samling. Det fins andre vurderingskriterier som er gjeldende for enhver tradisjon. Den viktigste blant dem er å foreta en dyptgående og detaljert undersøkelse av rykte og karakter av berettere som er forbindelsesledd i kjeden av beretterne.

Det finnes lærde som har viet hele sitt liv til slike studier, og takket være deres svært så vanskelige og grundige etterforskning, er vi idag i stand til å granske ethvert ledd i kjeden av berettere i enhver samling. La oss nå se på tradisjonen under granskingen. Denne tradisjonen faller under kategorien *ahad gharib* [dvs. en tradisjon hvor det kun er en kjede av berettere knyttet til den samme kilden]. I alle fem tradisjonssamlinger stammer deres kjede av berettere fra Ikramah som deres endelige kilde.

Den avdøde Maulana Abdul Hayy fra Lucknow refererer spesielt til Ikramah, og påpeker at bare fordi Bukhari hadde inkludert ham i sin samling, fulgte også andre etter uten å foreta en selvstendig undersøkelse på egen hånd¹⁵.

En tradisjon kan være ekte og troverdig enda den er sitert av kun en kjede av berettere. Men den kan ikke betraktes å være like troverdig som tradisjoner hvor det er flere enn én kjede av pålitelige berettere. Slike tradisjoner har ikke rett til å påvirke forordninger angående rettigheter, ansvar og straff, spesiell varsomhet er påkrevd i forbindelse med *hodud*.

Hodud er et begrep som anvendes strengt tatt til spesifikk straff foreskrevet i den ærverdige Koranen. Talsmenn for dødsstraff for frafall anser sitt synspunkt for å være basert på Koranens befallinger som faller under kategorien *hodud*. Faktisk, har vi motbevist denne erklæringen tidligere.

Det er viktig å huske at denne tradisjonen, som diskuteres, er en tradisjon kun sitert av én enkel kjede av berettere, og har ingen jurisprudens selv om noen anser den for å være sann. I denne sammenheng er det viktig å bli mer kjent med Ikramah og hans rykte.

Ikramah

Ikramah¹⁶ var både en slave og elev av Ibn Abbas – en ganske likegyldig elev for den saks skyld. Han bekrefter dette selv ved å fortelle at Ibn Abbas var så rasende på grunn av hans skulk og mangel på interesse for studiene, at han bandt ham fast på hender og føtter for å tvinge ham til å være tilstede ved hans preker¹⁷.

15 Abdul Hayy, *Al-Raf'a wal Takmeel*.

16 Ikke forveksle med Ikramah b. Abu Jahl.

17 Ibn Sâd, *Al Tabqa Al-Kabir*, vol. 2, 386.

Ikramah var en motstander av Hadrat Ali, den fjerde kalifen i islam, og var forkjærlig overfor Kharjittene, spesielt i perioden da uenighetene mellom Hadrat Ali og Ibn Abbas begynte å komme frem. Senere under Abbasidenes periode (husk at av politiske hensyn var Abbasider svært fiendtlig innstilt mot alle som på et eller annet vis allierte seg med Hadrat Alis avkom) skaffet Ikramah seg stor berømmelse og respekt som en allsidig lærd, tydeligvis på grunn av fiendtlighet mot Hadrat Ali, og sine forbindelser med kharjittene¹⁸.

Dhabbi beretter at siden Ikramah tilhørte kharjittene var hans tradisjoner ikke troverdige, og tvilsomme. En ekspert på emnet: straffen for frafall, Imam Ali bin Medaini, sier seg også enig i dette. Yahya bin Bekir pleide å si at Kharjittene fra Egypt, Algerie og Marokko var Ikramahs tilhengere.

Det er en generell observasjon at tradisjoner som omhandler dødsstraff ved frafall stammer først og fremst fra hendelser i Basra, Kufa og Yemen. Folket i Hejaz [Mekka og Medina] var ukjente med disse. En kan ikke se bort fra det faktum at denne tradisjonen fra Ikramah er kjent som en irakisk tradisjon. Husk den berømte imam fra Mekka, Taus bin Kaisan, som pleide å si at irakiske tradisjoner var generelt tvilsomme¹⁹.

Ikke nok med det, en stor lærd, Yahya bin Saeed al-Ansari, har sterkt sensurert Ikramah på grunn av hans generelle upålitelighet, og har gått så langt som å kalle ham for *Kadhab*²⁰, dvs en ekstrem løgner av første klasse.

Abdullah bin Al-Harith siterer en veldig interessant hendelse som han selv bevitnet ved sitt besøk hos Ali bin Abdullah bin Abbas. Han ble dypt sjokkert og forferdet over å finne Ikramah bundet fast til

18 *Mizan al-Aitadal*, vol. 2, 208.

19 *Abu Daud*, vol. 2, 31

20 Abu Jafar Muhammad b. Amr b. Musa b. Hamad Al-Aqbli Al-Mulki, *Kitab Al-Soafa Al-kabir*, (Libanon:Darul Kutb Al-Almiyyah.) Al Safr III, 1983, 373.

en stolpe med rep utenfor døra til Ali bin Abdullah bin Abbas. Han uttrykte sitt sjokk om denne grusomheten overfor Ali bin Adullah bin Abbas ved å spørre ham om han ikke eide guds frykt? Det han tydeligvis mente var at Ikramah med all sitt rykte om fromhet, osv., ikke fortjente en slik ussel og grusom behandling av hans avdøde herres egen sønn. Ali bin Abdullah bin Abbas rettfærdiggjorde sin handling ved å påpeke at Ikramah hadde vært dristig nok til å tilskrive hans avdøde far, Ibn Abbas, falske ting²¹. Hvem kan dømme Ikramahs karakter bedre enn Ali bin Abdullah bin Abbas?

Det er derfor kanskje ikke rart at imam Malik bin Anas (95-179 e.H.), en pionér samler av tradisjoner og imam av rettsvitenskap, kjent over hele den muslimske verden, fastholdt at tradisjoner berettet av Ikramah er upålitelige²².

Følgende anerkjente lærde har erklært at Ikramah hadde stor tilbøyelighet for å overdrive: Imam Yahya bin Saeed Al-Ansari, Ali bin Abdullah bin Abbas og Ata bin Abi Rabae²³.

Det er denne mannen vi snakker om, på hvis myndighet har livet til alle de som endrer sin tro, blitt overlatt til evig tid.

Ibn Abbas

Hver gang navnet til Ibn Abbas²⁴ forekommer på toppen av en kjede, blir en stor del av majoriteten av muslimske lærde fylt med overveldende ærefrykt. De glemmer det faktumet at på grunn av hans gode navn og rykte, tenderte oppdiktere av falske tradisjoner å spore sin oppdiktede kjede av fortellere tilbake til ham. Derfor bør alle

21 Abu Jafar Muhammad b. Amr b. Musa b. Hamad Al-Aqbli Al-Mulki, op. cit.

22 *Mizan Al-Aitadal*, vol 2. 209.

23 *Fateh Al-Bari*.

24 Sønnen til Abbas, en onkel av den ærverdige Profeten^{sa}. Ibn Abbas var bare en guttunge da Profeten^{sa} levde.

tradisjoner som begynner med navnet til Ibn Abbas undersøkes nøye og bedømmes deretter.

Dessuten, selv om Ibn Abbas blir ærlig gjenfortalt av en beretter, kan muligheten for menneskelig feiltakelse fra Ikramahs side angående det Ibn Abbas kan ha sagt ikke utelukkes. Følgende vil være et godt eksempel på det:

«Ibn Abbas beretter at Umar pleide å si at den ærverdige Profeten^{sa} hadde sagt at det å gråte over døde brakte straff over de døde. Ibn Abbas forteller videre at etter Umars død fortalte han denne tradisjonen til Aisha, som sa: “Må Gud tilgi Umar! Ved Gud, den ærverdige Profeten^{sa} sa aldri noe lignende. Han sa bare at dersom de gjenlevende av en ikke-troende gråt over den dødes legemet, ville deres handling tendere til å forøke den dødes straff.” Og for å gi argument sa Aisha også at “følgende vers fra Koranen er tilstrekkelig for oss; ‘Sannelig ingen sjel kan bære en annens byrde’ ”²⁵.

Hvis et menneske av Hadrat Umars status og integritet kan misforstå den ærverdige Profeten^{sa}, hvor sjelden det enn måtte være, er sjansene langt større for at vanlige berettere kan misforstå Ibn Abbas sine beretninger.

Hvordan kan et fornuftig menneske, med slike muligheter for misforståelse av budskapet til den ærverdige Profeten^{sa}, basere seg utelukkende på bevis fra denne tradisjonen og trekke konklusjoner av så stor betydning som vedrører saker som liv og død og fundamentale menneskerettigheter?

Det er sannsynlig at Ikramah oppdiktet denne tradisjonen idet han tilskrev den til Ibn Abbas, som han var vant til å gjøre ifølge Ali bin Ibn Abbas.

25 Bukhari, *Kitab al-Janaiz*. Avsnittet heter «Wailing Over the dead»

Andre interne kriterier

Ved å undersøke innholdet i denne tradisjonen finner vi at den er feilaktig på mange måter.

- a) En person av Hadrat Alis status antas for å være uvitende om det faktum at islam kategorisk forbyr et menneske å bli straffet med ild.
- b) Ordene «Slå enhver som skifter sin religion» er så generelle at de kan tolkes på mange måter. De kan gjelde for kvinner, menn og barn, mens ifølge Imam Abu Hanifa og en rekke andre lovskoler kan en frafallen kvinne aldri henrettes.
- c) Det arabiske ordet *din* (religion) brukt i denne tradisjon er et alminnelig ord og betyr en hvilken som helst religion, ikke spesifikt islam. Til og med avgudsdyrkernes tro blir referert til som *din* (jf. sura al-Kafirôn).

I lys av det alminnelige språket benyttet i denne tradisjonen, hvordan kan man begrense anvendelse av denne til kun å gjelde for en muslim som avsverger sin tro? Juridisk sett, ifølge denne tradisjonen, må enhver som skifter sin religion, hvilken religion det enn måtte være, drepes. Det vil si å drepe jøden som blir kristen, kristen som ble muslim, og hedningen som adopterer en ny tro. Ordet «enhver» overskrider de geografiske grensene til de muslimske stater, samtidig som det impliserer at hvor som helst i verden, enhver som endrer sin tro – det være seg en innfødt fra Australia, en pygme fra Afrika eller en indianer fra Sør-Amerika – må drepes i det samme øyeblikket han avsverger sin gamle tro og aksepterer en ny.

Islam legger stor vekt på forkynnelsen, slik at det er bindende for enhver muslim å bli predikant på Allahs vei. Hvor ironisk er det derfor at mange berømte muslimske lærde idag benekter selve ånden

i den islamske jihad ved å dristig fastholde seg til det trangsynet at islam dikterer at enhver som skifter sin tro, i dette tilfellet islam, må drepes med det samme. Hva med de som tilhører andre tros-samfunn? Islam erklærer det som en forpliktelse for alle muslimer å strebe etter det edle målet å overtale alle ikke-muslimer til å skifte sin tro gjennom fredelige midler. Denne oppgaven er så krevende og av så stor betydning at enhver muslim blir oppfordret til å fastholde ved den til sin død.

Den ærverdige Koranen sier:

«Og kall til din Herres vei med visdom og god formaning, og argumenter med dem med det beste argument; sannelig din Herre alene kjenner best den som har fart vill fra Hans vei, og Han kjenner *også* best de rettlejede.» (16:126)

Talsmenn for denne intolerante, umenneskelige doktrinen som innebærer dødsstraff for frafall, forestiller seg aldri dens virkning på internasjonale og interreligiøse mellommenneskelige forhold. Hvorfor innser de ikke at ifølge deres eget syn på islam, har alle religioners tilhengere tillatelse til å avsverge fra sin tro, men muslimer har ikke denne retten. Og at islam har førsteretten til å konvertere folk til islam, men tilhengere av andre trossamfunn er berøvet retten til å konvertere muslimene til sin tro. For et tragisk bilde av islamsk rettferdighet dette tegner!

For å oppsummere er frafall et klart benektelse av en persons tidligere tro. Doktrine forskjeller, uansett hvor alvorlige de måtte være, kan ikke dømmes som frafall. Straffen for frafall ligger kun i hendene til den allmektige Gud, mot hvem denne forbrytelsen begås. Frafall som ikke er forverret ved noen annen forbrytelse, kan ikke straffes i denne verden. Det er Guds lære, og det var også læren til den ærverdige Profeten^{sa}. Dette er det bekreftede synet til Hanafi jurister²⁶, *Fateh al Kadeer*²⁷, Chalpi²⁸, Hafiz Ibn Qayyim, Ibrahim Nakhai, Sufyan Thauri og mange andre. Maududi-erklæring om konsensus angående denne tradisjonen, som de fremholder som sann, er bare påfunn.

26 *Hedayah*

27 *Fateh al-Kadeer*, vol IV, 389, vol II, 580.

28 Chalpi, *kommentarer på Fateh al-Kadder*, 338; *Inayah*, 390.

KAPITTEL 8

EN NÅDE FOR HELE VERDEN

De var kloke nok til å innse at en muslims følelser aldri kunne vekkes lettere til livs enn ved en ekte eller påfunnet fornærmelse av den ærverdige Profeten^{sa}. De begynte derfor å erklære at deres aktiviteter var ment til å bevare den ærverdige Profetens^{sa} *nabuwwat* [profetdømmet] og for å avvise angrepene på han *namus* [ære]... Knepet virket og snart begynte de å tiltrekke store forsamlinger til sine møter. Talsmenn fra Ahrar-e-Islam var eksperter i bruken av ord, uttrykk, sammenligninger og metaforer, og kunne blande viss glimt av humor i sine taler, dog av en lavere grad. Derfor begynte de snart å oppnå popularitet.

– Dommer Mohammad Munir¹

Respektløshet av Guds profeter er har alltid sameksistert med profetdømme. Selv Muhammad^{sa} kunne ikke unngå det. Han ble bespottet, ikke bare i Mekka-perioden av hans liv, men også i Medina hvor han hadde makt til å straffe. Jødene i Medina hadde en skarp språkbruk og en syk sans for humor. De brukte enhver anledning til å latterliggjøre Profeten^{sa}.

Etter Hijrah samlet Quraisj fra Mekka sine styrker sammen med disse jødene for å hindre islams fremgang. Hyklerne var allerede der og dannet deres egen gruppe. Bortsett fra intriger og

1 *Munir Commission Report*, 258

krig, dannet de kommunikasjonsnettverk for propaganda. De propagandistiske diktere, som Maxine Rodinson beskrev som «journalister fra den tid» og Carmichael beskrev som «kampens oppildnere»,² beskyldte muslimene for å ha vanæret seg selv ved å underkaste seg en utenforstående. Abu Afak, hånte ungdommen av Qayala (Aws- og Khazraj-stammene):

*Lenge har jeg levd, men aldri har jeg sett
et hus eller en forsamling av mennesker
mer lojale og trofaste til
sine allierte, da de roper på dem,
enn barn av Qayla
(Aws og Khazraj) i sin helhet.
Fjellene vil smuldre før de underkaster seg.
Likevel, har det kommet en ridder blant dem som har splittet dem
Han sier: «Dette er tillatt, dette er forbudt»
om alle slags ting.
Men hvis dere hadde satt deres lit til makt og styrke,
hvorfor fuglte dere ikke Tubba?»³*

Abu Afak prøver faktisk å si at «Tubba var en beryktet sørarabisk konge, men dere motsto ham. Hva har skjedd med dere nå, at dere har valgt å følge en flyktning fra Mekka?»

2 Maxine Rodinson, *Muhammad*, oversatt av Anne Carter, (New York, 1971), side 194.

Joel Carmichael skriver følgende: «A tribal poet among the Bedouin, was no mere versifier, but a kindler of battle, his poems were thought of as the serious beginning of real warfare» (*The Shaping Of the Arabs, a study in Ethnic Identity*, New York, 1967, 38)

3 Ibn Hisham, *Kitab Sirat Rasul Allah*, 995.

I mellomtiden ble Kab valgt som leder for jødene, idet han erstattet Malik bin al sayf ⁴, som sørget over tapet for Quraisj ved Badr⁵. I en klagesang sier han:

*Driv ut toskene blant dere slik at dere kan bli trygge
for snakk som er uten mening.*

*Håner du meg fordi jeg feller tårer
for mennesker som elsket meg oppriktig?*

*Så lenge jeg lever, skal jeg jamre og komme i hu
standarden av folket hvis prakt er Mekkas hus⁶*

Tydeligvis var hensikten bak denne skitne og vulgære kampanjen å så frøene til strid mellom *Ansar* og *Muhajerin* på den ene siden og Aws- og Khazraj-stammene på den andre. Kampanjen så ut til å lykkes da en jøde, Shas bin Qays fra Banu Qainqa befalte en jødisk ungdom å resitere noen dikt komponert ved krigen av Buath. Disse ble resiterert for en blandet forsamling av muslimer fra Aws og Khazraj. Omsider reiste begge parter seg mot hverandre og utfordret hverandre ved å si: «Om dere ønsker det, vil vi gjøre det samme igjen». De begge svarte: «Vi vil – deres møtested er utenfor det vulkanske området, bevæpne dere, bevæpne dere!»⁷. Så snart den ærverdige Profeten^{sa} fikk høre nyhetene, skyndte han seg til stedet hvor immigrantene befant seg og talte til folket av Aws og Khazraj:

«Å, muslimer! Ihukom Allah, ihukom Allah! Vil dere oppføre dere som hedninger mens jeg er blant dere? Etter at Gud

4 Ali bin Burhan ud Din ud-Halabi, *Insan al-Uyun*, vol II, 116; gjengitt av Kister i *The Journal of the Economic and sosial History of the Orient*, vol VIII, 267.

5 Ibn Hisham, op. cit., 459.

6 Ibn Hisham, op. cit., 550.

7 Ibid., 386.

har ledet dere til islam og bæret dere, og reddet dere fra hedendom? Etter at Han har omvendt dere fra vantro og med det gjort dere til venner?»⁸

Følgende vers fra den ærverdige Koranen ble åpenbart ved denne anledningen:⁹

«Å, dere som tror, om dere følger en del av dem som Skriften ble gitt, så vil de igjen gjøre dere vantro etter at dere har trodd.

Og hvordan kan dere fornekte når Allahs tegn foreleses dere, og Hans Sendebud er *til stede* blant dere? Og den som holder fast ved Allah, er visselig blitt ledet til den rette vei.

Å, dere som tror, vis Allah gudfryktighet slik det er verdt å vise Ham gudfryktighet, og dø ikke, med mindre dere har underkastet dere.

Og hold fast ved Allahs rep alle sammen, og unngå splittelse. Og kom i hu Allahs nåde mot dere da dere var hverandres fiender. Den gang føyde Han deres hjerter sammen, så dere ved Hans nåde ble brødre. Og dere var på kanten av en brennende avgrunn, og Han reddet dere fra den. Slik gjør Allah sine tegn tydelige for dere, så dere kanskje kan rettledes.» (3:101-104).

Det var i en slik atmosfære av uro i Medina da Profeten^{sa} bestemte seg for å stoppe dikternes propaganda kampanje, og spurte om frivillige for å henrette dem. Det var tydelig at de var en stor fare for freden. Å si at de ble drept fordi de hånte og ydmyket Profeten^{sa} er å

8 Ibid.

9 Ibid. 387.

fordreie historiske fakta. Å bruke disse henrettelsene som presedens for å drepe de som bespottet Profeten^{sa} er enten veloverveid usannhet eller klar mangel på historisk kunnskap. Ærekrenkelse av Profeten^{sa}, teknisk kjent som *sabb*, er verken en *hadd* forbrytelse ifølge Koranen eller den store forbrytelsen ifølge *Sunnah*. Det er faktisk ikke straffbart i det hele tatt, med mindre det er andre medvirkende forhold. Straffen for det er, som for frafall, i Allahs hånd alene. Koranen anvender velvilje for å opprettholde æren av Allah og Hans profeter, ikke sverd. Den ærverdige Koranen sier:

«Og tal ikke nedsettende om dem de anroper istedenfor Allah, ellers vil de spotte Allah av fiendskap og uten viten. Slik har Vi for ethvert folk gjort deres handlemåte skjønn for dem. Deretter er deres tilbakevendelse til sin Herre, og Han vil da meddele dem det de pleide å gjøre.» (6:109).

Respekt, ære, kjærlighet og aktelse for noen kommer fra hjertet. Tvang kan lukke munn, skape terror og resultere i respektløshet og uærbødighet. Derfor velger Koranen en positiv tenkemåte når det er saker som angår hjertet. Når det gjelder respekt for den ærverdige Profeten^{sa}, sier Koranen:

«Sannelig, Allah og Hans engler sender velsignelser over sendebudet. Å, dere troende, send *også dere* velsignelser over ham, og hils ham med fredhilsen. Sannelig de som skader Allah og Hans sendebud, disse har Allah forbannet i denne verden og i den kommende, og for dem har Han beredt en nedverdiggende straff. Og de som sårer de troende menn og de troende kvinner uten at de har gjort noe, skal visselig bebyrdes med *skyld for* en bakvaskelse og en åpenbar synd» (33:57-59).

Koranen er meget tydelig når det gjelder *sabb*. Den befaler muslimene om å ikke håne falske guder til de vantro, og den beskriver ingen straff for de som viser respektløshet overfor den ærverdige Profeten^{sa} – for dem har Gud forberdet en «nedverdiggende straff».

Hvordan behandlet den ærverdige Profeten^{sa} de som hånte ham? La oss vende til lederen av hyklerne, Abdullah bin Ubayy. Etter krigen ved Al-Mushtaq (år 6 e.H. / 737 e.Kr) da Profeten^{sa} oppholdt seg ved vanningsplassen av Al-Muraysi, oppstod det en ubehagelig strid mellom *muhajerin* og *ansar*. En utlånt tjener av Umar, Jahja bin Masud, begynte å slåss med en alliert av ansar, Sinan bin Wabar al-Juhani. Ibn Ishaq beretter:

«Juhani ropte: “Å, menn av ansar!” og Jahja ropte “Å, menn av muhajerin!”. Abdullah bin Ubayy bin Salul var rasende. Med ham var noen av hans folk, inkludert en ung gutt ved navnet Zayd bin Arqam. Han [Ubayy] sa: “Er det de som har gjort dette egentlig? De berstrider vår prioritet og er tallmessig overlegne i vårt land. Ingenting er mer passende for oss og for landsstrykerne av Quraisj enn det eld gamle ordtaket: ‘Fø en hund og den vil beseire deg’. Ved Allah, når vi vender tilbake til Medina, vil den mest ærefulle drive ut den mest foraktede”. Så gikk han til sitt folk og sa: “Dette er hva dere har gjort mot dere selv. Dere har latt dem overta deres land og delt deres eiendom med dem. Hadde dere bare holdt deres eiendom vekk fra dem, ville de ha dratt et annet sted”. Zayd bin Arqam hørte dette og da han hadde kvittet seg med sine fiender, dro han til Profeten^{sa} og fortalte ham alt. Umar, som var med ham, sa: “Si til Abbad bin Bishr om å gå og drepe ham”. Profeten^{sa} svarte: “Så folk kan si Muhammad dreper sine feller? Nei, gi heller ordre om å dra av sted”»¹⁰.

10 Ibid., 726.

Den ærverdige Profeten^{sa} var selvfølgelig meget oppbrakt over denne hendelsen. Juhanis stammeappell til ansar og Jahjas rop på «menn av muhajerin» minnet ham om Buath dagen og Basus krigen, som varte i 40 år. Hadde Abdullah bin Ubbay klart å nå ansar, ville muhajerin ha vendt tilbake til sin stammekrig. Budskapet om islamsk enhet, som hadde forvandlet disse spredte stammene til en sterk arabisk nasjon, ville ha vært fortaapt for evig. Profeten^{sa} var så oppbrakt at han ga ordre om å dra av sted. Enda, slik Ibn Ishaq beretter, «det var på et tidspunkt, da Profeten^{sa} ikke var vant til å reise»¹¹. Koranen referer til denne hendelsen ved å si:

De sier: «Om vi vender tilbake til Madîna, så vil den mest ærefulle av oss drive den mest foraktede ut, enda all ære tilhører Allah og Hans sendebud og de troende, men hyklere vet *det ikke*.» (63:9)

Da Abdullah bin Ubayys sønn, Abdullah fikk høre om denne hendelsen, oppsøkte han Profeten^{sa} og sa:

«Jeg har hørt at du ønsker å drepe Abdullah bin Ubayy på grunn av det du har fått vite om ham. Om du må, så gi meg ordre om å gjøre det og jeg vil bringe hans hode, for Al-Khazraj vet at de har ingen mann mer plikttoppfyllende mot sin far enn meg. Jeg er redd at hvis du beordrer en annen til å drepe ham, vil jeg ikke kunne se hans henretter vandre rundt og kanskje drepe ham. Jeg vil da drepe en troende på for en vantros skyld, og jeg vil sikkert bli fordømt». Profeten^{sa} svarte: «Nei, la oss heller handle med vennlighet overfor ham og gjøre nytte av hans selskap mens han er med oss»¹².

11 Ibid., 726.

12 Ibid.

Muslimske herskere, som forsto hvorfor den ærverdige Profeten^{sa} behandlet Abdullah bin Ubayy, andre hyklere og jødene som han gjorde, har vært ekstremt motvillige til å skape falske martyrer i prosessen for å bevare æren av Profeten^{sa} (*Namus-e-Rasûl*).

I Cordoba ble det opprettet en gruppe av kristne fanatikere under lederskapet av Eulogius mellom år 850 og 859. Medlemmer av gruppen var fastbestemt på å offentlig fornærme den ærverdige Profeten^{sa} og godta martyrdommen. Imidlertid nektet dommere av Cordoba å tvinge dem og fengslet dem istedet. Will Durant beretter en slik hendelse:

«Isaac, en cordovisk munk, dro til *Qadi* og la fram sitt ønske om omvendelse, men da dommeren gledelig begynte å forklare Muhammadanismen, avbrøt munken ham og sa: «Din profet har løyet og narret deg. Måtte han bli forbannet som dro med seg så mange uskyldige ned i helvetet!» *Qadi* bebreidet ham og spurte om han hadde drukket. Munken svarte: «Jeg er ved mine fulle fem, døm meg til døden». *Qadi* satte ham i fengsel, men spurte senere om tillatelse fra Abdur Rahman II, herskeren av Andelucia, om å la ham gå fri som en sinnsyk»¹³.

Shaykhul-Islam Ebus'u'ud Effendi, den ledende *mufiti* av det ottomanske imperiet under regjeringen av Sultan Suleyman, den store, gjorde dødsstraffen tillat, men kun for de som vanemessig og i all offentlighet ærekrenket den ærverdige Profeten^{sa}. Shaykhul-Islam gikk langt for å insistere at henrettelse av et menneske ikke skulle tas lettvindt. Han ønsket innlysende å hindre lettsindig og ondskapelig rettsforfølgning, og skrev at en tiltalt ikke kunne bli straffet på

13 Will Durant, *The Story of Civilization*, 11vol. (New York: Simon & Shuster, 1950), vol IV, *The Age of Faith*, 301.

bakgrunn av «vitneutsagn fra bare en eller to personer». Den vane-messige karakteren av den tiltalte skulle bevises til myndighetene av upartiske muslimer dvs. muslimer som er oppriktige. Men det er en viktig klausul ved dette som viser at selv om Shaykhul Islam Ebus'ud utga en *fatwa*, uten grunnlag i Koranen eller *hadith*, visste han at straffen for *sabb* tilhørte kun Allah alene. *Fatwa* ble tydeligvis utgitt under politisk press fordi han opphevet hele dens virkekraft ved å si at de vantro ikke kunne holdes skyldige for å erklære «det som utgjør deres vantro», altså å fornekte Muhammads^{sa} profetiske misjon.

Kvalitet på en muslims tro og respekt han har for den ærverdige Profeten^{sa} kan ikke defineres juridisk. Omvendt kan en vantro verken tvinges til å omfavne islam eller til å ære dens Profet^{sa} ved makt. Det er derfor Gud ikke har foreskrevet en straff for *irtidad* eller *sabb* i denne verden. Til tross for nedverdiggende utsagn fra Abdullah bin Ubayy ved vannhulen ved Al-Muraysi, ble han ikke straffet av den ærverdige Profeten^{sa}.

Straff for disse to overtredelsene blir ofte lett utnyttet av politisk orienterte *ulema*, som forringer religiøse formål ved å anvende dem for materialistiske hensikter, og utnytter religiøs tro til sin fordel¹⁴. For tiden beskylder *ulema* fra Deoband/*Ahl-e-Hadith* ahmadi-muslimer for å nedverdige den ærverdige Profeten^{sa}. De innser ikke at ved å gjøre dette, har de skapt grunnlag for sin egen tilintetgjørelse. Til sammenlikning med sunni-muslimer som utgjør majoriteten av muslimer på subkontinentet¹⁵, Tyrkia og mange andre muslimske land, er Deoband/*Ahl-e-Hadith* og tilhengere av den najdiske reformatoren, Abdul Wahab, i minoritet over hele verden (bortsett fra i Nejd). De beskyldes for forringelse av Profeten^{sa}. Deobandi/Wahabi *ulema* anser sunni-muslimer for å være *kafir* idet de tilskriver

14 Munir Commission Report, 259.

15 Der er de kjent som brelvi.

kvaliteter til Profeten^{sa} som, for å si det mildt, er polyteistiske. Forresten sier de at hans kropp ikke kastet noen skygge fordi han var full av lys.

Når *Mevlud-i-Serif* av den tyrkiske dikteren Suleyman Celebi fra Busra (1411) avsluttes med *ya Nabi Salam Alaika* [fred være med deg] tror man at Profetens^{sa} sjel er tilstede, og derfor bør alle deltagere reise seg for å vise respekt. Likeledes er bønn ved hans grav, kyssing av sprinkelverket rundt hans gravkammer, og mange andre slike skikker og ritualer av sunni/brelvi muslimer *sjirk* ifølge deobandi. Wahabi, etter å ha revet ned den historiske gravlunden av Jannatul-Baqi, ønsket å ødelegge kuppelen til Profetens^{sa} moske, og ble hindret i å gjøre det bare på grunn av den sterke reaksjonen fra den muslimske verden. Sunnimuslimer verden over har beskyldt wahabi for forringelse og nedverdiggelse av den ærverdige Profeten^{sa} på grunn av handlinger som rasing av grav, gravsteiner, og kuppeler.

Brelvi mener på sin side at det var de lærde fra Deoband, Maulana Muhammad Qasim Nanautwi og Maulana Ashraf Ali Thanwi, som ikke trodde på *Khatam-e-Nabuwwat*. I en brosjyre, *Deobandi Maulwiyon ka Iman*, skriver Maulana Abdul Mustafa Abu Yahya Muhammad Muiniddin Shafi'i Qadri Rizvi Thanwi:

«Å, muslimer! Se hvordan denne forbannede, urene og sataniske erklæringen har tilintetgjort det veldige grunnlaget for *Khatam-e-nabuwwat*! Se, Maulwi Qasim Nanautwi tror ikke på *Khatam-e-nabuwwat*, mens Maulvi Rashid Ahmad, Maulvi Khalil Ahmad og andre Wahabi *ulema* har erklært alle som forkaster *Khatam-e-nabuwwat* for vantro»¹⁶.

16 *Deobandi Maulwiyon Ka Iman* (Lyalpur: Shahi Masjid, n.d.)

Brelvi–Deobandi polemikk, tilsynelatende for å beskytte æren til den ærverdige Profeten^{sa} – han som var et forbilde på beskjedenheter – har nådd en slik vulgaritet at selv de mildeste eksempler er offensive. Shourish Kashmiri, en tilhenger av deobandi skolen, skriver i sin brosjyre *Kafir saz Mullah*, at enhver som kaller den store lederen av Deoband for en *kafir* [vantro] er en løgner. I den samme brosjyren sier han at Brelvi *ulema* lever av å selge religionen og Profetens^{sa} *sharia*, og at de er Lord Clive sine husholdningsslaver, fiender av Muslim League og Jinnah. I en annen brosjyre skriver han at disse mennesker er verdt mindre enn en murstein i doen til Maulana Hussain Ahmad og Syed Ataullah Shah Bukhari.

Brelvienes svar på disse grove anklagene var avskyelige. De sa at mannen som baktaler dem og den ærverdige Profeten^{sa}, hadde tilbrakt sitt liv vandrende i horestrøk. «Mannen som kalte Nehru en profet, beskylder oss nå for å selge Profetens^{sa} sharia», skrek de. «Hvorfor skulle ikke Mohammad Qasim Nanutwi bli kalt en kafir, og hvordan kan vi akseptere Ashraf Ali Thanwi som en muslim? Er det ikke disse som hevdet at døren til profetdømmet stod åpen? Er ikke de veivisere for qadianiere? Hvem har lært dere å krenke Mustafa? Hvem har lært dere vantro? Dere har avkledd dere – har dere ingen sans for anstendighet eller ærbarhet? Dere har skapt kaos i Khatame-nabuwats navn og spredt misnøye under fredens paroler. Dere innsamler penger i nabuwats navn og tigger i profetens navn»¹⁷. Slik fortsetter striden mellom Deoband og Brelvi retningene.

En annen dikter, Sayyad Muhammad Tanha, skriver:

*Hvordan kan du anerkjenne den høye statusen til Ahmad Raza?
Gå og lukt på hinduenes stinkende undertøy*

17 *Razakhani Fitna Pardazon Ka siyah jhoot.*

*Gull er din profet, gull er din Gud
Du tilhører dem som viser deg gull.
Du har tilbrakt hele ditt liv i vantro
Hvordan kan du, en hindu av Khatri kaste, slutte deg til islam?
Å, Nimrod, hvordan kan du glorifisere Allah?
Din plass er hos hinduene, dra der og lovpris
navnet til Hari, Hari¹⁸.*

Sammenlign språket, stilen og innholdet av dette breivi angrepet på Deobandi *ulema* og påfølgende anklager fra Deobandi lærde overfor ahmadi–muslimer:

1. Ahmadi benekter Khatam-e-Nabuwwat
2. Ahmadi ærekrenker den ærverdige Profeten^{sa}
3. Ahmadi skapte den britiske imperialismen i India
4. Ahmadi motsatte seg opprettelsen av Pakistan
5. Ahmadi er imot *jihad*
6. Ahmadi omgås med ikke-muslimer;
7. Ahmadiyyat er en svindel i religionens navn.

Både *Ahl-e-Sunnat wal Jama'at* [Brelvi] og Deobandi *ulema* beskylder hverandre for ærekrenkelse av den ærverdige Profeten^{sa}. Slik vi har sett tidligere beskrev *Jamaat-i-Islami* Ahl-e-Quran for å være verre enn ahmadi-muslimer. Men shia muslimer har heller ikke blitt spart – de har blitt beskyldt for degradering av den ærverdige Profetens^{sa} status ved å hevde at Ali delte profetdømmet med ham.

En kanadisk forsker, Wilferd Cantwell Smith, som besøkte subkontinentet og nøye observerte det muslimske samfunnet i India og Pakistan har anklaget muslimene for å drive 'fanatisme

18 Shah Muhammad Asi og Syed Muhammad Tanha, *Showrish 'urf bhare Ka Tattoo*, 7-8.

av flammende voldsomhet'. I sin bok, *Islam in modern India*, skriver han:

Muslimer vil tillate angrep på Allah; det finnes ateister og ateistiske publikasjoner og rasjonalistiske samfunn, men å ærekrenke Muhammad vil provosere fram en fanatisme av flammende voldsomhet fra selv den mest liberale delen av samfunnet.¹⁹

Dette er en feil vurdering av muslimsk temperament. Professor Cantwell har generalisert. Egentlig er det mullah og det politisk orienterte lederskapet som erkjente at «en muslims følelser aldri kunne vekkes lettere til livs enn ved en ekte eller påfunnet fornærmelse av den ærverdige Profeten^{sa}»²⁰.

Det er ingen tvil om at både rike og fattige, intellektuelle og ulærte, fromme og ikke-fromme, alltid har stått sammen i kjærlighet til den ærverdige Profeten^{sa} og ansett *fanâ fir-rasûl* (tilintetgjørelse i Profetens^{sa} vesen) som et høydepunkt av den religiøse erfaringen. Men ingen muslim ser bort fra at den største opplevelsen den ærverdige Profeten^{sa} hadde var *miraj*, da han var omringet av engler, og svedde høyt inn i det guddommelige nærvær, hvor selv ikke engelen Gabriel hadde tilgang. Det maktsyke muslimske lederskapet glemmer at erklæringen «Muhammad^{sa} er Guds sendebud» bare utgjør den andre halvdel av den muslimske trosbekjennelsen. Den første er: «Det finnes ingen gud unntagen Allah».

Kjærlighet og respekt kan ikke måles. Elskere og mystikere har skrevet flere verker etter hverandre og til slutt viet hele sitt liv for å prøve å uttrykke følelser intet språk egentlig kunne formidle. Mulla kan skandere disse kjærlighetsdiktene, men kan ikke forstå dem. Det

19 Wilfred Cantwell Smith, *Modern Islam in India* (Lahore, 2. utg., 1947).

20 Munir Commission Report, 257.

er ikke tilfeldig at grunnleggeren av Ahmadiyya Muslim Jama'at fikk navnet Ghulam Ahmad^{as} [Ahmads tjener].

For en ære! For en status! For en glans! I de følgende vers besvarer han de som anklager ham for å ærekrenke den ærverdige Profeten^{sa} og kritikere, som Cantwell Smith, som anklager muslimene for å være likegyldige angående Allahs ære.

*Etter Allahs kjærlighet, er det kjærligheten til Muhammad
som har sjarmert mitt hjerte;
Om denne kjærligheten er vantro, ved Gud! Jeg er den største vantro²¹
Min kjære! Min velgjører! La mitt liv ofres på din vei!
For når viste Du likegyldighet i din godhet overfor denne tjeneren?²²
Om skikken er slik at fordringshavere av
din kjærlighet blir halsbugget ved Din terskel,
la det da bli kjent at jeg er den første til å forlange denne belønningen²³.*

Grunnleggeren^{as} av Ahmadiyya Muslim Jama'at har tydelig og ærlig erklært sin tro på den største autoriteten, den ærverdige Profeten^{sa}, som Khatam-an-nabiyyin. Han sa:

«Grunnlaget for vår religion og essensen i vår tro er at det finnes ingen gud unntagen Allah, og Muhammad^{sa} er Hans sendebud. Den troen som vi følger i dette jordiske liv og den troen i hvis vi, med Guds nåde, vil forlate dette kortvarige tilholdsstedet, er troen på vår herre og den store mester, Muhammad^{sa} – måtte Allahs velsignelser og fred være med ham»²⁴.

21 Mirza Ghulam Ahmad, *Izala-i-Awham*, 138.

22 Mirza Ghulam Ahmad, *A'ina-i-Kamalat-e-Islam* (Qadian, 1893), siste side.

23 Ibid.

24 Mirza Ghulam Ahmad, op. cit., *Izala-i-Awham* (Amritsar, 18919, del 1, 176.

Og igjen sier han:

«En overordnet status, som omfatter alt det gode, tilhører vår herre og mester, profetenes segl, Muhammad^{sa} den utvalgte. Den er unik for ham, den er uoppnåelig.»²⁵

Forfatteren av de fire sitatene gjengitt ovenfor, Mirza Gulam Ahmad^{as}, og hans tilhengere har blitt erklært ikke-muslimer av muslimer som beskrives av Sir Muhammad Iqbal (1875-1938) i de følgende vers fra et langt dikt på urdu:

*Hendene er avmektige og kraftløse, hjerter upålitelige og gudløse.
Samfunnet, en hjertesorg for sin profet og en skam;
borte er de som knuste avgudsbilder, istedet bor skapere av avgudsbilder.
Abraham var deres far; barna fortjener Azars navn²⁶.
Ny og ukjent gruppe av alkoholikere, og deres vin er ukjent og ny.
En ny helligdom for å huse deres Ka'ba, ny og ukjent er også avgudene.
Meget tungt på deres ånd veier avgift av morgenbønnen;
hvor mye mer foretrekker du sønnen enn å stå opp og tilbe Meg.
Ramadan er for tyngende for deg, for ditt sinn er for frigjort.
Si meg nå, anser du det for å være lov om lojalitet?
Nasjoner fødes ved tro; la troen utgå og nasjoner dør.
Da opphører gravitasjonen, og flokkende stjerner faller i stykker.
Hvorfor er dere et folk fullstendig berøvet av enhver kunst;
ingen nasjon i verden avviser så lett og med forakt dets fødeland;
du er som en låve hvor lynet kryper sammen, og ikke vil forlate;
du vil selge dine fedres gravlund, og si at en slik handling var rett.
Gjøre profitt ut av gravsteiner har sikret deg en slik berømmelse!*

25 Mirza Ghulam Ahmad, *Takwidih-i-Maram* (Amritsar, 1308 AH), 23

26 Ifølge Koranen het faren til Abraham Azar, Athar, navnet som ble gitt av historikeren Eusebius, og ikke Terah, slik det står i 1. Mosebok 11:26; Koranen, 6:75.

*Hvorfor ikke sette opp avguder i butikken, om du får tak i noen?
Høyt når skriket «Muslimer? De er forsvunnet, tapt i sikten»
Vi spør: «Er sanne muslimer å finne noe sted?»
Kristen er din levemåte, og din kultur er hinduistisk.
Disse muslimer er, selv for jødene, en skam og vanære.
Sant nok, har du dine Syed, Mirza, Afghani, og alle de andre,
men kan dere hevde at dere er muslimer, om sannheten må erkjennes?»²⁷*

Etter å ha erklært at dagens muslimer får selv jødene til å skamme, og at de til og med selger sine forfedres gravsteiner, bestemte «dikteren, filosofen, politiske tenkeren og den mest fremragende figuren i det tjuende århundrets indiske islam»²⁸, seg for å skjelle mellom muslimer og ahmadi-muslimer. I 1936 skrev han et åpent brev til Pandit Jawaharlal Nehru, lederen av den dominerende indiske nasjonale kongress, og senere den første statsminister av India, der han krevde at ahmadi-muslimene skulle erklæres som en ikke-muslimsk minoritet. I konstitusjonen av det sekulære India ble kravet selvfølgelig oversett. Men for *ulema* av Deoband var det et spørsmål om liv og død. Hinduene okkuperte Babri moskeen i Ayodhya og omvendte det til Ram Janma Bhoomi tempel under politiets beskyttelse. En annen del av hinduer krevde omvendelse av Benares og Kashi moskeer til templer. Mange hinduer ble opphisset over av den muslimske personloven.

Dette er hva som skjer med folket som forkaster Guds profeter og fredens budbringere. De blir stående alene for seg selv og blir berøvet fredens velsignelser som de søkte å ødelegge. De avler kun vold og terrorisme.

27 Sir Muhammad Iqbal, *Bang-i-Dara, Jawab-i-Shikwah*, vers VII, IX, X og XVII, oversatt til engelsk av A.J. Arberry.

28 Aziz Ahmad og G.E. Grunebaum *Muslim Self-Statement in India and Pakistan*, 1857-1968 (Wiesbaden, 1970), 13.

KAPITTEL 9

ISLAMSK TERRORISME

Jeg lurer på hva «islamsk» terrorisme er? Islam er så nært tilknyttet til terrorisme som lys og mørke, eller liv og død, eller fred og krig. Disse kommer selvsagt i kontakt med hverandre, men fra diametrisk motsatte retninger. De kjemper mot hverandre, men går aldri lykkelig hånd i hånd.

Allikevel kan man ikke benekte at mange muslimer har vært involvert i terroristaksjoner, enten på vegne av en gruppe eller et land, bestående hovedsakelig av muslimer.

Men er det ikke like mange andre grupper involvert i terrorisme og undergravningsvirksomhet? Vil det være passende å stemple enhver form for terrorisme ved å bruke det samme prinsippet, som ga opphav til begrepet «islamsk terrorisme» og derved lage en liste bestående av sikh terrorisme, hinduistisk terrorisme, kristen terrorisme, jødisk terrorisme, ateistisk terrorisme, buddhistisk terrorisme, animistisk terrorisme og hedensk terrorisme?

Det er ikke lett å overse de forskjellige formene for terrorisme som uheldigvis er på fremmarsj rundt om i verden. Det er faktisk umulig for en tilskuer å ikke være klar over forfølgelsene, blodbad, og mord, oftest begått i navn av en antatt ideal eller hellig sak. Terrorismen er et globalt problem, og trenger å bli studert i det vide perspektiv. Med mindre vi gjennomskuer kreftene bak volden, vil vi ikke være i stand til å forstå hvorfor noen muslimske grupperinger og stater tyr til terrorisme for å oppnå visse mål.

Jeg er helt overbevist om at nesten enhver form for vold, som verden er vitne til i dag, hvor enn det nå er og hvilken kappe den

enn skjuler seg bak, er i bunn og grunn av politisk natur. Religionen er ikke utnyttet, men den blir selv utnyttet av interne eller eksterne politiske interesser.

For eksempel finner vi terrorisme forårsaket av rasisme – men også den viser seg til slutt å være av politisk art. Det finnes også andre milde uttrykksformer for terrorisme som springer ut av opprør og hat mot de herskende sosiale systemer og kulturer. Disse blir vanligvis sett på som handlinger utført av gale mennekser eller anarkister. Det finnes en spesiell form for terrorisme som er knyttet til mafiaens kamp for herredømmet; denne terrorismen blir dirigert av bestemte fraksjoner mot andre fraksjoner innenfor mafiaen. Tydeligvis er denne terrorismen i virkeligheten en maktkamp, og derfor politisk.

Når vi undersøker den såkalte «islamsk terrorisme», finner vi politiske krefter arbeidende bak islams fasade. Som oftest er de som manipulerer og utnytter denne fasaden ikke engang selv muslimer. La oss betrakte noen spesielle eksempler på terrorisme for å kunne diagnostisere de underliggende sykdommene. Vi skal begynne med Iran og se hvordan Khomeinismen kom til live.

Alle vet at under Shahens styre var det stor fremgang. De høyt ambisiøse industrielle og økonomiske utviklingsplaner spådde en lys fremtid for landet. Men kan mennesket kun leve av brød alene? Når det gjaldt iranere under Shahens despotiske styre, var svaret et klart «nei». De ville ha en ansvarsbevisst del i styringen av sitt land. De kunne ikke lenger være fornøyd med mat i magen. Deres trang etter selvrespekt, verdighet og deres lengsel etter frihet og befrielse fra et meget strengt og undertrykkende system, gjorde dem mer og mer utålmodig og ustabile. Situasjonen var moden for en voldelig og blodig revolusjon.

Om denne nære revolusjonen ikke hadde vært av islamsk karakter, ville den ha vært en kommunistisk revolusjon og kanskje langt mer ekstrem og blodig. Stormen som skulle ryste Iran fra nord til sør, og

øst til vest, var en naturlig og uunngåelig konsekvens av en årrekke med politisk undertrykkelse, berøvelse av fundamentale menneskerettigheter og friheter, og også omveltning og utnyttelse foretatt av en stor utenlandsk vestlig makt. Iran var klar over det faktum at Shahens despotiske styre ble fullstendig hjulpet, støtte og godkjent av USAs regjering. Folkets hat og tørst etter hevn stoppet ikke ved styringen av Shahens regime og ødeleggelse av alle interne krefter, som på en eller annen måte hadde vært ansvarlig for vedlikehold av monarkiet.

Bevisstheten om amerikansk støtte hadde frembrakt hos Shahan det verste av hans despotiske tendenser. På begynnelsen hadde han holdt seg tilbake i ærefrykt, men etterhvert ga ærefrykten veien for terror. Frykten for opprør herdet hans holdning enda mer med tiden. Etterhvert oppsto det en politistat av den verste sorten i Iran. Med tiden ble iranere klar over at politistaten var fullstendig og utvetydig støttet av regjeringen i USA. Shahan spilte kun rollen som en marionett, hvis tråd var bundet til de lure og manipulerende fingre av USA. Dette, som allerede nevnt ovenfor, førte til en situasjon moden for revolusjon og motivert av en altoppslukende ild av hat.

Denne situasjonen ble anvendt av Ayatollah Khomeini. Ideologien han la frem for å farge og ytre sin revolusjon var shia-islam. Men var det virkelig kjærligheten til shia-islam som skapte hatet mot USA, eller var islams navn kun en fasade for å skjule underliggende motiver? Om Khomeini ikke hadde hevet islams paroler, ville det da ikke ha vært revolusjon i et annet navn? Er det ikke et faktum at hvis Khomeini ikke hadde utnyttet situasjonen og gitt den en islamsk farge og utseende, kunne den samme situasjonen av hat like gjerne ha blitt utnyttet av en ikke-religiøs filosofi slik som nasjonalisme eller vitenskapelig sosialisme?

Khomeini forbigikk faktisk krefter som kraftig nærmet seg ham og som med tiden, kunne ha innhentet ham og alt det han stod for. Derfor ble situasjonen i Iran ekstremt komplisert og forvirrende. Den

elementære trang for revolusjon var ikke mot kommunisme eller en venstreorientert filosofi, men siktet mot Shahan og hans rådgivere. Siden det var stor sannsynlighet for at venstreorientert lederskap skulle overta revolusjonens tøyler fra ham, måtte Khomeini kjempe på tre fronter samtidig. Etter å ha styrtet Shahan, gikk han ikke bare i gang med å utrydde og tilintetgjøre Shahens støttespillere, men også utrydde amerikansk innflytelse hvor det enn var å finne. Dette i seg selv kunne ha vært en støtte for venstreorientert ideologi som, om den hadde fått blomstre fritt, ville kanskje ha klart å rive makten vekk fra Khomeinis hender, og erstatte den islamske ideologien med Marxisme-Leninisme.

Heldigvis for Ayatollah Khomeini var han skarp og mektig nok til å føre det toeggete sverdet av islamsk ideologi, ikke bare mot amerikansk høyreorientering, men også mot russisk venstreorientering.

Men når alt er sagt og gjort, er det klart at hva det enn var, var det visselig ikke islam som ledet og instruerte den iranske revolusjonen. Man kan kalle det som skjedde og fortsatt pågår i Iran for Khomeinismen. De virkelige kreftene som virker i bakgrunn er egentlig ikke av religiøs karakter. Politiske krefter har utnyttet iraneres reaksjon mot Shahan for å oppnå rene politiske mål.

Iranere har en lang historie med økende bevissthet om sin utnyttelse og slaveri av utenlandske makter av en eller annen type. Til tross for det faktum at en stor del av iranere er muslimer, kan man ikke overse det faktumet at de aldri har klart å glemme eller tilgi arabernes erobring av deres hjemland. Selv om sårene tilsynelatende har grodd for lenge siden, og mange potente faktorer som religiøs fellesskap og felles fiendskap mot andre land har spilt en viktig rolle i iranernes tilknytning til arabere, kan det ikke benektes at det fortsatt finnes en underliggende strøm av misnøye mot arabernes herredømme over Iran for de siste århundrene.

Man må også huske at i den før-islamske tiden kunne Iran skryte av å være en av de mektigste og mest fremtredende sivilisasjoner noensinne som har påvirket menneskeheten i verden. Ved islams begynnelse visste araberne kun om to verdner – den i vesten, dominert av det romerske imperiet, og østen, styrt av Khosroes av Iran. Minner fra den fjerntliggende og strålende fortiden, skjønt dempet til en viss grad av den sterke innflytelsen av det islamske brorskapet, kunne likevel ikke viskes helt bort. De iranske intellektuelle har alltid båret på en lang og dvelende skygge av den store iranske sivilisasjonen i sine hjerter.

Den lange historien om iransk-arabiske feider og iranske straffeekskursjoner til Arabia, forlot også stygge og dype arr i arabernes sinn, som selv den beste helbrederen, tiden, ikke kunne kurere. Det er bare menneskelig. Folk over hele verden finner enkelte ganger det vanskelig å løsrive seg fra fortiden eller å glemme ydmykelser og ærekrenkelser de er blitt pådratt. Slike kapitler i historien blir aldri avsluttet for godt, men åpnes igjen og igjen.

Nok om arabisk-iranske feider av fortiden. La oss nå vende mot mere moderne tider. Iranere har ikke stelt sin sorg mot araberne alene. Under den andre verdenskrigen ble iranere utsatt for en verre form for herredømmet av hovedsaklig britiske styrker. Mens det hadde vært en forsonende faktor av en felles kultur og religiøse bånd i arabias tilfellet, ble kløften i det britiske tilfellet mellom regjeringen og befolkningen heller større enn mindre. Og det var heller ikke mulig å bygge en bro basert på sosiale, kulturelle eller religiøse likheter.

Etter forfall av britisk innflytelse, fulgte en epoke med stormaktens indirekte kontroll og underleggelse av land i den tredje verden, gjennom løpegutt- og marionett regimer. Det var i denne perioden av neoimperialisme at den iranske protesje ble overført fra britenes fang til amerikanere. Shahan av Iran ble dermed

et symbol på amerikansk imperialisme, som støttet alle motstridende ideologier til sin egen nytte, slik den gjør i dag f.eks. i Polen, Nicaragua, Israel og Sør-Afrika.

Hatet som endelig gnisteret med Khomeinis revolusjon var ikke bare et produkt av amerikansk undertrykkelse, men hadde hopet seg opp gjennom århundrer, akkurat som områdetets reservoarer av olje og gass. Det er viktig å merke seg at dette hatet nødvendigvis ikke var av religiøs opprinnelse. Om Khomeini ikke hadde utnyttet hatet i islams navn, ville en kommunistisk leder visselig ha brukt det under fanen av sosial rettferdighet. Hvilket religiøst eller ureligiøst navn revolusjonen enn hadde fått, ville de underliggende krefter og faktorer ha forblitt de samme.

Jeg har stadig påpekt for dem som betrakter overdrivelser av Khomeini overfor noen av hans eget folk, og hevnaksjoner utført i andre land, for å være av islamsk natur, at selve religionen islam ikke har noe med iraneres misnøye å gjøre. Tvert imot, bør vesten heller behandle Ayatollah Khomeini som deres velgjører enn en fiende. Jeg sier dette fordi jeg er ganske sikker på at om Khomeini ikke hadde dratt fordel av situasjonen og gitt den en islamsk fasade, for å støtte og videreføre en junta av muslimsk «geistlighet», ville situasjonen ha blitt utnyttet av venstreorienterte iranske ledere. Den samme Iran som vi idag ser som grønn med noen røde flekker, ville ha vært fullstendig rødt.

Det vil være naivt å si at det kommunistiske lederskapet, skapt og trent opp av Dr. Mossadeq, var så svekket og avkreftet ved tiden for Shahens fall, at det ikke kunne ha spilt en effektiv og revolusjonerende rolle i dette epokegjørende stadiet av Irans historie. Men for Ayatollah Khomeini kunne Iran like godt ha endt opp som et radikalt Marxistisk regime. En slik hendelse ville hatt katastrofale konsekvenser for det oljerike, men militært svake Midtøsten. Så selv Khomeinis islam – hvor bloddryppende og avskyelig det enn måtte

se ut for vesten – kan bli ansett som en forkledd velsignelse. Rollen til Ayatollah Khomeini burde vurderes fra dette perspektivet.

Irak–Iran krigen virker kanskje ikke relevant til dette emnet, men den kaster lys over eksplosive hendelser i en del av den islamske verden. Begge landene erklærte å være muslimske, og hevdet å innhente inspirasjon for deres hat, ødeleggelse og tilintetgjørelse av hverandre fra den hellige islam.

Alle soldater som døde i krig på den irakiske siden, ble hyllet som store martyrer av irakisk media. Alle iranske soldater som ble drept av irakere, ble fordømt som vantro og sendt rett i helvetet av irakisk media. Akkurat den samme historien ble gjentatt dag inn og dag ut på den andre siden av grensen i Iran. Hver gang en iraker ble drept til døde, gjenglød slagmarken av ropet «Allaho Akbar» [Allah er den største]. Det får en til å lure: på hvilken side var islam? Alt dette demonstrerer tomheten av disse slagordene. Det eneste som kan legges frem uten tvil er, at både irakiske og iranske soldater, som ga sine liv for en tilsynelatende edel grunn, ble lurt av deres ledere. Islam var verken her eller der. Den ærverdige Koranen sier:

«Allah verner visselig de troende. Allah liker sannelig ikke den svikefulle, utakknemlige.

De som bekjempes gis tillatelse til å kjempe, fordi de har lidd urett og Allah har visselig makt til å hjelpe dem; de som ble drevet ut av sine hjem med urette, bare fordi de sa: “Vår Herre er Allah!” Og om Allah ikke hadde vernet mennesker ved å la noen av dem kjempe mot andre, så ville visselig klostre, kirker, synagoger og moskeer, hvor Allahs navn ihukommes mye, blitt revet ned. Og Allah vil visselig hjelpe den som hjelper Ham, for Allah er sannelig den handlekraftige, den allrådende.» (22:39-41).

«Hver gang de tenner en krigsild, vil Allah slukke den, og de anstrenger seg for å stifte ufred på jorden. Og Allah liker ikke dem som stifter ufred» (5:65).

«Og om to parter blant de troende strides, så stift fred mellom dem. Om en av dem deretter begår overgrep mot den andre, så bekjemp den som begår overgrep, inntil den vender tilbake til Allahs befaling. Så hvis den vender tilbake, slutt da fred mellom dem med rettferdighet, og behandle dem likt, for Allah elsker visselig de rettferdige. De troende er visselig som innbyrdes brødre, og frykt Allah, for at det skal vises dere barmhjertighet» (49:10-11).

Under krigen ble denne læren oversett av de krigende nasjoner. Under den årlige pilegrimsreisen i Mekka forsøkte Iran å spre budskapet i khomeinis revolusjon til resten av den muslimske verden gjennom pilegrimmer som kom dit. Uheldigvis resulterte disse forsøkene noen ganger i stygge situasjoner og til stor skam for muslimer. For eksempel det som skjedde under pilegrimsreisen i 1987 i Mekka, og de ekstreme mottiltak satt i gang av Saudi Arabia, og som det ble snakket mye om i vestlig media. Den ærverdige Koranen gir imidlertid muslimer følgende lære:

«Men bekjemp dem ikke ved Den hellige Moské, før de bekjemper dere der. Men om de kjemper mot dere der, så bekjemp dem. Slik er de vantros belønning.» (2:192)

En fordel som alle stormakter (som åpent eller skjult har støttet Israel) med USA i spissen har dratt av Khomeini og khomeinismen er, at Khomeini fikk ikke annet valg enn å forlenge Iran–Irak krigen. Det ledet bort den muslimske verdens oppmerksomhet fra det mest irriterende tornet, Israel, mot et fullstendig annet emnet.

Økende mistro og splittelse blant muslimene svekket bevisstheten om en felles ytre fiende.

Midtøsten var delt i stykker. «Faren» fra Israel ble lagt til side som en mindre og latent fare som kunne tas hånd om senere. Frykten for andre muslimer, var en langt mer pressende og krevende faktor, som lot reelle eller imaginære farer om en ytre fiende gå i glemmeboken. For å lure vanlige soldater ble slagordet om at islam var i fare ofte brukt på begge sider. Det som skjedde i virkeligheten var en gjenopplivelse av historiske fiendtligheter og sjalusier mellom arabere og iranske *a'jam* [ikke-arabere, fremmede].

Det var ikke et spørsmål om islamske styrker mot ikke-islamske, eller shia mot sunni, men en enkel og direkte instruks som konsekvens av feider opplevd gjennom tusener av år. Derfor ble selv de arabere, som tidligere var kritiske til Irak og Saudia Arabia, tvunget til å ta Iraks parti. Det dreide seg simpelthen om arabernes overlevelse mot den økende utfordring og trusselen fra Iran.

Før islams advent henga araberne seg til lange, mellomstammelige feider ført på grunn av ubetydelige saker. Islam satte en stopper for dette. Den samlet muslimene i en brorskap, fri for rivalisering og enhver form for diskriminering. Men når muslimene sluttet å leve i henhold til islams lære, forvandlet de samme brødrene seg om til fiender og stammerivaliseringen vendte tilbake. Så det vi observerer i den muslimske verden er ikke av islamsk karakter. Det er bare et annet eksempel på gamle, føydale tendenser.

Stormaktene fordømte krigen og gjentatte ganger krevde de en innstilling av fiendtlighetene, men de var selv ansvarlige for en konstant tilførsel av våpen både til Irak og Iran. Alle krigsfly, raketter, missiler, kanoner, stridsvogner, andre stridskjøretøyer og destruktivte våpen, brukt av begge stridende parter, ble jo selvfølgelig ikke produsert på deres egen jord. Både skjult og åpenbart byttet vestlige våpen og midtøstens olje sine herrer. Krigsbrannen

ble fyrt opp av irakisk og iransk produsert olje, konvertert til våpen av vestlige og østlige ikke-muslimske makter. Når det gjaldt vesten, var det ingen dårlig handel – Midtøstens olje ble kjøpt i bytte for foreldet eller relativt gamle våpen. Kunne man forestille seg en mer fordelaktig handel enn dette?

Som vi har sett ble selv erkefienden Israel helt glemt. Muslimer drepte muslimer. Oljen fra den muslimske verden ble brukt til å brenne og ødelegge økonomien av den samme muslimske verden. De omhyggelige økonomiske prestasjoner av tidligere årtier ble annullert. Når det gjaldt velstand og fremskritt, beveget både Irak og Iran seg bakover i tiden istedenfor framover.

Alle kriger har selvfølgelig ruinerende effekt på den økonomiske utviklingen, menneskelige ressurser, kulturelle oppnåelser, materiell og industri. Men når det gjelder industriland, kan våpenindustrien støttes opp av deres egne ressurser, eller ressurser fra deres allierte. Krav, som presses på av krigen og kampen for overlevelse, uttømmer ikke bare deres ressurser; det beriker deres vitenskapelige kunnskap og tekniske «know-how» i en bemerkelsesverdig grad på forholdsvis kort tid. Kunnskapen og ekspertisen oppnådd under krigen kan anvendes umiddelbart i ettertid, ikke bare for å rehabilitere økonomien, men også for å gi den et enormt løft. Destruktive kriger baner veien for nye konstruktive ideer, vitenskapelige og industrielle gjennombrudd. Derfor, selv om de er materielt svekket som følge av forlenget krig, blir de sterkt beriket til å kunne bygge en bedre framtid.

Slik er det dessverre ikke med de økonomisk og vitenskapelig tilbakestående land som hengir seg til krigens luksus. Deres eneste valg er å selge alt de eier, og til og med pantsette sin fremtid, ved å inngå avtaler med industrielt og vitenskapelig utviklede land om tilførsel av krigsmateriale. Uten å gjøre det, vil det være umulig å forlenge en hvilken som helst krig i den tredje verden for så lang tid, og med slike ødeleggende virkninger som de i Irak–Iran krigen. Ansvar

for enhver grusomhet disse landene begikk mot hverandre og andre land, må til en viss grad også deles av de som er ansvarlige for tilførsel av våpen og ammunisjon til disse.

Når alt er sagt og gjort, all gjeld pådratt, og all bytting av varer opptelt, vil det kanskje være aktuelt å stille spørsmålet om hvem som til slutt har fordelene av fiendtlighetene? Vi har sett at islam er blitt fordømt som en barbarisk religion, som støtter terrorisme, preker hat og intoleranse, og inndeler sine tilhengere i motstående grupper av blodtørstige fiender. Det er ikke overraskende for det er frynsegoder å få for de som planlegger, konspirerer, implementerer, og anskaffer midler til ødeleggelse for de mest uheldige krigførende fraksjoner av den muslimske *umma*.

Forresten leder begrepet «islamsk terrorisme» til et annet interessant begrep, «islamsk atombombe», som har blitt oppfunnet av vestlig media i de siste tiårene. Pakistan hevdes å eie den. Selvfølgelig, må det finnes en islamsk atombombe når det finnes noe sånt som islamsk terrorisme. Kanskje også andre uttrykk brukt om forskjellige krigsmåter kan knyttes til forstavelen «islamsk». Hvorfor hører vi ikke om en kristen atombombe, en jødisk atombombe, en hinduistisk atombombe, en apartheid atombombe eller en shinto bombe? Enda det er mulig å referere til tusenvis av andre «religiøse» bomber, er det merkelig at vestlig media har valgt å plukke, identifisere og kritisere akkurat den ene islamske atombomben hvis eksistens er tvilsom.

Som nevnt tidligere er de virkelige kreftene som virker i bakgrunn ikke nødvendigvis av religiøs karakter. Hvorfor utpeke «islam» hver gang terrorist styrker er i aktivitet i muslimske grupper eller land? Maktene ansvarlige for forlengelse av Irak–Iran krigen, ved å sikre konstant våpentilførsel, kan ikke flykte fra deres ansvar for det enorme tap av liv og eiendom, og de ubeskrivelige menneskelige lidelser som det medførte. Hvilke underliggende motiver de

enn måtte ha, hjalp de kun å holde Khomeinismen i live. Hadde de forlatt stridende land med sine magre ressurser, ville Khomeinismen kanskje begynt å forfalle.

Denne krigen gjenopplivet og styrket den nasjonalistiske ånden, trusselen om en ytre fiende ledet iraneres oppmerksomhet vekk fra de interne problemer. Hadde det ikke vært for krigen, ville iranere kanskje raskere ha blitt skuffet overfor den intolerante og ubøyelige Khomeinismen. I Iran er det veldig sterk tendens til å vurdere revolusjonens verdier og måle dens fordeler og ulemper. Selv om en stor del av eliten er blitt utryddet, er de intellektuelle som har overlevd vært nødt til å revurdere deres tap og oppnåelser gjennom den khomeinianske revolusjonen. En bevegelse mot å finne et nytt system for Iran kunne være nærforestående.

Under krigen ble behovet for å opprettholde iraneres moral, utførlig møtt med spenning fra konflikten. Men dagen da Iran mister moralen, vil være en dag med stor usikkerhet. Om det nåværende regimet blir erstattet med høyreorienterte eller venstreorienterte krefter, eller om det blir overlatt til mellomparter, vil det sikkert bli en kamp om herredømmet og for å overta styret. Alt vil falle tilbake i en smeltedigel og ingen kan med sikkerhet si hvordan det vil gå med Iran. Allah vet best. Jeg kan bare be for det iranske folket at måtte deres vanskelige tider ende med en fredelig og lykkelig slutt. Det er sannelig et modig og begavet folk. De har lidd så mye i fortiden og lider fortsatt, både fra ikke-iranske og iranske makter, og ironisk nok har de ervervet et dårlig rykte innenfor handel. Måtte Allah vise dem barmhjertighet, og frata dem deres problemer.

Nå vender vi oss mot et annet aspekt av den khomeinianske revolusjonen i Iran. Kort tid etter å ha overtatt makten, planla Ayatollah Khomeini ikke bare å endre iranske muslimers livsstil fra det åpenbare eller skjulte utenlandske herredømmet, men han forpliktet seg også til å frembringe liknende revolusjoner i sine muslimske naboland.

Han gjorde det kjent i den muslimske verden, at han ville spille en sterkere rolle i å hjelpe palestinerne og med å bekjempe de sionistiske styrkene. Tydeligvis var verken de andre muslimske statene, eller staten Israel villig til å ta imot iranske ledere med åpne armer, så eksporten kunne ikke foregå gjennom lovlige og fredelige midler.

Iran mislyktes i å spre revolusjonens «goder» til sine muslimske naboland. Den har uten tvil hatt en del suksess i palestinsk-israelsk området. Som jeg allerede har forklart, terroraksjoner i dette området, om de er rettet mot Israel eller representanter for vestlige makter, får ikke sin rett fra islam, men kun fra den iranske revolusjonens filosofi.

Økende tale om strid og bruk av makt som vi hører, må analyseres grundig før vi kan forstå viktigheten av dette bisarre fenomenet. Den trangsynte og intolerante holdningen, samt den muslimske «geistlighet», begynner visse å bli mer populær i nesten alle muslimske land. Ansvaret for dette ligger hovedsakelig hos Saudia Arabia, som prøver å fange hele den muslimske verdens oppmerksomhet, og ser ut til å være fastbestemt på å spre sin politiske innflytelse under en religiøs fasade. Siden den nyter den unike fordel av å være vokter for to hellige islamske byer, Mekka og Medina, og den virkelig er i stand til å kunne utnytte dette til sin fordel.

Saudienes religiøse filosofi kommer fra Wahabisme, som er mer inspirert av den intolerante, middelalderske islam, enn fra det mer forståelsesfulle og gunstige islam fra den ærverdige Profetens^{sa} tid. Spredning av Saudi innflytelse blir støttet av saudiske oljerikdom, og den kolossale størrelsen på Saudi bankkontier plassert i store banker rundt omkring i verden. Det tjener også til fordel for Saudia Arabia at en del av renteinntekter fra disse kolossale investeringene, går med på å danne bistandskanaler fra saudiarabiske bankbokser til fattige muslimske nasjoner med betydelig muslimsk befolkning. Denne bistanden er som oftest ikke anskaffet for å gi et løft til deres skran-

tende økonomi, men for å bygge moskeer, læreskoler og institutter som produserer lærde av saudisk art.

Slik at hvor man enn følger strømmen av saudi bistand, vil man også oppdage en rask økning i den trangsynte og intolerante holdningen hos den muslimske «geistligheten». Det er ikke til å undres at når den kristne verden hører disse ropene som fordømmer alle ikke-muslimske verdier og preker *jihad* [hellig krig] mot alle ikke-muslimske stater, ledes de til å tro at hellig krig vil bokstavelig bli forandret inn i en krigstilstand. Men det som skjer, er noe helt annet.

Den muslimske «geistligheten» snakker høylytt om hellige kriger og endelig tilintetgjørelse av ikke-islamske krefter. Det de anser som ikke-islamske krefter er verken kristne, jøder, buddhister eller ateistiske krefter. Ifølge deres synspunkt er alle muslimske sekter, foruten deres egen, enten ikke-muslimsk i karakter eller holder til læresetninger som gjør at de fortjener vrede fra Gud og Hans sanne tjenere. De virkelige fiendene av islam, slik de anser dem, er muslimske sekter innenfor den islamske verden, ikke de som ikke tror på islam.

Militære tendenser anvendes i mye større grad av en muslimsk sekt mot en annen muslimsk sekt enn mot ikke-muslimer. Det er derfor de legger så mye vekt på dødsstraff som straff for frafall. Det er deres våpen mot muslimer som skiller seg ut angående visse læresetninger fra sekten som er i majoriteten i det landet. Disse sektene tildeles faktisk døden i to trinn – for det første erklæres deres læresetninger som ikke-islamske som gir dem tittelen «fracfallen». Deretter, ifølge læren om dødsstraff for frafall, anses de for å ha fortjent seg til å bli henrettet.

En nøytral observatør vil si seg enig i at slike voksende, militære tendenser skaper uro blant muslimer, og er ansvarlige for å skape ekstrem hat blant en sekts tilhengere mot tilhengere av en annen.

Når det gjelder ikke-muslimske makter, kan de føle seg helt trygge og ta det med ro, for de kan være sikker på at det er ingen fare for dem fra disse såkalte militære tendenser i den muslimske verden. For å bevise dette kan vi vise til forholdet mellom Saudia Arabia og vesten, spesielt USA. Det er utenkelig at Saudia Arabia eller noen av landene under dens innflytelse kunne engang drømme om å heve sverd mot USA eller dens allierte.

Den saudiarabiske regjeringen er hundre prosent avhengig av USA for å kunne overleve. Nesten all formue til den regjerende familien er plassert i amerikanske og vestlige banker. I tillegg til dette, er avhengigheten til vesten i forbindelse med ekstern og intern sikkerhet så tydelig at det ikke er nødvendig å behandle den her. Disse to faktorene alene garanterer at verken Saudia Arabia eller en annen muslimsk stat under dens innflytelse kan noensinne være en fare for den ikke-muslimske vesten. Videre gir det faktum, at ingen muslimsk stat i dag er selvhjulpen i deres produksjon av krigsmateriale, og må stole enten på vest eller øst om alle deres defensive eller offensive krav, mer enn nok garanti for en trygg og fredelig atferd i deres forhold til de ikke-muslimske maktene. Det samme prinsippet kan gjelde land som Libya og Syria, som nyter et mer hjertelig forhold til østlige makter enn til de vestlige.

Ingen som har den minste forståelse av moderne krigføring kan forestille seg en virkelig trussel fra den såkalte «islamske» militarismen. Selvfølgelig, er det en fare ved disse økende tendenser, og man er nødt til å bli engstelig for dem. Faren for «islamsk» militarisme er en trussel for den islamske verden selv, det er en indre trussel som ødelegger muslimenes fred over alt. All intoleranse, trangsynhet og fordommer som vi er vitne til i den muslimske verden i dag, ødelegger dessverre freden i den muslimske verden.

Jeg er klar over det faktumet at ordet «terrorisme», strengt talt gjelder for terroraksjoner, forsøk på bombeeksplosjoner, osv. Men jeg

tror ikke, at det er den eneste formen for terrorisme verden lider av. Jeg mener at hver gang undertrykkende midler blir brukt av regimer mot deres egne landsmenn for å stilne uenigheten, burde også det bli inkludert i begrepet «terrorisme», og burde fordømmes like strengt og uten omsvøp slik enhver annen form for terrorisme.

Jeg anser alle undertrykkende midler tatt i bruk av regimer mot de høyre eller venstre i deres egne land som terrorisme av den verste art. Når terrorhandlinger er rettet mot utenlandske regimer og sprengstoff blir tatt i bruk her og der, eller det blir utført flykapringer, får slike hendelser stor oppmerksomhet. Verdensopinionen sympatiserer med ofre av slike brutale handlinger, slik som den burde. Slike sympatier blir ikke bare uttrykt, men etterfølges vanligvis av konstruktive midler for å hindre og komme i forkjøpet på lignende forsøk i fremtiden. Men hva med de tusenvis av folk som lider ved strenge og ubarmhjertige hender av sine egne regjeringer? Deres angstfylte rop blir sjelden hørt utenfor. Gjennom streng sensur blir deres proteststemmer holdt nede.

Selv om filantropiske organisasjoner, som Amnesty International, retter verdens oppmerksomhet mot grusomme handlinger som forfølgelse, tortur og benektelse av menneskerettigheter, blir slike hendelser bare, om de blir det i det hele tatt, mildt fordømt av verdens makthavere. Mer enn ofte anses disse som interne saker for de gjeldende land. Istedenfor å bli beskrevet som terrorhandlinger, blir de storsett nevnt som regjeringenes forsøk på slå ned terrorisme i disse landene, og å opprette fred, lov og orden.

Jeg er ganske overbevist om at essensen i alle restriktive og straffettslige midler brukt av en regjering mot sitt eget folk for å undertrykke en populær bevegelse eller mistenkt opposisjon, mer enn ofte overskrider grensene av oppriktige og lovlige midler, og ender opp som brutale voldshandlinger, planlagt for å spre terror i den misfornøyde delen av sitt folk. Menneskeheten har lidd langt mer under

en slik form for statlig terrorisme enn gjennom alle sabotasjer eller flykapringer lagt til sammen.

Når det gjelder islam, forkaster og fordømmer den kategorisk enhver form for terrorisme. Den gir ingen beskyttelse eller rettferdiggjørelse for noen voldshandling, enten den er utført av et individ, av en gruppe eller en regjering.

Det finnes selvfølgelig urolige regioner i den muslimske verden hvor grupper, organisasjoner og noen ganger selv regjeringer ser ut til å forplikte seg til terrorhandlinger, vold og sabotasje. Palestina, Libanon og Syria blir ofte nevnt i nyheter. I de aller fleste tilfeller dreier det seg om muslimer, men det finnes unntak.

Blant palestinere for eksempel, finnes det mange som har viet sine liv for terrorisme mot Israel, men er kristne av tro. For bekvemmelighet eller på grunn av mangel på kunnskap, blir alle stemplet som islamske terrorister av vestlig media. I Libanon har det vært både muslimske terrorister, kristne terrorister, og også israelske agenter og soldater som fra tid til annen har vært involvert i terroraksjoner som har forferdet menneskelige følelser. Men du vil aldri høre om jødisk eller kristen terrorisme i forbindelse med det som skjer i Libanon. Alle voldshandlinger blir samlet sammen og pakket inn i en pakke av «islamsk terrorisme».

Når det gjelder Salman Rushdie, kan intet fornuftig menneske med noe reellt kunnskap om den ærverdige Koranen, være enig med imam Khomeini i at hans dødsdom er basert på noen befaling i islam. Det finnes ingen slik straff for blasfemi i den ærverdige Koranen eller blant den ærverdige Profetens^{sa} tradisjoner. Blasfemi mot Gud er nevnt med følgende ordelag i den ærverdige Koranen:

«Og tal ikke nedsettende om dem de anroper i stedet for Allah, ellers vil de spotte Allah av fiendskap og uten viten» (6:109).

Intet menneske har fått tildelt autoritet til å straffe for blasfemi mot Gud. Blasfemi ble begått av jødene mot Maria, moren til Kristus. Det har blitt nevnt i den ærverdige Koranen, hvor det sies følgende:

«Og på grunn av deres vantro, og fordi de har uttalt en alvorlig bakvaskelse mot Maria» (4:157).

Igjen ble det ikke tildelt noen straff, bortsett fra den Gud selv har forskrevet. Det er både tragisk og beklagelig at imam Khomeini har på denne måten av vanvare skadet islam istedenfor for å forsvare den, og har forårsaket enorm skade på islams bilde i verden.

Imamen av den store moskeen i Azhar i Kairo har allerede avvist imam Khomeinis dom, og jeg er sikker på at det også finnes mange andre shia muslimer som er uenige med imam Khomeini i denne saken.

Det vil likevel være urettferdig om man så helt bort den virkelige saken. Jeg føler at det er urettferdig å fordømme, slik som enkelte politikere og lærde har gjort, bare Khomeini og ikke Salman Rushdie, som har forfattet en bok, hvis ekstreme språk er bevisst fornærmende mot millioner av muslimer verden over. Ikke nok med det, boka har bidratt til å undergrave freden mellom muslimer og kristne, og om en kan dømme ut fra kommentarer i brev sendt til nasjonale aviser, bidratt til å slippe løs krefter av rasistisk intoleranse.

La det stå veldig klart at jeg ikke rettferdiggjør noen som helst form for terrorisme, uansett hvilken farge, religion, ytring eller formål, terroristen hevder å representere. Islam er min tro og religion, og islam anerkjenner ingen form for uorden. Islam gir ingen opplæring i terrorisme. En kan spørre seg hva slags religion terrorismen, organisert og støttet av Qaddafis oljerikdom representerer? Hvilken religion representerer terroraksjoner som Syria har hengitt seg til tidligere? Er det islam? Om det er slik, hva er da forskjellen mellom denne islam

og vitenskapelig sosialisme? Er ikke det et faktum at den *grønne boken* til Qaddafi, er grønn kun i sin innbinding, men innholdet i boken derimot er gjennomgående rødt.

Hvis terroraksjoner utført av muslimske «fundamentalister» av Iran eller Libya stemples som «islamsk terrorisme» ville deres farge på islam vise seg å være mørkegrønn. En lur på hvordan islams konsept kan være motstridende i seg selv, og hvordan kan islam være både «grønt» og «rødt» samtidig? Libyas terrorisme kan kun anses som nasjonalistisk terrorisme i forkledning. Det minner forresten om Fidel Castro av Cuba. Han er langt mer fremme enn Qaddafi i sin smak på vold og terrorisme. Likevel hører man aldri om hans gjerninger beskrevet som kristen terrorisme.

Det ene leder til det andre; diskusjon om terrorisme trekker frem forskjellige faser av historien. Kristendommen hadde en betydelig innblanding i stygge forfølgelsesaksjoner og tortur, og enkelte kristne monarker har utført brutale volds- og forfølgeshandlinger under den misledede forestilling om at de tjente Kristi religion. Ble ikke mange jøder brent levende i sine hjem under Svarte Dødens år 1348-49? Under den spanske inkvisisjon regjerte en terror regime lenge under rettleiding og veiledning av kristne prester. Utallige hjelpeløse kvinner gjennom tidene, ble henrettet fordi de ble beskyldt for å være hekser, og det var en forvrengt forestilling om at dette var den kristne handlingsmåte overfor hekseri.

Hvor mye man enn relaterer disse handlingene direkte til kristendommen, var forbrytelsene mot menneskeheten et produkt av en veldig mørk tid, da uvitenhet hersket på det verste. Når vil mennesket begynne å forstå forskjellen mellom en persons handlemåte og læren av vedkommendes religion? Om man forveksler de to, og prøver å forstå religionen ved å studere atferden til dens tilhengere, vil mange spørsmål oppstå. Atferden til enhver religions tilhengere varierer mellom land, sekt, tid, og mennesker.

Hvor forskjellig er ikke Jesu disipler fra de i Pinochets Chile, eller fra de i Sør-Afrika, som hevder å opprettholde kristne verdier. Hvem representerer kristendommen? Er vi berettiget til å beskrive første og andre verdenskrig, hvor millioner av menneskeliv gikk tapt¹, som kristne kriger mot menneskeheten? Bare russiske liv som gikk tapt under andre verdenskrig anslås til å overstige 6 millioner. $\frac{3}{4}$ av hele Bosnias befolkning ble utryddet. Tap av eiendom og materiale er av en slik størrelse at det er umulig å takserer.² Skal denne grusomheten beskrives som kristendom i praksis, eller bør vi basere vår forståelse av kristendom på de tidlige kristne, som etter å ha blitt slått på det ene kinnnet, vendte det andre til? De som ble til fôr for udyr, og ble levende brent i sine hjem istedenfor å besvare vold med vold? Jeg ville heller foretrekke det sistnevnte.

Enhver krigshandling i et muslimsk land blir i vesten oppfattet som utvidelse av «islamsk terrorisme», men i et annet land vil en slik handling bli sett på som en politisk strid. Hvorfor må slike dobbelt standarder for rettferdighet råde i dag og i vår tid? Man undrer om det ikke finnes en understrøm av hat mot islam bak den tilsynelatende rolige fasade av kristen sivilisasjon. Er det kanskje en bakrus fra århundre med korstog mot muslimske makter, eller er det orientalistenes gamle vin bestående av hat mot islam, servert i nye begre? Ideen om at islam ble spredt med makt er høyst tvilsomt. Muslimske

1 Under den første verdenskrig hadde de allierte mobilisert styrker på totalt 42,6 millioner menn. De samlede sivile tap på hver side var 56,7 %. Under den annen verdenskrig, var den største væpnede styrken på 72 581 566, og av dem ble 16 289 758 enten drept eller ikke funnet, og 26 698 339 ble såret. (Kilde: Arthur Guy Enock, *This War Business*, London: Boadley Head, 1951, og US Department of Defence.) Carnegie stiftelsen for Internasjonal fred har anslått den første verdenskrig kostet om lag \$ 400 000 000 000, foruten tap på sivil eiendom og tap av menneskeliv. Ifølge et annet anslag, var kostnadene for deltagende nasjoner ved andre verdenskrig forbløffende, hele \$ 1 098 983 000 000.

2 William J. Roehrenbeck, *Collins Encyclopaedia*, vol. 23, artikkelen ved navnet «War Costs and Casualties».

regjeringenes kriger bør dømmes etter de herskende prinsipper om politikk og internasjonale forbindelser og ikke på basis av religion.

Utfoldelse av vold er symptom på en rekke sykdommer i samfunnet. Dagens muslimske verden vet ikke hvilken vei de skal ta. Folk er misfornøyde med mange ting som de ikke har kontroll over. De blir utnyttet av deres egne korruperte ledere, agenter og også av utenlandske makter. Uheldigvis søker mange ledere i muslimske land anerkjennelse i islam for sine voldelige og undertrykkende handlinger, som det skjedde i Pakistan under den avdøde general Zia-ul-Haq. Blodige revolusjoner er helt ukjent for islams filosofi og har ingen plass i muslimske land.

Som en religiøs mann og overhode for tilhengere av et åndelig fellesskap, som har måttet tåle et århundre med forfølgelse, terror og grusomhet, fordømmer jeg sterkt alle former for terroraksjoner. Det er min dype rotfestede tro, at verken islam eller noen annen sann religion, hvilket navn den enn måtte ha, kan anerkjenne blodbad av uskyldige menn, kvinner og barn i Guds navn.

Gud er kjærlighet, Gud er fred!

Kjærligheten avler aldri hat,

og fred fører aldri til krig.

VEDLEGG

SITATER FRA DEN ÆRVERDIGE KORANEN

Kapittel 2

Så reiste Vi dere opp etter at dere var *som* døde, for at dere kunne være takknemlige. (2:57)

Og Vi har visselig åpenbart deg klare tegn, og ingen fornekte dem unntatt de ulydige. (2:100)

Ønsker også dere å spørre Sendebudet deres, slik Moses ble utspurt før? Og den som bytter om troen med vantro, har sannelig fart vill fra den rette vei. (2:109)

De spør deg om kamp i den hellige måned. Si: «Kamp i den er alvorlig *synd*, men å legge hindringer på Allahs vei og å fornekte Ham og hindre *folk* fra Den hellige Moské, og å drive ut dens berettigede innbyggere, er enda større *synd* overfor Allah. Og forfølgelse er verre enn drap.» Og de vil alltid bekjempe dere inntil de vender dere om fra deres religion, om de makter det. Og de av dere som faller fra sin religion, og så dør som vantro, det er dem hvis gjerninger blir til intet i denne verden og i den kommende, og disse er Ildens folk. Der vil de forbli i lang tid. (2:218)

Det skal ikke være tvang i religionen, for rettledningen har tydelig blitt skjelnet fra villfarelse. Så den som fornekter Satan og tror på Allah, han har visselig grepet fatt i et solid håndtak som ikke kan brytes i stykker, og Allah er Althørende, Den evig Allvitende. (2:257)

Det påhviler ikke deg å lede dem på den rette vei, men Allah rettleder hvem Han vil. Og hva dere enn gir ut av godt, er for deres egne sjeler. Og dere gir ut bare for å vinne Allahs velbehag. Og hva dere gir ut av godt, det skal gjengjeldes dere fullt ut, og dere skal visselig ikke lide urett. (2:273)

Kapittel 3

Og om de strides med deg, så si: «Jeg har helt og fullstendig hengitt meg til Allahs vilje, og *det har også* de som følger meg.» Og si til dem som Skriften ble gitt til, og til de ulærde: «Har dere underkastet dere?» Og om de underkaster seg, så er de rettledet. Men om de vender seg bort, så påhviler det deg bare å overbringe *budskapet*. Og Allah ser sine tjenere. (3:21)

Sannelig, de som fornektet etter å ha trodd, og så tiltok i fornektelsen, deres anger skal aldri mottas, og disse er de villfarne.

Sannelig, de som har fornektet og dør som fornektere. Det skal ikke mottas fra noen av dem – om det så var verden full av gull, enda de også skulle ønske å kjøpe seg fri med det. For slike er det *bestemt* en smertelig straff, og de vil ikke ha noen hjelpere. (3:91-92)

Muhammad er intet annet enn et sendebud! Sendebudene før ham er visselig gått bort. Om han så dør eller drepes, vil dere da vende om på deres hæler? Og den som vender om på sine hæler, vil ikke kunne skade Allah det minste. Og Allah vil visselig belønne de takknemlige. (3:145)

Kapittel 4

Vil de da ikke tenke over Koranen? Og om den hadde vært fra noen annen enn Allah, så hadde de visselig funnet mange motsigelser i den. (4:83)

Sannelig, de som tror, og så blir vantro, og deretter tror, og så blir vantro og så fortsetter å tilta i vantro – Allah vil ikke tilgi dem og heller ikke lede dem til den rette vei. Forkynn hyklernes at en høyst smertelig straff er *bestemt* for dem. (4:138-139)

Hyklere skal visselig være i Ildens dypeste bunn, og du vil ikke finne noen hjelper for dem. (4:146)

Kapittel 5

Å, dere som tror! Om noen av dere faller fra sin religion, så vil Allah visselig bringe et *annet folk i stedet*, som Han vil elske, og som vil elske Ham, milde overfor de troende og harde overfor de vantro. De vil kjempe for Allahs sak og ikke frykte den dadlendes klander. Dette er Allahs nåde, som Han gir til hvem Han vil. Og Allah er den som skjenker overflod, den evig allvitende. (5:55)

Og når de kommer til dere, sier de: «Vi tror!» Enda de trådte inn *blant dere* med vantro, og visselig gikk bort med den. og Allah vet aller best det de skjuler. (5:62)

Å, dere som tror! Rusmidler og lykkespill, og avgudsdyrkelse og loddtrekning ved pileskudd er ikke annet enn urenhet, et Satans verk. Unngå da dette helt og holdent, for at dere skal lykkes.

Satan ønsker nettopp å skape fiendtlighet og hat blant dere ved hjelp av rusmidler og lykkespill, og hindre dere i ihukommelse av Allah, og bønn. Vil dere da la dere avholdes?

Og adlyd Allah og adlyd sendebudet og ta dere i akt *for det onde!* Men om du vender deg bort, så vit at det kun påhviler sendebudet Vårt den tydelige forkynnelsen. (5:91-93)

Vit at Allah visselig er sterk i sitt grep, og også det at Allah sannelig er stadig tilgivende, evig barmhjertig.

Det påhviler sendebudet intet annet enn en klar forkynnelsen, og Allah er vel vitende om det dere åpenbarer og det dere skjuler. (5:99-100)

Kapittel 6

Og ditt folk har forkastet det, og det er dog sannheten. Si: «Jeg er visselig ikke vokter over dere.» (6:67)

Og slik fremstiller Vi tegnene på forskjellige måter for at de må utbryte: «Du har selv lært grundig og belært grundig», og for at Vi kan tydeliggjøre dette *emnet* for det forstandige folk. Følg det som er åpenbart deg fra din Herre, det er ingen gud unntatt Han, og vend deg fra avgudsdyrkerne. Og om Allah hadde tvunget sin vilje igjennom, så hadde de ikke satt guder ved siden *av Ham*. Og Vi har ikke gjort deg til vokter over dem, og du er ikke ansvarlig for dem. (6:106-108)

Den som da Allah bestemmer seg for å rettlede, hans bryst utvider Han for islam. Og den Han bestemmer seg for å dømme som villfaren, hans bryst gjør Han snevert og trangt som om han besteg en bratt bakke opp mot himmelen med stor anstrengelse. Slik påfører Allah dem urenheter som ikke tror. (6:126)

Kapittel 7

Faraos sa: «Tror dere på ham før jeg gir dere tillatelse til det? Dette er visselig en list som dere har planlagt i byen for å drive dens innbyggere ut av den. Dere vil da snart kjenne *følgene av det*. Jeg vil visselig hugge av deres hender og deres føtter på motsatt side, deretter vil jeg korsfeste dere alle sammen.»

De svarte: «Sannelig, vi skal vende tilbake til vår Herre alene. Og du spotter oss bare fordi vi trodde på vår Herres tegn etter at de var kommet til oss. Å, vår Herre, la utholdenhet strømme ned over oss, og la oss dø som muslimer.»

Og lederne fra Faraos folk sa: «Vil du tillate Moses og hans folk å skape ufred i landet og forlate deg og dine guder?» Han svarte: «Vi vil visselig myrde deres sønner og la deres kvinner leve, og vi har sannelig overveldende makt over dem.»

Moses sa til sitt folk: «Søk hjelp hos Allah og vær utholdende, sannelig landet tilhører Allah. Han vil gi det i arv til hvem Han vil av Sine tjenere, og utgangen vil alltid være god for de gudfryktige.» (7:124 – 129)

Kapittel 9

Men om de angrer og opprettholder bønn og betaler zakât, så er de deres trosfeller, og Vi gjør tegnene klare og tydelige for et folk som har viten.

Og om de bryter sine eder etter at de har sluttet pakt, og spotter deres religion, så bekjemp vantroens ledere. Sannelig, for dem betyr deres eder intet. *Bekjemp dem derfor* så de kanskje vil la være.

Vil dere ikke kjempe mot et folk som har brutt sine eder, og som er fast bestemt på å drive Sendebudet ut *av landet*? Og det er de som begynte med *overgrep* mot dere i første omgang. Vil dere frykte dem, enda Allah er mer berettiget til at dere frykter Ham, om dere er troende. Kjemp mot dem. Allah vil straffe dem ved deres hender og vanære dem og hjelpe dere mot dem, og helbrede hjertene på et folk som tror. (9:11-14)

Kapittel 10

Og om din Herre hadde ønsket, så ville jordens innbyggere ha trodd, alle sammen. Kan du da tvinge menneskene, så at de blir troende?

Og ingen sjel er i stand til å tro unntagen med Allahs tillatelse. Og Han lar *åndelig* smuss *fra hjertene til dem* som ikke vil forstå, dekke deres *ansikter*.

Si: «Betrakte da det som er i himlene og på jorden.» Men tegnene og advarslene nytter ikke for folk som ikke vil tro.

Mon de da venter på annet enn de tider som kom over dem som gikk bort før dem? Si: «Vent da, og også jeg er sammen med dere blant de ventende.»

Så redder Vi deretter Våre sendebud og dem som tror *når straffen kommer*. Vi har visselig pålagt Oss å redde de troende.

Si: «Å, dere mennesker, om dere er i tvil om min religion, så *vit at* jeg ikke vil tilbe dem dere tilber ved siden av Allah. Men jeg tilber kun Allah alene, som lar dere dø, og det er blitt pålagt meg å være av de troende.»

Og hold din oppmerksomhet mot religionen idet du alltid er *Allah* hengiven, og vær aldri en av avgudsdyrkerne. Og påkall ikke ved siden av Allah det som verken gagnar deg eller skader deg. Og om du gjør det, så hører du visselig til de urettferdige.

Og om Allah rammer deg med noe ondt, så er det ingen som kan fjerne det unntagen Han. Og om Han ønsker å *skjenke* deg noe godt, så er det ingen som kan avvende Hans nåde. Han skjenker den *nåden* til hvem Han vil av sine tjenere, og Han er den som stadig tilgir, den evig barmhjertige.

Si: «Å, dere mennesker, sannheten er visselig kommet til dere fra deres Herre. Den som da lar seg rettlede, han er alene rettledet *til gagn* for seg selv, og den som farer vill, hans villfarelse faller alene tilbake på ham selv. Og jeg er ikke noen vokter over dere.» (10:100 – 109)

Kapittel 13

Og om Vi lar deg se noe av det *advarende* som Vi lover dem, eller Vi lar deg dø, så påhviler det deg *uansett* kun å forkynne i klare ordelag, og regnskapet tilkommer Oss. (13:41)

Kapittel 15

Sannelig, Vi har Selv åpenbart denne formaningen, og Vi vil visselig Selv bevare den. (15:10)

Kapittel 16

Om de da vender seg bort, så påhviler det deg kun klar og tydelig forkynnelse. (16:83)

Sannelig, de som ikke tror på Allahs tegn, dem vil ikke Allah rettlede, og en smertefull straff er *bestemt* er for dem.

Bare de som ikke tror på Allahs tegn, dikter opp løgn, og det er disse som er løgnerne.

Den som fornektet Allah etter å ha trodd, ikke den som blir tvunget, mens hans hjerte finner urokkelig fred i troen, *han kan ikke klandres*, men de som frivillig åpner sine bryst for vantroen, over disse vil Allahs vrede falle, og en streng straff er *bestemt* for dem. (16:105-107)

Og kall til din Herres vei med visdom og god formanings, og argumenter med dem med det beste argument; sannelig din Herre alene kjenner best den som har fart vill fra Hans vei, og Han kjenner *også* best de rettlejede. (16:126)

Kapittel 17

Deres Herre kjenner dere aller best. Om Han vil, så viser Han dere barmhjertighet, og om Han vil, så straffer Han dere. Og Vi har ikke sendt deg som vokter over dem. (17:55)

Kapittel 18

Og si: «Sannheten er den som er fra deres Herre. La da den som vil, tro, og la den som vil, fornekte.» Vi har visselig beredt de urettferdige en ild hvis vegger vil omslutte dem. Og hvis de roper om vann, så vil de få vann lik smeltet kobber, som vil brenne deres ansikter. For en forferdelig drikk, og for et ondt hvilested! (18:30)

Kapittel 22

De som bekjempes gis tillatelse til å kjempe, fordi de har lidd urett og Allah har visselig makt til å hjelpe dem. (22:40)

Kapittel 24

Si: Adlyd Allah og adlyd Sendebudet. Men hvis de vender seg bort, (så skal de vite), at ham påhviler kun det han har ansvar for, og dere påhviler (likeledes kun) det dere har ansvar for. Og hvis dere adlyder ham, vil dere være rettledede. Og det påhviler Sendebudet kun en klar forkynnelse (av budskapet). (24:55)

Kapittel 25

Og når de ser deg, driver de kun spott med deg (og sier): Er det denne Allah har oppreist til Sendbud? Han hadde nærmest villedet oss (og ført oss) bort fra våre guder, om vi ikke hadde holdt fast ved dem! Og de skal snart vite, hvem som er mest villfaren fra (sannhetens) vei, når de ser straffen. (25:42-43)

Har du sett han som tar sitt begjær til gud? Kunne du være en vokter over ham? (25:44)

Kapittel 26

De sa: Dersom du ikke holder opp, Å Noah, så vil du visselig bli (en) av dem som er steinet (til døde). (26:117)

Kapittel 28

Du kan visselige ikke rettlede (alle) dem du elsker, men Allah rettleder hvem Han vil. Og Han kjenner best dem som lar seg rettlede. (28:57)

Kapittel 29

Og hvis dere fokaster (sannheten), så forkastet folkeslagene før dere (også den). Og det påhviler sendebudet kun å forkynne budskapet klart. (29:19)

Kapittel 39

Allah fremstiller en liknelse om en mann, som tilhører stridende partnere, og en (annen) mann, som helt og fullstendig tilhører én mann. Er de to like i sine tilstander? All lovprisning tilkommer Allah (alene). Men de fleste av dem vet ikke. (39:30)

Du vil visselig dø, og de skal (også) dø. Så skal dere visselig strides inbyrdes for deres Herre på Oppstandelsens dag. (39:31-32)

Hvem er da mer urettferdig enn den som lyver mot Allah, og (den som) forkaster sannheten, når den kommer til ham? Finnes det ikke en bolig i Helvete for de vantro? (39:33)

Og den som bringer sannheten, og bekrefter den, disse er de rettferdige. For disse er det hos deres Herre (alt) hva de ønsker. Det er belønningen for dem som handler godt. (39:34-35).

Så at Allah kan fjerne de onde (følgene) av det de gjorde fra dem, og gi dem deres belønning for de beste av deres gjerninger. (39:36)

Er ikke Allah tilstrekkelig for Sin tjener? Og de søker å skremme deg med dem (de setter) ved siden av Ham. Og den Allah dømmer som villfaren, for den finnes ingen rettleder. Og den Allah rettleder, så kan ingen villede ham. Er ikke Allah den Allmektige, gjengjeldelsens Herre? (39:37-38)

Hvis du spør dem: Hvem har skapt himlene og jorden? Vil de visselig svare: Allah! Si: Hva mener dere? Hvis Allah ønsker å skade meg, kan da de som dere påkaller ved siden av Allah, fjerne den skaden? Eller om Han ønsker (å vise) meg barmhjertighet, kan de så holde tilbake Hans barmhjertighet? Si: Allah er tilstrekkelig for meg. De som vil sette sin lit til (noen), setter deres lit til Ham. (39:39)

Si: Å, mitt folk, handle på deres sted; jeg handler visselig (også); så dere vil snart få vite, over hvem en straff vil komme som vil nedverdige ham, og på hvem en varig straff vil stige ned. (39:40-41)

Vi har visselig åpenbart deg den (fullkomne) Bok med sannheten (og gavn) for menneskeheten. Den som da følger rettledningen, gjør det til sitt eget beste. Og den som farer vill, farer kun vill til egen skade. Og du er ikke vokter over dem. (39:42)

Kapittel 40

Så da han kom til dem med sannheten fra Oss, sa de: Drep sønnene til de som tror sammen med ham, og la deres kvinner leve. Og de vantros plan (ender) kun i ødeleggelse. (40:26)

Og Faraos sa: La meg være alene, så jeg kan drepe Moses. La ham påkalle sin Herre. Jeg frykter visselig at han vil endre deres religion eller stifte ufred i landet. (40:27)

Kapittel 42

Og Allah holder øye over dem som tar beskyttere ved siden av Ham, og du er ikke vokter over dem. (42:7)

Og på samme måte har Vi åpenbart deg Koranen på arabisk, for at du kan advare byenes mor [Mekka], og dem omkring den, og advare om Forsamlingsdagen, om hvilken det ikke er noe tvil. (Den dag) vil en gruppe være i Hagen og (en annen) i den flammende Ild. (42:8)

Svar deres Herre (med lydighet), før den dag kommer, som ingen kan avvende mot Allahs (vilje). Det vil ikke være noen tilflukt for dere på den dag, og det vil ikke være (noen mulighet for) benektelse for dere. (42:48)

Kapittel 47

Sannelig, de som vender ryggen til, etter at rettleidingen står dem klar – dem har Satan forført, og han (hvisker) til dem (falske) forhåpninger. (47:26)

Kapittel 50

Vi vet best hva de sier, og du er ikke utnevnt til å tvinge dem, men forman dem ved hjelp av Koranen, som frykter Min advarsel. (50:46)

Kapittel 51

Og Jeg har ikke skapt jinner og mennesker for annet enn at de skal tilbe Meg. (51:57)

Kapittel 64

Tro da på Allah og Hans Sendebud, og det lys Vi har sendt ned, og Allah er vel vitende om det dere gjør. På den dag da Han vil samle dere sammen til forsamlingsdagen [Dommens dag], vil det bli dagen med gjensidig tap og gevinst. For dem som tror på Allah og handler rettferdig, vil Han fjerne de onde (følgene av deres handlinger), og la dem inngå i Hager, gjennom hvilke floder strømmer, i den skal de forbli for evig. Dette er den store seier. (64:9-10)

Og de som er vantro og har forkastet Våre tegn, disse er Ildens beboere, der skal de forbli i en lang tid, og et ondt bestemmelsessted er det. (64:11)

Ingen hjem søkelse inntreffer unntagen med Allahs tillatelse. Og Allah rettleder hjertet på den som tror på Ham, og Allah vet alle ting. (64:12)

Adlyd Allah og adlyd Sendebudet. Så hvis dere vender dere bort, så (vit) at det bare påhviler Vårt sendebud å overbringe det klare budskap. (64:13)

ORD OG UTTRYKK

Ahad gharib	En tradisjon hvor det kun er en kjede av berettere knyttet til den samme kilden.
Ahadith	Samling av tradisjoner, hendelser og utsagn av profeten Muhammad ^{sa} , flertall av <i>hadith</i> .
Ahl-e-Hadith	«Tradisjoners folk», en indisk, muslimsk sekt som holder <i>hadith</i> fremfor alle andre kilder av jurisprudens.
Ahl-e-Quran	«Koranens folk», tilhengere av Ghulam Ahmed Pervez, forkaster <i>sunnah</i> og <i>hadith</i> som kilde for loven.
Ahmadi	Medlem av Ahmadiyya Muslim Jama'at, grunnlagt av Hadrat Mirza Ghulam Ahmad fra Qadian, også kalt Qadiyani eller Qadiani
Ahrar-e-Islam	En pedantisk og militant form for <i>Wahabisme</i>
A'jam	Ikke-araber, fremmed

Al-Azhar	Ortodoks muslimsk universitet (Kairo)
Al-Jihad fil Islam	Jihad i og for islam
Alim	En muslimsk religiøs lærd, flertall <i>Ulema</i>
Al-Nabiyyu bis-Saif	Den sverdbærende profeten
Ansar	Hjelpere; muslimske innbyggere av Medina
Arya Samaj	Hindu bevegelse fra 19. århundret, grunnlagt av Swami Dayanand
Ashab-e-Kahf	Koranens betegnelse på hulens folk – kristne i katakomber
Begharaz	«Uten noen grunn», upartisk
Brelvi	Alternativ for Ahl-e-Sunnat Wal Jama'at – menigheten og følgere av <i>Sunnah</i>
Bugloos	Pyntespenner
Dastar	Turban

Deobandi	Fra Deoband i UP (India), kjent for å utgi kodifiserte religiøse lover
Dhimmat	Ansvar, forpliktelse; – al Rasûl; Profetens ^{sa} ansvar
Dhimmi	En ikke-muslimsk borger i en muslimsk stat som betaler Jizya
Din	Religion, tro
Fanâ fir Rasûl	Å dø eller å tilintetgjøre seg i Profetens ^{sa} kjærlighet
Fa man shâ'a	For den som ønsker
Faqih	En teolog ekspert på islams jurisprudens
Farâidh og Wajibât	Religiøse forpliktelser og oppgaver
Fâtihah	Det første kapittelet i Koranen
Fatwa	En bindende uttalelse, dom eller setning, en forskrift med grunnlag i islams lov.

Ghazwah	En ekspedisjon hvor profeten ^{sa} selv deltok.
Hadd	En begrensning; en overtredelse for hvilken det er foreskrevet en spesifikk straff i Koranen, flertall: <i>Hodud</i> .
Hadith	En beretning om et utsagn eller handling av profeten ^{sa}
Hajj	Pilegrimsreise til hellige steder i og rundt Mekka
Hakam	En mekler, voldgiftsdommer
Hizbullah	«Allahs parti»
Hijrah (også Hegira)	Utvandring av profeten ^{sa} fra Mekka til Medina; starten på den islamske kalenderen.
Hulul	Å vinne innsikt i Guds hemmeligheter; å hevde en betydelig forening med Gud.
Ijtihad	Uavhengig resonering i jurisprudence
Imam	En leder, en som leder bønn

Jama'at	Menighet, fellesskap, et politisk parti
Jama'at-e-Islami	Indisk, muslimsk parti, stiftet i 1941 av Abul Ala Maududi.
Jam'e	Kollektiv, omfattende
Jam'e Masjid	Den sentrale eller hovedmoskeen i en by.
Jannat-ul-Baqi	En gravlund i Medina hvor flere av profetens ^{sa} kjente disipler er gravlagt
Jihad	Streben for å beskytte Islam, inkludert forkynnelse; den store Jjihad ofte feiltolket som krig
Jizya (også Jazia)	En skatt pålagt ikke-muslimere for deres beskyttelse
Ka'ba	En terningformet bygning i Mekka, det første huset som ble viet til Guds tilbedelse
Kafir	Vantro, gudløs, flertall: <i>Kafirôn</i>
Kafirana	Adjektiv form av ordet Kafir; som en vantro

Khalifa	En kalif, etterfølger, av en profet; Flertall; <i>khulfa</i> . Selve embetet kalles for kalifatet.
Khatam-an-Nabiyyin	Profetens segl, en tittel tildelt profeten ^{sa}
Khatam-e-Nabuwwat	Den endelige fullkommengjøring av lovgivende profetdømmet som opphørte med Muhammad ^{1sa}
Kharjittene	Splittelse; en sekt som forkaster Alis <i>khilafat</i>
Kuffâr	Substantiv, flertall: vantro (<i>Kafir</i>)
Kufr	Substantiv: vantro
Maharaja	Indisk hersker, monark; hunkjønn: maharani
Mahdi	«Den rettlede» hvis ankomst ved 14. århundre ble profetert av Profeten ^{sa} .
Maulana	«Vår mester», en ærestittel som gis til de som er respektert for sin kunnskap.

Maulvi	Muslimsk teokrat, ekspert i islamsk lovgivning. Mullah: en trangsynt lite kultivert «prest».
Mazâr	Gravkammer
Miraj	En visjonær reise Profeten ^{sa} hadde.
Mizaj-Shanasi-Rasûl	En ærestittel utstedt av Saudi Arabia; en som finner seg selv i fullkommen harmoni med profetens ^{sa} sinn og sjel i så stor grad at han oppnår en viss autoritet.
Mujaddid	En reformator som ventes på slutten av hvert århundre.
Mufti	En som utsteder fatwaer
Muhajir	Emigrant; flertall: <i>Muhajerin</i> ; som flyktet fra Mekka for å bosette seg blant <i>Ansar</i> i Medina
Munâfiqq	Hykler; flertall: <i>munâfiqûn</i>
Murtadd	En som avsverger sin tro
Musalman	Muslim

Najdi	Fra Nejd, sentral del av Arabia
Namus	Ære
Naudhu billah	Må Gud forby; Jeg søker tilflukt hos Allah fra å si det
Qadhi	Forhørsdommer, høyeste justituarus
Qazif	Falske anklager
Qiblah	Den hellige Ka'ba, som muslimer vender seg mot ved bønn; målet for respekt og ærbødighet
Raja	Indisk adelig hersker
Rasûl	Profet
Ridda	Intransitiv verb: å gi opp sin tro; et opprør mot den vordende islamske staten etter profetens ^{sa} død.
Sabb	Å vanære den ærverdige Profetens ^{sa} ære; <i>Sabi</i> : en som oppgir sin forfedres tro for å erverve en ny.

Sahabiyyat	Vennskap
Sahih	En troverdig <i>hadith</i> ; ofte fra Bukahri eller Muslim
Salât	Den muslimske bønnen
Sariyah	En ekspedisjon hvor Profeten ^{sa} selv ikke deltok.
Shahada	Muslimenes trosed; Jeg bevitner at ingen verdt tilbedelse unntagen Allah, og Han har én og har ingen partnere. Og jeg bevitner at Muhammad ^{sa} er Hans tjener og sendebud.
Sharia	(Islams) lov
Shia	En av to hovedretninger innenfor islam; tilhengere av Ali, profetens ^{sa} fetter og svigersønn, som holder fast ved at Ali var den første imam og den sanne etterfølger av profeten ^{sa} .
Sjirk	Troen på flerguderi; hedendom; avgudsdyrkelse; anses for å være den største synd.

Shuddi	En hindu bevegelse fastbestemt på å rekonvertere og renske muslimer fra deres villfarende religion.
Sirah/Sirat	Biografi, spesielt Profetens ^{sa}
Sufi	En tilhenger av sufisme – filosofisk og hengivende mystikk, særlig populær i middelalderens Persia.
Sunnah	Den andre kilden til islams lov, etter den ærverdige Koranen, basert på beretninger om det profeten ^{sa} og gjorde.
Sunni	Den største delen av muslimer, som holder seg til Koranen og <i>Sunnah</i> og anerkjenner de fire første kalifene som berettigede etterfølgere av Profeten ^{sa} .
Sura	Kapittel i den ærverdige Koranen.
Tafsîr	Fortolkende kommentarer til den ærverdige Koranen.
Tahkîm	Voldgift; mekling
Takfir	Å erklære muslimer for vantro.

Tehrîf	Å forandre mening ved å flytte på ordene, bokstavene eller ved å legge til i en setning.
Umma/Ummat	Religiøs felleskap, etterfølgere av en profet.
Ummat-e-Muhammadiyya	Muhammads ^{sa} etterfølgere.
Wahabisme	En bevegelse oppkalt etter Muhammad Ibn Abdul Wahab (1703-87) som forkaster fullkommenhet av den ærverdige Profeten ^{sa} ; i dens rene form stått frem i Saudi Arabia.
Yathrib	Et tidligere navn på byen Medina.
Zakât	Obligatorisk almisse hovedsaklig basert på formuen holdt i forvaring i over et år, satsen er 2,5 % per år.
Zandaqah	Kjetteri; Ateisme

